

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 38 / Hejmar 452 / Tebax 2019

15 Ağustos Atılımı'nın 36. yılını gerilla ve halk direnişi ile kazanacağız!

Bu mücadele döneminde esas belirleyici güç halk direnişi ve gerilla eylemi olmaktadır. Gerilla direnişi dört parça Kürdistan açısından çok önemli, hayati öneme sahip ve belirleyici konumdadır. Bu konuda hiçbir yanlış düşünceye kırıntı düzeyinde bile olsa kesinlikle yer vermemek, müsamaha göstermemek gerekir.

Kim ki gerillayı, gerilla öncülüğünü, halkın devrimci-demokratik, aktif, radikal kitle eylemliliğini yadsıyor, sorunları demokratik, reformist uzlaşmalara, görüşmelere, basit kitle eylemlerine indirgemeye çalışıyorsa, o hata içindedir, yanlış yapıyordur ve tehlikelidir. O tür anlayış ve tutumlara karşı kesinlikle mücadele etmemiz zorunludur.

Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'nın 36. yılına girerken gerilla ve halk direnişimizi tüm cephelerde yeni paradigmayı özümsemiş, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni anlamış, planlamış, kendini ona göre örgütleyip, mevzilendirmiş olarak her alanda etkili yürütür hale kesinlikle getirmeliyiz.

>8-15

Özgürlük, savaş verilmeden kazanılamaz

Rêber Apo'nun 16 Ağustos 1994 değerlendirmesinden derlenmiştir

Her yoldaş gittiği yerde partiye layık yaşamasını bilmelidir. Parti ile yaşam birlikteliğini her şeyin üstünde tutmalıdır, toz kondurtmamalıdır. Verdiğiniz sözler bu temelde olursa bir anlam ifade eder. Umarım verdiğiniz söz bu temeldedir, katılımınız da bu temeldedir. Bununla çelişecek ciddi bir duruma yol açmazsınız. Destek, dayanışma isterseniz, bunu arkadaşlar sınırsız bir çabayla karşılıyor. Ama esas itibarıyla da kendinize hükmedeceksiniz. Kendinizi gerçek bir PKK'li yapıp yürüteceksiniz. Kendinize yükleneceksiniz. Kendi yeteneklerinizi ayaklandıracaksınız. Doğru insanın yetişmesi de budur.

>16-17

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında mücadele gücü olan halklar kazanacaktır

Cemil Bayık

Üçüncü Dünya Savaşı'na büyük devletler daha fazla girmeye başladı. ABD daha fazla kendini etkin kılmaya, Rusya kendisini daha fazla göstermeye, Avrupa ülkeleri ABD'yle ilişki içinde Ortadoğu'da etkinliklerini artırmaya yöneldiler. Rusya, Suriye ve İran'ı yanına alarak Ortadoğu'da güçlenmek istemektedir. Öte yandan Rusya, ABD ve Avrupa'nın Türkiye'yle çelişkilerinden yararlanarak Ortadoğu'da kendini daha avantajlı duruma getirmeye çalışmaktadır. Böyle bir mücadele sürmektedir. Bu açıdan DAİŞ'in yenilgisiyle birlikte Ortadoğu'da savaşın hafifleyeceği düşünülmemelidir.

Bu açıdan hala savaşın süreceği düşünülerek devrimci demokratik güçler, özgürlük mücadelesi veren güçler kendi örgütlülüklerini de, askeri güçlerini de ve bu temelde ittifaklarını da geliştirmek durumundadır.

>2-7

15 Ağustos Atılımı bir kahramanlık atılımıdır, şehitler kervanının yürüyüşüdür

Duran Kalkan

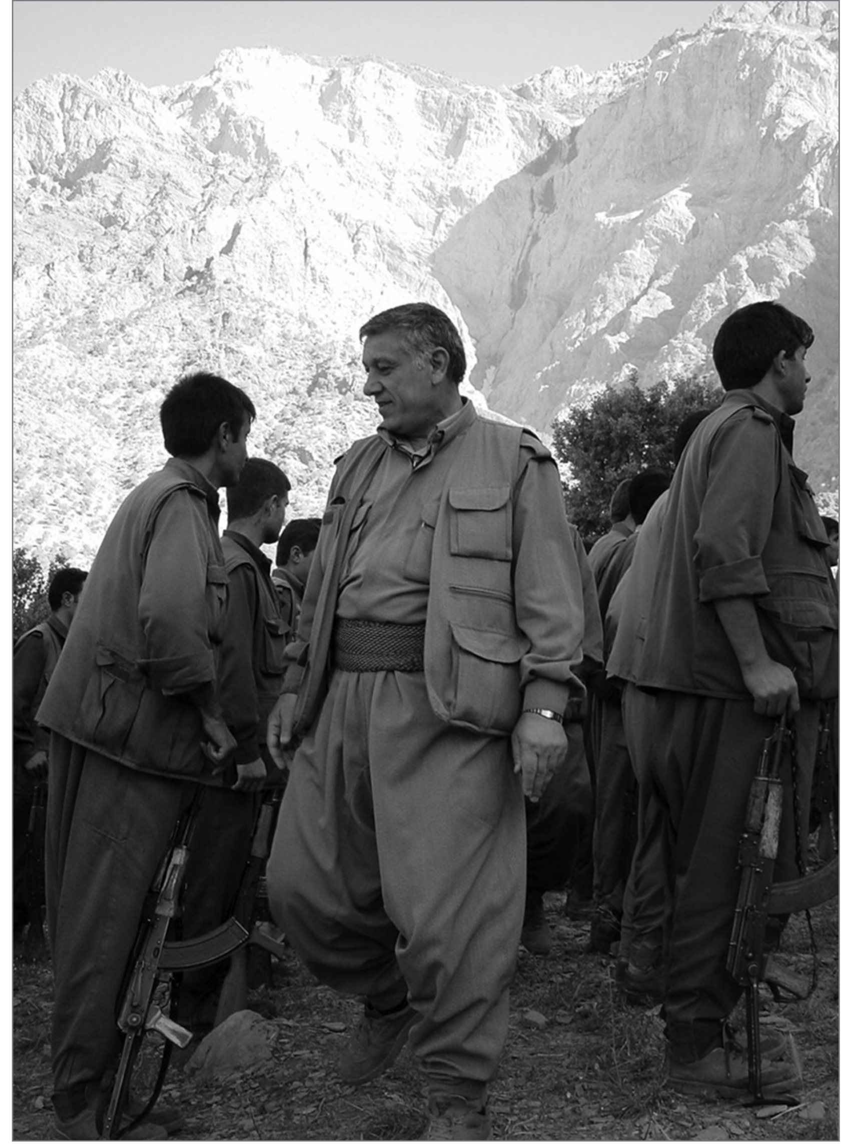
Önder Apo, 15 Ağustos'u bir inadın, bir iradenin, ısrarın, inancın atılımı olarak değerlendirdi. Özgür yaşamda ısrar etme tutumu olarak tanımladı. Gerçekten de sabırla, büyük çabayla, ağır bedeller ödenerek ama her zaman özgür yaşamda ısrar edilerek, bunun bedelini ödeme göze alınarak her yılı büyük direnişlere sahne olan bu 35 yıllık kahramanlık direnişi sürdürüldü. Bu aynı zamanda 35 yıllık Önderlik yürüyüşü oluyor. Parti öncülüğünün kendisini pratikte denemesi, sınaması anlamına geliyor. Başta kadınlar, gençler olmak üzere tüm halkın bilinçlenip örgütlenerek bir direnişe geçmesini ifade ediyor. Bu 35 yıllık kahramanlık direnişinin büyük bir birikimi var, zengin bir tecrübe birikimini ortaya çıkardı. Kürdistan'da tüm ezilenlere hitap eden, onlara kurtuluş yolunu gösteren bir Önderlik gelişimi yarattı. Bugün Önder Apo'nun düşünceleri tüm dünyaya yayılıyor.

>18-22

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında askeri, siyasi ve toplumsal mücadele gücü olan halklar büyük kazanacaktır

Cemil Bayık

Savaşın yakın zamanda bitmesini beklemek yanlıştır. Bu açıdan hala savaşın süreceği düşünülerek devrimci demokratik güçler, özgürlük mücadelesi veren güçler kendi örgütlülüklerini de, askeri güçlerini de ve bu temelde ittifaklarını da geliştirmek durumundadır. Bu tür savaşlarda ittifaklar her zaman önemlidir. Zaten bütün savaşlar bir yönüyle de ittifaklar savaşıdır. Bu yönüyle de demokratik güçlerin, savaşın bitmediğini, savaşın sonuna gelinmediğini, savaşın bundan sonra da süreceğini görerek örgütlülüğünü güçlendirmesi, askeri güçlerini güçlendirmesi, ittifaklarını geliştirerek sürecek savaşta kendilerini etkin kılmaları gerekmektedir.

Ortadoğu'da kelimenin gerçek anlamıyla bir dünya savaşı sürmektedir. Dünya savaşları her zaman eski dengelerin anlamsız hale geldiği, yıkıldığı; yeni dengelerin ve yeni statükoların arayışı içine girildiği dönemde gerçekleşir. Eski dengeler, eski statüler yıkılır; yeni dengelerin ve yeni statükoların gerçekleşmesi savaşla sağlanır. Bu yönüyle reel sosyalizmin yıkılması ve Sovyetlerin dünya dengelerinden çekilmesinden bu yana Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. 1990'lı yılların başında gerçekleşen Birinci Körfez Savaşı Üçüncü Dünya Savaşı'nın ortaya çıkmasını ifade ediyor. Belki tüm güçler bu savaşın içine girmemişti ama 1990'lı yılların başından itibaren Ortadoğu'da yeni dengelerin, yeni statükoların oluşması süreci başladı. Ortadoğu tarih boyu dünya dengelerinin kurulduğu yer olduğu gibi, günümüzde de dünya siyasal dengelerinin kurulduğu yer olmaktadır.

Dünyanın omurilik soğanı Ortadoğu'dur. Önceleri dünya dengelerinin kurulduğu yer Ortadoğu'yken, kapitalizmin küreselleşmesiyle birlikte bu gerçeklik daha belirgin hale gelmiştir. Ortadoğu hem tarihsel-toplumsal olarak dünyanın merkezi konumundadır hem de coğrafi olarak böyle bir konumda bulunmaktadır. Bu yönüyle Ortadoğu merkezli süren savaşa Üçüncü Dünya Savaşı tanımı yapılmıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı kapitalist ülkelerin hiyerarşisini belirleme savaşıdır

Üçüncü Dünya Savaşı'nı Birinci ve İkinci dünya savaşları gibi anlamak doğru değildir. Birinci ve ikinci dünya savaşları gibi ele alınırsa siyasal yanılgılar ortaya çıkar, bu da yanlış tutumların ve yaklaşımların ortaya çıkmasını beraberinde getirir. Birinci ve İkinci dünya savaşında dünya tamamen belli cephelere bölünmüş, bu cephelerin karşılıklı çatışmasına dönüşmüştü. Bugün dünyada kapitalist sistemin karakteri değiştiğinden ekonomik, siyasal mücadelenin karakteri de değişmiştir. Küreselleşen kapitalizmden söz edilmektedir. Küreselleşen kapitalizm ortamında, Birinci Dünya Savaşı'ndaki gibi, kapitalist ülkelerin iki cepheye bölünmesi ve karşılıklı bir şiddetli savaş içine girmesi söz konusu olamaz ya da savaşın böyle gerçekleşeceğini beklemek yanılgıdır. Bugün de kapitalist güçler arasında savaş küreselleşen kapitalizm koşullarında sürmektedir. Savaş, kapitalist ülkelerin hiyerarşisini belirleme savaşıdır. Yoksa birinin diğerini yok etmesine dayanan bir savaş değildir. Kim bugünkü dünya sisteminde birinci güç olacak, kim ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci güç olacak; bunun belirlenme savaşı sürmektedir. Bir piramit içinde, piramidin üstünde kim, altında kim yer alacak, diğer sıraları kim teşkil edecek; bunun mücadelesi verilmektedir. Öte yandan bu savaş kesintisiz sürecek bir savaştır. Hiyerarşide çeşitli güçlerin yerleri belirlenecek ama bu basamaklardaki yeri belirlenen güçler bir ateşkes içinde olmayacaklar. Sürekli bir mücadele içinde bu yer değiştirme çekişmesi, çatışması devam edecektir. Bu gerçekliğin bilinmesinde fayda vardır.

Şimdi Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Bu Üçüncü Dünya Savaşı'nda ABD Ortadoğu'da kendi ekseninde dengeler yaratıp Ortadoğu merkezli kurulacak yeni dünya düzeninin temel aktörü olmak isterken, bunun yanında Rusya ve etrafındaki çeşitli güçlerin kendilerini etkili kılma mücadelesi söz konusudur. Yine Avrupa'nın Ortadoğu'da ve dünya dengelerinde yer alma mücadelesi vardır. Çin, Japonya, Hindistan gibi ülkeler de bu mücadele içindedir. Bu yönüyle çok aktörlü ve çok karmaşık bir Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Birinci ve İkinci dünya savaşlarındaki taraflar gibi netleşmiş ve savaşın sonuna kadar sürecek bir ittifaklar durumu yoktur. Süren savaşlar içinde sürekli değişen ittifaklar, taraflar olacaktır. Mevcut Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakterlerinden biri de budur. Bugün bir tarafta yer alan bir güç yarın başka bir gücün yanında yer alabilir. Böyle kaygan dengeler ve ittifaklar zemininin oluştuğu bir mücadele gerçeği söz konusudur.

Şu anda süren savaş kapitalizme karşı herhangi bir sosyalist kampın mücadelesi değildir. Kapitalist sistemin kendi içerisindeki mücadeledir. Birinci Dünya Savaşı'ndaki gibi kapitalist güçler arasındaki bir mücadeledir. Kuşkusuz tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar halklar ve demokrasi güçleri böyle bir mücadelenin aktörü olmak konumundadır. Artık halkları dikkate almayan, halkların iradesini hiçe sayan, sadece çeşitli egemen güçler arasında yürütülen bir savaş söz konusu değildir. Bugün halk güçleri, demokratik güçler daha etkili mücadele içindedir. Halklar da bu mücadele içinde kendi konumlarını güçlendirmeye çalışmaktadır. Diğer savaşlardan en temel farkını böyle koymak gerekir. Kuşkusuz Birinci Dünya Savaşı sonunda sistem içi mücadele sonucu çeşitli çatışmaların yararlanarak Sovyet Devrimi gerçekleşmişti. Yine İkinci Dünya Savaşı'ndaki çelişki ve çatışmaların yarattığı ortamda farklı ülkeler de kapitalist sistemden kopmuşlardı. Bugün de Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndan farklı olarak, halkların da kendi demokratik iradesini kabul ettireceği bir sistem gerçeği ortaya çıkacaktır. Bu belki Birinci ve İkinci Dünya Savaşı ve geçmiş yüzyıllardaki gibi tamamen iki kampın, iki kutbun oluşması ya da tümüyle sistemden kopuk ayrı, izole bir sistem yaratma biçiminde olmayacaktır. Sistem içinde gerçekleşecek mücadele olacaktır ama halkların mevcut iktidar bloklarına karşı ve sömürücü, baskıcı sistemleri gerileten, halkların demokratik iradesinin güçlendiği bir dinamik mücadele süreci ortaya çıkacaktır. Devletler halkların iradesini dikkate almak zorunda kalacaklar ama halklarla söz konusu iktidarlar, güçler arasındaki mücadele kesintisiz sürecektir.

Günümüzdeki dünya savaşında demokrasi güçlerinin, halk güçlerinin, sosyalist güçlerin mücadele tarzı ve yöntemi ile kazanımları 20. yüzyıldan farklı biçimde ortaya çıkacaktır. Bu aslında bir kaybetme değil, aksine sistemle sürekli mücadele içinde olan ve sistemi sürekli geriletmeyi hedefleyen bir demokratik devrimci mücadele dönemine girilmesi anlamına gelmektedir. Mücadelenin gerilemesi, daralması değil, aksine süreklileşmesi ve boyutlanmasını ifade etmektedir.

Bölgede savaşın yakın zamanda bitmesini beklemek yanlıştır

Mevcut dünya savaşı kapitalist sistem içi güçlerin mücadelesi olduğundan bu mücadele yakın zamana kadar daha çok vekalet savaşları biçiminde ortaya çıktı. Özellikle Ortadoğu dengeleri içinde aktif yer almak isteyen uluslararası güçler ve devletler çeşitli yerel güçlerle ilişkilenerek, yerel güçleri destekleyerek Ortadoğu'da askeri ve siyasi güç olmaya ve dengeleri belirlemeye çalışmışlardır. DAİŞ'in, El Nusra'nın aktif biçimde ortaya çıkması, buna karşı Haşdî Şabî'nin kurulması, İran, Türkiye, Suriye, Suudi Arabistan ve başka ülkelerin bu mücadele içinde yer alması bir yönüyle de vekalet savaşlarını ifade ediyordu. Ancak gelinen aşamada Üçüncü Dünya Savaş'na büyük devletler daha fazla girmeye başladı. ABD daha fazla kendini etkin kılmaya, Rusya kendisini daha fazla göstermeye, Avrupa ülkeleri ABD'yle ilişki içinde Ortadoğu'da etkinliklerini artırmaya yöneldiler. Rusya, Suriye ve İran'ı yanına alarak Ortadoğu'da güçlenmek istemektedir. Öte yandan Rusya, ABD ve Avrupa'nın Türkiye'yle çelişkilerinden yararlanarak Ortadoğu'da kendini daha avantajlı duruma getirmeye çalışmaktadır. Böyle bir mücadele sürmektedir. Bu açıdan DAİŞ'in yenilgisiyle birlikte Ortadoğu'da savaşın hafifleyeceği düşünülmemelidir. Savaş, Ortadoğu'da yeni dengeler kurulana kadar; yeni dengeler konusunda hem uluslararası güçlerin hem de bölgesel güçlerin belli bir uzlaşması, anlaşması olana ya da birbirlerinin konumunu kabul edene kadar sürecektir.

Savaşın yakın zamanda bitmesini beklemek yanlıştır. Bu açıdan hala savaşın süreceği düşünülerek devrimci demokratik güçler, özgürlük mücadelesi veren güçler kendi örgütlülüklerini de, askeri güçlerini de ve bu temelde ittifaklarını da geliştirmek durumundadır. Bu tür savaşlarda ittifaklar her zaman önemlidir. Zaten bütün savaşlar bir yönüyle de ittifaklar savaşıdır. Her güç ittifaklarla kendini daha fazla etkili kılmaya, güçlendirmeye çalışır. Bu yönüyle de demokratik güçlerin, savaşın bitmediğini, savaşın sonuna gelinmediğini, savaşın bundan sonra da süreceğini görerek, örgütlülüğünü güçlendirmesi, askeri güçlerini güçlendirmesi, ittifaklarını geliştirerek, sürecek savaşta kendilerini etkin kılmaları gerekmektedir. Bir kere bu gerçeğin altını tam olarak çizmek gerekmektedir. Çünkü bazı kesimler tarafından, hatta halklar, demokratik güçler tarafından sanki savaşın sonuna gelindiği gibi bir yanılgı ortaya çıkmaktadır. Bu bakımdan da kısa sürede şurada burada çözüm bulalım denilerek, mücadeleyi esas alan değil de diplomatik yollarla, çeşitli güçlerle ilişki ile çözüm arayışına giren, bu temelde de çeşitli güçlerin yürüttüğü mücadelenin parçası durumuna gelmeye yol açacak yanlışlıklar yapılmaktadır.

Kuşkusuz ilişki ve ittifakların geliştirilmesi gerekir. İlişki ve ittifaklar önemlidir. Ama hala sıcak savaşın süreceği bir dönemden geçiyoruz. Üçüncü Dünya Savaşı'nın sonuna gelinmemiştir. Bir dönem daha savaş sürecektir. Hem büyük devletlerin hem de bölge güçlerinin daha aktif biçimde savaşın içinde yer alacağı bir süreç yaşanacaktır. Nitekim son zamanlardaki çeşitli gelişmeler bunu açıkça ortaya koymaktadır. ABD'nin İran'a yönelik baskıları sadece İran'ı kuşatma, zayıflatma olarak görülmemelidir. İran şu anda Ortadoğu'da Rusya'nın en temel müttefiklerindendir. Ya da Rusya'nın Ortadoğu'daki en büyük müttefiki İran'dır. Hatta Suriye'den daha fazla Rusya-İran ilişkileri söz konusudur. Çünkü İran'ın konumu Ortadoğu dengelerinde en az Suriye kadar rol oynayan, etkileyen bir durumdadır. Bu açıdan, Yemen'deki mücadele de tamamen bir Ortadoğu mücadelesidir. Körfez'deki mücadele de tamamen bir Ortadoğu mücadelesidir. Yine, Doğu Akdeniz'deki mücadele de bir Ortadoğu hâkimiyeti mücadelesidir. Bu açıdan İran'la ABD arasındaki gerilimi Ortadoğu genelindeki bir gerilim olarak değerlendirmek gerekiyor. İran, Rusya'yla müttefiktir. İran bu karakteriyle Irak'ta, Arabistan'da ve Basra Körfezi'nde etkisini artırmak istemektedir. Bunlar sadece bir İran etkisi olarak görülemez, görülmüyor. Bunu Rusya'nın ve Rusya'yla ilişkide olan güçlerin bölgedeki hâkimiyet mücadelesi olarak ele almak gerekiyor. Bu açıdan Ortadoğu'daki mücadelenin çok boyutlu süreceğini, kısa sürede bitmeyeceğini görmek gerekiyor.

Sadece Suriye üzerinde değil, Irak üzerinde de hâkimiyet mücadelesi yoğun biçimde sürmektedir. Irak üzerinde ABD'nin etkisi var, Suudi Arabistan, İran'ı dengelemek açısından çeşitli güçler eliyle Irak politikasında etkili olmaya çalışmaktadır. Türkiye de KDP eliyle Irak'taki etkisini artırmaya çalışmaktadır. Bu yönüyle Irak içindeki mücadele de çok karmaşıktır. Suriye'de mücadele zaten en sıcak biçimde sürmektedir. Suriye'de şu anda bir taraftan Rusya, Suriye, İran bir güçtür, diğer taraftan Kürtler önemli güç olmuştur. Öte yandan, Fırat'ın batısında da Türkiye'nin işgali vardır. Kürtler üzerindeki mücadeleyse

sürmektedir. Kürtlerin bağımsız politika izlemesi, herhangi bir güce angaje olmak istememesi de Kuzey ve Doğu Suriye, Rojava Devrimi'nin etkili olduğu alanda da mücadelenin süreceği anlamına gelmektedir. ABD aslında bir taraftan Türkiye yoluyla, bir taraftan da Kuzey ve Doğu Suriye'de Kürtlerle ilişkileri yoluyla Suriye'de kendini etkili kılmak istemektedir. Ancak ABD'nin Türkiye'yle ilişkileri, Türkiye'nin Kürt düşmanlığı ve Kürtlerin hiçbir statü kazanmaması doğrultusundaki politikası ABD'nin hem Kürtlerle ilişkisinde hem de Türkiye'yle ilişkisinde sorunlar yaratmaktadır. Bu açıdan ABD, Kuzey ve Doğu Suriye'de çelişkili bir politik konumdadır. Ne NATO müttefiki Türkiye'yi bırakıyor ne de Kürtleri bırakabiliyor. Kürtleri bıraktığında Suriye'den tamamen dışlanacağını, etkisiz hale geleceğini görüyor. Ama Türkiye'yi bıraktığında da NATO müttefiki olan Türkiye'yle ciddi sorunlar yaşayacağını düşünüyor. Bu yönüyle Kürtlerle Türkleri uzlaştırmaya çalışan ama bunu yaparken de Türklerin hassasiyetlerini daha fazla gözeten bir politika yürütmektedir.

ABD'nin Türkiye'yle ilişkisi bir yönüyle de Rojava'da ve Kuzey ve Doğu Suriye'de Önder Apo'nun düşüncelerinin etkisini kırma, tümüyle kendi etkilerinde olan bir Kürt yapılanması ortaya çıkarma amaçlıdır. Türkiye bu ilişki temelinde Rojava'nın büyük bir bölümünün Kürtlerin elinden çıkmasını hedeflemektedirler. ABD, Dêrik-Qamişlo gibi Rojava'nın küçük bir parçasında kendi işbirlikçilerini etkili kılma ama diğer taraflarda da Türkiye'nin istediği doğrultuda bir siyasal ve toplumsal yapılanma yaklaşımı bulunmaktadır. Kuşkusuz bu yaklaşımı Kürtlerin kabul etmesi mümkün değildir. Bu açıdan şu anda Kuzey ve Doğu Suriye'de ilişki ve çelişkinin iç içe olduğu bir mücadele süreci yaşanmaktadır. Türkiye'yle ABD'nin çeşitli anlaşmalar yaptığından söz edilmektedir. Bu zaten başlı başına sorunlu bir durumdur. ABD'nin hem Türkiye'yle ilişkili hem Kürtlerle ilişkili olması kendisine bir arabulucu pozisyonu kazandırmaktadır. Ancak ABD'nin arabulucu konumda olmaktan çıkıp Türkiye'yle birlikte Kuzey ve Doğu Suriye'nin ve Rojava'nın statüsü ne olacak, oradaki askeri ve siyasi durum ne olacak biçiminde bir yaklaşıma dönüşmesi Kürtler tarafından kabul edilmeyecek bir durumdur.

Rojava devrimcileri ve Kuzey ve Doğu Suriye halkları demokratik sistemlerini korumada kararlıdırlar

Kürtler herhangi bir siyasi gücün karşısında yer almadan kendi demokratik siyasal yapılanmalarının, özerk yapılanmalarının kabul edilmesini istemektedirler ve bunun mücadelesini vermektedirler. Bu açıdan Rusya ve Rejimle de bir ilişkileri bulunmaktadır. Demokratik bir anayasa çerçevesinde Suriye'nin demokratikleşmesini ve bu temelde Kürtlerin özerkliğinin kabul edilmesini istemektedirler. Kürtlerin Suriye'ye karşı bir savaş açma, bir karşıtlık durumuna düşme yaklaşımları yoktur. Ama mevcut demokratik olmayan Suriye'yi kabul etmeleri de söz konusu değildir. Bu açıdan Kürtlerle, Kuzey ve Doğu Suriye halklarıyla, mevcut Suriye rejimi ve Rusya'yla aralarındaki ilişkiler ve çelişkiler de çok karmaşık durumdadır. Bu açıdan düz yaklaşımlar, politikalar yerine, esnek ve böyle karmaşık süreci iyi yönetecek, idare edecek, hem bir politik yaklaşım, diplomatik ilişki hem de keskin biçimde süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtlerin kendi konumlarını, kazanımlarını, statülerini koruyacak ve kabul ettirecek biçimde bir örgütlü siyasi, askeri güce ulaşmaları ve kazanımlarını geriletecek, ortadan kaldıracak her türlü dayatmaya karşı da kesinlikle mücadele edecekleri, mücadeleyle kazanımlarını koruyacakları bir duruş içinde olmaları gerekmektedir. Zaten şu anda Rojava'da, Kuzey ve Doğu Suriye'de halkların hem Türkiye'nin dayatmalarına hem Rusya ve Rejimin olumsuz politikalarına karşı bir duruşları ve mücadeleleri vardır. Yine Türkiye'nin NATO üyeliğini kullanarak ABD üzerinde baskı kurup Rojava Devrimi'ni tasfiye etme, Kuzey ve Doğu Suriye halklarının demokratik sistemini ortadan kaldırma biçimindeki çabalarına ve dayatmalarına da karşı durmaktadırlar. Rojava devrimcileri ve Kuzey ve Doğu Suriye halkları demokratik sistemlerini korumada kararlıdırlar. Demokratik sistemlerini ortadan kaldıracak herhangi bir dayatmayı kabul etmeyeceklerdir. Türkiye'nin ABD üzerinden Rojava Devrimi'ni tasfiye etme politikalarına kesinlikle Rojava devrimcileri de Kuzey ve Doğu Suriye halkları da direneceklerdir.

Suriye'de tek işgalci güç Türkiye'dir

Suriye'deki en kritik yerlerden biri ise Fırat'ın batısının işgal altında olmasıdır. Şu anda Suriye'de tek işgalci güç Türkiye'dir. Rusya'nın da, İran'ın da, ABD'nin de etkisi vardır ama hiçbir güç mevcut durumda işgalci konumda değildir. Tek işgalci güç Türkiye'dir. Türkiye bu işgalini sürdürerek yeni Suriye'nin şekillenmesinde etkili olmak istemektedir. Bu konuda da desteği ABD ve Avrupa'dan veya NATO'dan almaktadır. Bu açıkça ortaya çıkmıştır. Bu açıdan Fırat'ın batısında Türkiye'yle Suriye arasındaki mücadeleyi sadece Türkiye'yle Suriye ya da Rusya arasındaki mücadele olarak görmemek gerekiyor. Türkiye'nin arkasında ABD ve Avrupa vardır. Bu netleşmiştir. Suriye'deki savaşın daha süreceğinin, çok karmaşık politikalar yürütüleceğinin görülmesi gerekmektedir. Bu açıdan süreçlerin çok dikkatli takip edilmesi gerekmektedir. Şu anda İdlib'te Rusya ve Suriye'yle Türkiye karşı karşıya gelmiştir. Türkiye, Rusya ve Suriye'yle ilişkilerinde sürekli Kuzey ve Doğu Suriye ve Rojava Kürtleri üzerinden pazarlık yapmaktadır. Türkiye'nin bir derdi, Suriye üzerinde siyasi olarak etkin olmak iken esas derdi ve amacı ise, Kürtlerin Kuzey ve Doğu Suriye'de ve Suriye genelinde siyasi bir etkilerinin olmaması, bir statüye kavuşmamalarıdır. Bu açıdan Kürtler, kendilerinin sürekli pazarlık konusu yapılacağını görmelidirler.

ABD ve Türkiye ilişkilerinde de her zaman pazarlık konusu olan, Kürtlerin durumudur. Türkiye'nin Kürt soykırımcısı olması, Kürtlerin kazanımlarına tahammülü olmaması, tüm ilişki ve ittifaklarında Kürtleri hep pazarlık konumu haline getirmektedir. Bu açıdan ABD'nin de Türkiye'ye karşı Kürt kozunu kullandığı görülmektedir. Öte yandan herkes de, hem Rusya ve Suriye hem de ABD, Türkiye'yi Kürtlere karşı bir şantaj aracı olarak kullanmaktadır. Bu gerçekler bilinerek Suriye'de dikkatli politika yürütülmesi, çok duyarlı bir politik yaklaşım içinde olunması, her türlü oyunlara ve saldırılara karşı da ayakta duracak bir direniş iradesinin mutlaka gösterilmesi gerekmektedir. Fırat'ın doğusunda askeri ve siyasi mücadele var olduğu gibi, aslında Fırat'ın batısında da askeri ve siyasi mücadele daha da yoğunlaşarak sürecektir. Zaten sadece Suriye ve Rusya değil, Efrîn'in işgal altında olması Kürtlerin de Türk devletine karşı bir mücadele içinde olmasını beraberinde getirmektedir. Bu durum objektif olarak Efrîn'deki, Şehba'daki ve Halep'teki Kürtlerle Suriye rejimi ve Rusya arasında doğal bir müttefiklik durumu ortaya çıkarmaktadır. Bu da Kürtlerin bu alanda Türkiye ve arkasındaki güçlere karşı mücadelesi anlamına gelmektedir.

İran üzerindeki mücadeleyi sadece ABD'nin İran'la mücadelesi olarak görmemek gerekiyor. İran-Rusya ittifakı vardır. Buna Suriye ve Irak içinde İran'a bağlı güçler de dahildir. İran üzerindeki mücadeleyi böyle kapsamlı ve karmaşık bir mücadelenin parçası olarak görmek gerekiyor. Bu yönüyle de İran'a yönelik baskıların, politikaların doğrudan bir savaş ve askeri müdahale biçimine dönüşme olasılığı çok zayıftır. Lokal bazı eylemler olabilir, bazı çatışmalar olabilir, bazı güçlerle İran arasında çatışma çıkabilir. Ama bunlar çok kapsamlı askeri müdahale biçiminde değil de İran'ı çok yönlü sıkıştırmanın enstrümanları biçiminde kullanılır. Bu yönüyle İran'a yönelik politika belirlerken, İran'daki gelişmelerin ne olacağını düşünürken İran'a bir askeri müdahale olacak biçiminde bir beklenti içinde olmamak gerekir. İran'ın çeşitli biçimlerde baskı altına alınacağını düşünmek, İran'a yönelik politikalar belirlerken bu gerçeği bilerek hareket etmek çok çok önemli olmaktadır.

Şu bir gerçektir: DAİŞ gibi örgütleri, eğilimleri tümden etkisizleştirmek mümkün değildir. DAİŞ bir dönem Irak El Kaide'si gibiydi. Sonra farklı bir örgütlenme ve hedefe yöneldi. Şimdi geriletilmiş durumdadır. Ancak bundan sonra farklı biçimde kullanılacaktır. DAİŞ'i Suriye'nin güneydoğusundan tümden söküp atmak mümkün değildir. Irak'ta da böyle bir eğilim vardır, Suriye'nin güneydoğusu ve sınır olan Irak bölgelerinde de DAİŞ eğilimini tümden etkisizleştirmek mümkün değildir. Bunları Suudi Arabistan gibi çeşitli güçlerin Şiilere karşı dengeleme, onları uğraştırma biçiminde kullanılan enstrümanı olarak görmek gerekiyor. DAİŞ güçlü olduğu zaman tehlikeli görülürken, geriletilip bu güçler için tehlike olmaktan çıktığında ise bu defa DAİŞ'i farklı biçimde kullanma durumları ortaya çıkmaktadır. Bu açıdan, Suudilerin mevcut durumda DAİŞ'i Irak'ta Şiilere karşı kullanma, Suriye'de mevcut Esad sistemini dengeleyen bir eğilim olarak kullanma durumunu göz ardı etmemek gerekir. Nitekim bunun belirtileri, emareleri bulunmaktadır. Bu durumu sadece örgütler açısından değil, kimi devletler açısından da görmek gerekmektedir. Dün karşı karşıya gelen çeşitli devletlerin askeri ve siyasi güç dengeleri değiştikçe bu defa farklı ilişki ve konumlara gelme olasılığını görmek gerekiyor. Türkiye DAİŞ'le sıkı ilişki içinde olup Suriye'de kendini etkili kılmak isterken tümden Arap ülkeleriyle karşı karşıyaydı. Eğer Suriye üzerindeki etkinliğinden vazgeçerse bu defa tekrar Suudi Arabistan ve çeşitli güçlerle birlikte İran'a karşı kullanılmak istenen bir güç olarak ilişkiler yeniden gelişebilir. Bu açıdan, Ortadoğu'da siyasal ilişkilerin ve gelişmelerin karmaşıklığını görmek, takip etmek, buna göre politik tutumlar ve tedbirler almak önemli olmaktadır.

Rojava'da ve Kuzey ve Doğu Suriye'de halkların hem Türkiye'nin dayatmalarına hem Rusya ve Rejim'in olumsuz politikalarına karşı bir duruşları ve mücadeleleri vardır. Yine Türkiye'nin NATO üyeliğini kullanarak ABD üzerinde baskı kurup Rojava Devrimi'ni tasfiye etme, Kuzey ve Doğu Suriye halklarının demokratik sistemini ortadan kaldırma biçimindeki çabalarına ve dayatmalarına da karşı durmaktadırlar. Rojava Devrimcileri ve Kuzey ve Doğu Suriye halkları demokratik sistemlerini korumada kararlıdırlar.

20. yüzyıldaki düzen Kürt soykırımına dayalı kurulmuştur

Türk devletinin Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı içine balıklama girmesinin en temel nedeni Üçüncü Dünya Savaşı koşullarından yararlanarak Kürtleri soykırıma uğratma amacıdır. Her tarafın yakılıp yıkıldığı, on binlerce insanın öldürüldüğü, yüzbinlerce insanın yerinden yurdundan edildiği bir dönemde Türk devleti de bu savaştan yararlanıp hem Kuzey ve Doğu Suriye'deki Kürtlerin statü, kazanım elde etmesini engellemek hem de Türkiye sınırları içindeki Kürtleri halletmek istemektedir. Nasıl ki Birinci Dünya Savaşı koşullarında Ermenileri, Asuri-Süryanileri soykırıma uğratmışsa Üçüncü Dünya Savaşı'nda da Kürtleri soykırıma uğratmayı hedeflemektedir. Türk devletinin bu gerçeğinin bilinmesi gerekmektedir. 20. yüzyıldaki düzen Kürtlerin soykırıma uğratılması üzerine kurulmuştur. Kürdistan dört parçaya bölünmüş ve bu dört parçadaki söz konusu devletlerin Kürtler üzerinde soykırım politikası yürütmesine izin verilmişti. Lozan anlaşması tamamen Kürt soykırımına dayalı bir anlaşmaydı. Türkiye Mûsîl'dan, Kerkûk'ten, Suriye'nin Kuzey'inden vazgeçecek ama bunun karşılığında da İngiltere ve Fransa Türk devletinin Kürt soykırımına göz yumacaktı. Lozan Anlaşması'nı bu çerçevede ele almak gerekmektedir. Şimdi Türk devleti Birinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan dengelerin yıkıldığını görüyor. Üçüncü Dünya Savaşı'nın gerçekleştiğini görüyor. Bunun merkezi de Ortadoğu'dur. Ortadoğu'nun merkezinde de Kürtler var. Kürtler eski dengeler yıkılırken yeni dengelerin oluşum mücadelesinde yer almak ve statü kazanmak istiyorlar. Türk devleti eski dengeler yıkılırken Kürtlerin yeni dengelerden yararlanıp statüye kavuşmaması için tamamen tüm politikalarını Kürt soykırımına, Kürtlere yönelik saldırıya endekslemiş durumdadır. Şu anda Türk devletinin tüm politikaları Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtlerin kazanım elde etmesini engellemek, 20. yüzyıldaki soykırım sistemini sürdürerek Kürtleri ortadan kaldırmak üzerinedir. Bu açıdan şu anda tüm devletlere 20. yüzyıl düzenini dayatmaktadır. Hatta bundan öte, Birinci Dünya Savaşı sonrası Osmanlının elinden çıkan, Türkiye'nin Kürt soykırımını sürdürmek için vazgeçtiği Mûsil ve Kerkûk'ü yeniden ele geçirip Türk uluslaşmasını buraya da yaymak istemektedirler. Misak-ı Milli 1919'da kabul edilirken Kürtlerle Türklerin ortak vatanı olarak ele alınmıştı. Ama şimdi Türkiye, Mûsil ve Kerkûk üzerinde egemen olmak isterken 1919'daki Misak-ı Milli gibi, Kürtlerle Türklerin ortak vatanı biçiminde ele almıyor. Buraları da kontrol ederek buralardaki Kürtleri tümden Türk uluslaşması içinde eritmek istiyor, böyle bir politikası var.

Şu anda kapitalist modernist güçler 20. yüzyıl başındaki gibi Kürt soykırımı konusunda Türkiye'yi tümden destek veren bir yaklaşım içinde değiller. Daha doğrusu Kürtler yürüttükleri özgürlük mücadelesiyle, elde ettikleri kazanımlarla ve ortaya çıkardıkları askeri ve siyasi güçleriyle kapitalist modernist güçlerin Kürtleri dikkate almasını sağlayan bir durum ortaya çıkarmışlardır. Kapitalist modernist güçlerin zihniyetinde bir değişme olmamıştır ama Kürtlerin askeri ve siyasi güç olmaları nedeniyle, kapitalist modernist güçler Türkiye'ye eskisi gibi destek verme yerine Kürtlerle Türkleri uzlaştırıp Kürtlere sınırlı bazı haklar tanımayı kendi çıkarlarına görmektedirler. Ancak esas olarak Türkiye'yi müttefiklik içinde tutarak Türkiye ve bazı işbirlikçi Kürtler üzerinden Ortadoğu politikalarında etkili olmak istiyorlar. Türk devletinin Kürt politikaları konusunda Türkiye'ye açık bir tutum koyma yok. Sadece belli düzeyde Türk devletinin politikasını yumuşatmaya ve belli Kürt işbirlikçileriyle ortak hareket etmesini sağlamaya çalışıyorlar. Türklere, 'tamam Bakur'da da, Kürdistan'ın önemli bölümünde de soykırım politikası yürütebilirsin, hâkim olabilirsin, Suriye'de de Kürtleri sınırlama politikalarına destek veririz, Irak'ta da Kürtlerin seninle

ilişki içinde olmasını sağlarız ama bunun karşısında belli işbirlikçi Kürtlerle ortak hareket et', biçiminde bir yaklaşım içindedir. Aslında, Kürtlerin yüzde 70'ini feda edip yüzde 30'uyla işbirlikçi bir ilişki kurmasını sağlatmaya çalışıyorlar. Kürtlerin tümden soykırıma uğratılmasını değil ama yüzde 70'inin Kürtlükten uzaklaştırılıp buralarda Türk uluslaşmasının gerçekleşebilmesini, kalan yüzde 30'luk Kürtlerle de işbirlikçilik çerçevesinde ilişki içinde olmasını istemektedirler. Gerçekten de uluslararası güçlerin bu çıkarcı politikaları çok tehlikelidir. Türk devletinin soykırım politikalarının farklı bir versiyonu olmaktadır.

Türkiye'nin bir jeopolitik konumu var; bunu inkar etmemek, görmezlikten gelmemek gerekiyor. Özellikle hâkim bir devlet olarak böyle bir konumdadır. Kürdistan üzerindeki askeri ve siyasi hâkimiyeti de düşünüldüğünde kontrol ettiği alan Ortadoğu'da yürütülen siyasi askeri mücadele açısından önemli olmaktadır. Türk devleti de bu durumdan yararlanarak Kürtleri soykırıma uğratmak istemektedir. Türk devleti aslında 150 yıldır Ortadoğu üzerinde süren mücadeleden ve çelişkilerden yararlanarak kendini ayakta tutmuştur. Eğer Ortadoğu'da İngiltere, Fransa ve Rusya'nın, Almanya'nın kendi aralarında mücadelesi olmasaydı, jeopolitik konumu önemli görülmeseydi Türk devletinin şu andaki siyasi varlığı çok sınırlı hale gelirdi. Hatta çok küçük bir devlet konumuna düşerdi. Kürtler üzerinde de soykırım politikası yürütemezdi. Ama çelişkilerden yararlanarak varlığını sürdürmektedir. Osmanlı ve ardından Türk devletinin 1850'lerden bugüne kadar varlığını sürdürmesinin en temel etkeni Ortadoğu'da süren mücadeleden ve çelişkiden yararlanmasıdır. Bunu artık Türkiye bir politik tarz haline getirmiştir. Türkiye'nin Ortadoğu'daki politikası nedir diye sorulursa; uluslararası güçler ve bölgesel güçler arasındaki çelişkilerden yararlanıp kendini ayakta tutma ve bu temelde Kürtleri ve diğer halkları soykırıma uğratma politikasıdır, biçiminde değerlendirme yapmak yanlış olmayacaktır.

ABD ve Avrupa'nın politikaları Kürtlere karşı ne kadar çirkinse Rusya'nın da aynı düzeyde çirkin ve çıkarcıdır

Türk devletinin yakın zamanda Rusya'yla ilişkilenmesi, Rusya'yı ABD'ye karşı şantaj olarak kullanması kesinlikle Kürt politikasıyla ilgilidir. ABD'nin, Avrupa'nın Kürt soykırımına tümden destek vermesini istemektedir. 'Kürdistan'ın ve Kürtlerin yüzde 30'uyla işbirlikçilik yap, onları kabul et' politikasını da Türkiye kabul etmemektedir. Türkiye tümden Kürtleri yok etmek istediğinden Rusya'yla ilişki kurup ABD'nin ve Avrupa'nın 20. yüzyıldaki gibi tümden Kürt soykırım politikasına izin vermesini istemektedir. Şimdi artık sadece Bakurê Kurdistan'da da değil, Başûrê Kurdistan'da ve Suriye'nin kuzeyinde de Kürtler üzerindeki soykırım politikasına izin verilmesini istemektedir. Rusya da Türk devletinin bu Kürt soykırımı konusunda kendisini şantaj aracı olarak kullanmasını bazı çıkarlar elde etmek için kabul ediyor. Gerçekten bu da çok kirli bir politika olmaktadır. ABD'nin, Avrupa'nın politikaları ne kadar çirkinse, çıkarcıysa Rusya'nın politikaları da aynı düzeyde çirkin ve çıkarcıdır. Türk devletinin Kürtler üzerinde soykırım yapıp hâkim kılma politikasına göz yumma temelinde Türkiye'yi kendi çıkarları için kullanmak istemektedirler. Türkiye de Kürt soykırımını tamamlamak için kendini kullandırtmaktadır. Zaman zaman Türkiye kendini kullandırtıyor diyorlar. Doğrudur, Türkiye'yi ABD, Rusya, çeşitli güçler kullanıyor ama bu kullandırtmayı Türkiye bilinçli yapıyor. Kendini kullandırtarak Kürtler üzerindeki soykırımı gerçekleştirmek istiyor. Bu gerçeği bilmek lazım.

Türk devletinin ne kadar kirli bir devlet olduğunu, ne kadar Kürt düşmanı ve soykırımcı bir devlet olduğunu görmek gerekiyor. Bu Türk devleti Kürtlerin soykırıma uğratılması için tümden dinci bir devlet de olabilir, tümden sosyalist-komünist bir devlet de olabilir. Her türlü işbirlikçiliği, her türlü ideolojiyi, politikayı kabul edebilir; yeter ki bunlar Kürt soykırımına hizmet etsin. Eğer Kürtler tümden soykırıma uğrayacaksa bugün kendine Kemalist, laik, Batıcı diyen, bilime inandığını söyleyen herkes şeriatçı olabilir. Eğer Kürtler soykırıma uğratılacaksa, bunu sağlayacaksa hepsi sosyalist, komünist de olabilir. Türk devleti gerçeğini değerlendirirken bu karakterini görmezlikten gelmemek gerekiyor. Bu görülmediği takdirde gaflet ve yanılgı içine düşülür. Nitekim kimi Kürt işbirlikçilerinin tarihi bir gaflet içine girmesi, hatta gafletten de öte ihanet içine girmelerinin nedeni Türk devletinin bu gerçekliğini tanımamalarıdır. Türk devletinin özel savaşını, psikolojik savaşını görmemeleridir. Ya da kendilerine uzatılan dönemsel bazı kırıntılardan dolayı Kürt soykırımına hizmet etmeleridir. Kürtçülük yaptıklarını sanıyorlar, Kürtlük yaptıklarını sanıyorlar, Kürt milliyetçisi olduklarını söylüyorlar ama politika ve yaklaşımlarıyla Kürt soykırımına hizmet ediyorlar. Bu da gerçekten tarihin çok trajik yanı olmaktadır.

Türk devletinin 20. yüzyıldaki gibi soykırımcı politikalardan sonuç alması mümkün değildir

Türk devleti tabii ki uluslararası ve bölgesel çelişkilerden yararlanarak yeniden Kürtler üzerinde bir soykırım sistemi kurmak istiyor. Ama bunun eskisi gibi yürümeyeceği açıktır. Özellikle soğuk savaş dönemi katı bir cepheleşme dönemiydi. Bu bakımdan Türkiye'ye çok fazla ihtiyaç duyuluyordu. Öte yandan Türkiye de onlara çok fazla ihtiyaç duyuyordu. O dönemde ne Türkiye onlardan ne de onlar Türkiye'den kopabilirdi. Günümüzde de tabii ki Türkiye bu güçler açısından önemini sürdürmektedir. Türkiye'yi yanlarında tutmak isteyeceklerdir ama geçmişteki gibi, Kürt soykırımına açık destek verecek şekilde bir Türkiye konumu da, gerçekliği de yoktur. Kürtler de bu durumdan yararlanarak Türk devletinin geçmişteki konumundan farklı bir konuma geldiğini, artık dünyada öyle iki kutuplu bir sistem bulunmadığını, çok çeşitli güçlerle ilişkiler kurabilecek bir politik ortam olduğunu görerek mücadele yürütüyorlar. Türkler nasıl ki çelişkilerden, farklı şeylerden yararlanıyorlarsa artık Kürtlerin de iki kutuplu olmayan dünya koşullarından yararlanma, kendilerini etkili bir siyasi ve askeri güç konumuna getirme imkânları vardır. Bu açıdan belirli imkânlar da ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle eğer mücadele edilirse, fırsatlar iyi kullanılırsa, yine Kürtler arasındaki çekişme ve çatışma geriletilebilirse Türkiye'nin uluslararası ve bölgesel güçlerle yaşadığı çelişki ve çekişmelerden yararlanılarak Kürtleri soykırıma uğratma politikası yenilgiye uğratılabilir. Türk devletinin 20. yüzyıldaki gibi bu politikalardan sonuç alması mümkün değildir. Yeter ki Kürtler askeri ve siyasi mücadelede kararlı olsun ve Türk devletinin Kürtler arasındaki çatışmalardan yararlanma politikası belli düzeyde sınırlansın.

Türk devleti soykırım politikasını yürütmek için uluslararası ve bölgesel güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerinden yararlanma politikası yürütürken, Kürt soykırımını tamamlamak için Kürtler arasındaki çelişkilerden de yararlanmak istiyor. Kürtlerin birlik olamamasından, Kürtler arası sorunlardan yararlanarak Kürtleri zayıf bırakmayı, zayıf bıraktığı Kürtler üzerinde tasfiye ve ezme politikası yürüterek soykırım önünde engel olmaktan çıkarmayı hedefliyor. Bu konuda Türk devletinin özellikle Başûrê Kurdistanlı güçleri PKK'ye karşı, Kürt Özgürlük Hareketine karşı kullanmak istediği görülüyor. Zaten Bakur'da korucular kullanılıyor, çeşitli işbirlikçi ve ajanları kullanarak Özgürlük Hareketine karşı savaş yürütüyor. Başûr'da özellikle KDP'yle ilişkilenerek, KDP'yi kışkırtarak, KDP'yle PKK arasındaki sorunları daha da gerilimli hale getirerek soykırım politikasını yürütmek istiyor. Soykırım politikasında Kürtler arasındaki çelişkiyi kullanması tabii ki Kürtler açısından acı bir durum. Ancak böyle bir gerçeklik de bulunmaktadır.

KDP'nin dar milliyetçi yaklaşımları var. Sadece Başûrê Kurdistan'ı düşünen, hatta Başûrê Kurdistan'ı değil kendi hâkim olduğu alanı düşünen, bütün Kürt politikasını buna hizmet ettirmeye çalışan bir yaklaşım içindedir. Hatta kendi etkisini güçlendirmek için diğer Kürt gruplarına karşı Kürt düşmanı güçleri kullanma gibi bir tarzı da ne yazık ki tarih içinde oluşmuştur. Kürt Özgürlük Hareketini Türkiye eliyle tasfiye etmek, YNK'yi daha önce Saddam eliyle geriletmek gibi birçok örnek bulunmaktadır. Bu tarzı şimdi Rojava'da bazı işbirlikçi Kürtler de kullanıyor. Efrîn'in işgalinde Türk devletine ve çetelerine destek verdiler. Güya Türk devleti ve çeteleri eliyle Efrîn'de devrimci demokratik güçleri etkisizleştirmeyi ve Efrîn üzerine konmayı düşündüler. Ama Efrîn'de ortaya çıkan durum açıktır; demografyanın değişimidir, Kürt soykırımıdır. Bu politika biraz da KDP'nin geçmişte izlediği politikaların bugün daha çirkin biçimde, kötü biçimde uygulanması olmaktadır. Ancak Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında durum farklılaşmıştır. Artık sorun bir Kürt partisinin diğer Kürt partisinden daha güçlü olup olmayacağı sorunu değildir. Bugün Kürtler üzerinde bir soykırım tehdidi vardır. Bu Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtler Kürdistan'ın bütün parçalarında statü kazanacaklar mı, üzerlerinde uygulanan soykırım politikalarına son mu verecekler, yoksa bu Üçüncü Dünya Savaşı'nda da Birinci Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi yine üzerlerinde soykırım uygulanan bir Ortadoğu düzeni mi kurulacaktır?

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtlerin birliği ve ortak mücadelesi yaşamsal önemdedir

Şimdi Türk devletinin politikaları, Üçüncü Dünya Savaşı koşullarından yararlanarak Kürtleri soykırıma uğratma politikalarıdır. Bu açıdan bütün Kürt partilerinin Türk devletinin politikalarını bilince çıkarmaları gerekiyor. Şu anda AKP-MHP faşist iktidarı bir soykırım iktidarıdır. Kürt düşmanlığında öncülük yapmaktadır. Sadece Bakur Kürtleri açısından değil, Kürdistan'ın tüm parçaları açısından soykırımı hedefleyen bir iktidar bulunmaktadır. Bu açıdan artık Kürt gruplarının kendi aralarındaki bu mücadeleyi bir tarafa bırakıp bu mücadeleyi demokratik çerçevede ideolojik olarak sürdürmeleri ama politik olarak bir araya gelmeleri, bu soykırımcı sisteme karşı ortak tutum takınmaları gerekiyor. Ortadoğu'daki süren Üçüncü Dünya Savaşı tüm Kürtlere böyle bir sorumluluk içinde olmayı dayatıyor. Eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin kurulma mücadelesinin verildiği süreç Kürtler için büyük avantajlar ortaya çıkardığı gibi, Üçüncü Dünya Savaşı'ndan yararlanıp Kürtleri soykırıma uğratmak isteyen bir düşman gerçekliği ve soykırım tehlikesi de bulunmaktadır. Hem imkânların hem de tehlikelerin varlığı döneminde Kürtlerin birliği ve ortak mücadelesi yaşamsal önemdedir. Bunun bütün Kürt siyasi partileri tarafından bilinmesi ve bilince çıkarılması, Ortadoğu'da süren siyasal koşulların ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın durumuna, karakterine uygun bir tutum içine girmeleri gerekiyor. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarını dikkate almadan, bunun Kürtler açısından yarattığı fırsat ve tehlikeleri göze almadan kendi ekseninde dünyaya bakmak, dar bir politika izlemek gerçekten Kürdistan tarihi açısından kabul edilemez ve affedilemez bir durumdur. Bu herkes için geçerlidir. Bu PKK için de, KDP için de, YNK için de, Goran için de, Komala İslam için de, İslami Yekgirtû için de, Rojhilatê Kurdistanlı partiler için de, Rojava Kurdistanlı partiler için de, Bakurê Kurdistanlı tüm partiler için de geçerlidir. Böyle bir süreçte bütün Kürt partilerine sorumluluk düşmektedir.

Şunu görmek gerekiyor: Kürdistan'ın dört parçası kurtulmadan Kürtler için tehlike ortadan kaldırılamaz. Bugünkü siyasal durum bunu açıkça ortaya koymaktadır. Türk devleti kendi sorununu, Kürt sorununu çözmediği için Başûrê Kurdistan'daki kazanımlara da düşmanlık yapıyor, Rojava'daki kazanımlara da düşmanlık yapıyor ve bölgedeki Kürt karşıtı güçlerle ortak hareket ediyor. Bu açıdan, 'bir parçada kazanım elde ettik, statü kazandık' demek kendini kandırmaktır. Kuşkusuz bütün parçalardaki partiler, örgütler kendi koşullarına göre mücadele yürütmelidirler. Buna bir diyeceğimiz olamaz. Ama bu mücadeleyi yürütürken bölgedeki Kürt karşıtlığını, Kürt düşmanlığını, Kürtler üzerinde soykırım politikası yürütmek isteyen güçleri görmeleri gerekiyor. Çok tekrarlıyoruz ama bağımsızlık referandumu sırasında ortaya çıkan durum bu gerçekliği ifade ediyor. Türkiye demokratikleşmeden, bölge ülkeleri demokratikleşmeden Başûrê Kurdistan'daki kazanımların da kalıcı olmadığını ve tehlikelerle karşı karşıya olduğunu ortaya koyuyor. Bu kazanımları korumak, her şeyi Başûrê Kurdistan'a endekslemekle olmaz. Bu

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarını dikkate almadan, bunun Kürtler açısından yarattığı fırsat ve tehlikeleri göze almadan kendi ekseninde dünyaya bakmak, dar bir politika izlemek gerçekten Kürdistan tarihi açısından kabul edilemez ve affedilemez bir durumdur. Bu herkes için geçerlidir. Bu PKK için de, KDP için de, YNK için de, Goran için de, Komala İslam için de, İslami Yekgirtû için de, Rojhilatê Kurdistanlı partiler için de, Rojava Kurdistanlı partiler için de, Bakurê Kurdistanlı tüm partiler için de geçerlidir. Böyle bir süreçte bütün Kürt partilerine sorumluluk düşmektedir.

kazanımları korumak, bütün parçalarda Kürt halkının mücadelesinin gelişmesiyle sağlanabilir. Bir kere bu bilinçle hareket edilmesi gerekmektedir. Bu bilinçle hareket edilmediği zaman gerçekten de Kürdistan'ın tüm parçaları açısından soykırım tehlikesi sürecektir.

Kürtler birlik olduğu takdirde hiçbir güç Kürtlere karşı savaş yürütemez

Şu gerçeği de vurgulamak isteriz: Kürdistan'ın en büyük parçası Bakurê Kürdistan'dır. Burada mücadelenin gelişmesi bütün Kürt halkının yararınadır, tüm parçaların yararınadır. Özellikle Kürt düşmanlığında öncü olan bir Türkiye gerçeği varken, en büyük Kürt düşmanı Türk devletiyken, Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin önemi bütün Kürdistan parçaları için daha da anlamlı hale geliyor. Bu açıdan PKK öncülüğünde Kürt Özgürlük Hareketi'nin bütün Kürdistan parçaları açısından anlamı görülmek durumundadır. Eğer 15 Ağustos Atılımı olmasaydı, eğer 45 yıllık özgürlük mücadelesi olmasaydı, bunun yarattığı etkiler olmasaydı Başûrê Kurdistan'daki mücadele ve ortaya çıkan kazanımlar bu düzeyde olmazdı. Rojhilat ve Rojava Kurdistan'ında da Kürtlerin mücadelesi bu düzeyde olmazdı. Dünyada Kürtlerin örgütlenmesi, özgür ve demokratik yaşam özlemi bu düzeyde olmazdı. Bunlar açık gerçeklerdir. Bu yönüyle Türk devletiyle ilişkilerin sorgulanması gerekir. Bu ilişkileri yeni bir anlayış ve yeni bir yaklaşımla ele almak gerekir. Biz Başûrê Kurdistanlı güçlere illa Türkiye'yle savaşın demiyoruz. Ama Türk devletinin Özgürlük Hareketini tasfiye etme politikalarına da alet olmamaları gerektiğini söylüyoruz.

Kürtler birlik olduğu takdirde hiçbir güç Kürtlere karşı savaş yürütemez. Ya da savaş yürütürse kaybeder. Kürtler birlik olsa ne Türkiye, ne İran, ne Suriye, ne Irak, Kürtler üzerindeki bugünkü politikalarını yürütebilir. Kürtlere karşı egemen güçlerin politikalarını cesaretlendiren, Kürtler arasında birliğin olmamasıdır. Bu gerçekliğin özellikle Başûrê Kurdistan halkı ve siyasi güçleri tarafından bilince çıkarılması gerekir. Başûrê Kurdistan halkı siyasi partilerin ve hükümetin herhangi bir devletle ilişkisini başka Kürt parti ve örgütlerine karşı kullanmasını kabul etmemelidir. Bunu hiçbir Kürt siyasi partisinin kabul etmemesi gerekir. KDP'nin de, YNK'nin de, Goran'ın da, başka parti ve hareketlerin de kabul etmemesi gerekir. Aslında şu anda Kürtlerin yurtseverlik bilinci, ulusal demokratik bilinci gelişmiştir. Bir Kürt kamuoyu oluşmuştur. Eskiden Kürt kamuoyu yoktu. Herhangi bir parti istediği gibi davranabiliyordu. İstediği gibi hareket edebiliyordu. Çünkü onu engelleyebilecek herhangi bir kamuoyu yoktu. Kürtlerin bilinci ve duruşu bugünkü düzeyde gelişmemişti. Ama bugün bilinci yüksek bir Kürt halkı var ve bu temelde oluşmuş Kürt kamuoyu var. Bu kamuoyu da bütün partilerin birliğini istiyor, ulusal birlik istiyor. Çünkü halkın istemi böyle. Eğer bugün Kürt partileri arasındaki çatışma eskisi gibi hemen yapılamıyorsa, Kürt siyasi güçleri arası çatışmayı yaratmak zorlaşmışsa bunu sağlatan, Kürt halkının bilinci ve bir Kürt kamuoyunun oluşmasıdır. Başûrê Kurdistan'da da böyle bir kamuoyu vardır. Bütün Kürdistan parçalarında da vardır. Biz bunu Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından önemli bir gelişim olarak görüyoruz. Ve biz Başûr'da da, Rojava'da da, Bakur'da da, Rojhilat'ta da Kürt halkının Kürtler arasındaki çatışmalara karşı çıkmasını istiyoruz. Çünkü Kürtler arasındaki çatışmayı çıkaran Kürt karşıtlarıdır, düşmanlarıdır. Herhangi bir Kürt partisinin diğer Kürt partisiyle yapacağı çatışmadan hiçbir çıkarı olamaz. Hele bugün Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü koşullarda Kürt partilerinin, siyasi güçlerinin arasındaki sorunlar ne olursa olsun kesinlikle bunu bir çatışmaya dönüştürmemeleri, sorunlarını daha demokratik zeminde tartışarak, görüşmeleri sürdürerek gidermeleri gerekiyor. Aralarındaki sorunlar ne olursa olsun hiçbir zaman görüşmeleri ve ilişkileri kesmemeleri; görüşmeleri ve ilişkileri sürdürerek elden geldiğince sorunları ve gerilimleri azaltmaları gerekmektedir. Gerilimler tırmandırılarak Kürt düşmanlarının, Kürtleri soykırıma uğratmak isteyenlerin politikalarına hizmet edilmemelidir. Daha doğrusu, onların Kürtleri çatıştırma ve bundan yararlanma politikaları hüsrana uğratılmalıdır.

Kuzey ve Doğu Suriye'deki toplumsal demokratik devrim Türkiye'yi korkutmaktadır

Şu anda Rojava Kürdistan'daki, Kuzey ve Doğu Suriye'deki durum da kritiktir. Çünkü orada Kürtler önemli bir kazanım elde etmişlerdir. Demokratik bir sistem kurmuşlardır. Çok geniş bir alana hâkim olmuşlardır. Araplar, Kürtler, Süryaniler ve diğer halklar şu anda 5 milyona yakın bir nüfusla Kuzey ve Doğu Suriye'de özgürlükçü demokratik bir sistem kurmuşlardır. Halkların iradesi hâkimdir. Tabandan örgütlenen halkın kurduğu komünler ve meclisler Rojava'da toplumsal ve siyasal yaşamın hâkimi konumundadır. Tamamlanmamış olsa da güçlü bir demokratik devrim gerçekleşmiştir. İşte bu toplumsal demokratik devrim Türkiye'yi korkutmaktadır. Bu açıdan Rojava ve Kuzey ve Doğu Suriye'deki devrimi boğmak istemektedir. Halbuki buradaki devrimci yaşam, demokratik sitem sadece Kürtlere değil bütün Ortadoğu halklarına nefes aldırmaktadır. Tüm Ortadoğu halklarını güçlendiren bir demokratik sistemdir. Bu demokratik sistem dağıtıldığında, yıkıldığında sadece Rojava kaybetmeyecektir; Başûr, Bakur ve Rojhilat da kaybedecektir. Bu açıdan Başûrlu siyasi güçlerin de Rojava'daki mevcut demokratik devrimin, demokratik sistemin değerini bilmesi gerekmektedir. Hiç kimse oraya Türk devleti girer, bazı Kürt işbirlikçilerine imkan verir hayaline kapılmamalıdır. 'Biz Türk devletini kullanırız, Rojava'da hâkim oluruz' yaklaşımına girmemelidir. Böyle bir yaklaşım tarihi gaflettir, kendini kandırmaktır Türk devlet gerçeğini anlamamaktır. Türk devleti niye PKK öncülüğündeki Kürt Özgürlük Hareketine düşmandır, niye Rojava'daki demokratik devrimci güçlere düşmandır; bunu anlamamaktır. Başûrê Kurdistan'ı güçlendiren temel etkenlerin ne olduğunu anlamamaktır. Bu açıdan Kürdistan'ın bütün parçaları Rojava'da ortaya çıkan demokratik devrimi; Kürtlerin, Arapların, Süryanilerin birlikte oluşturduğu demokratik devrimci sistemi savunmalıdır. Kürtler, Araplar, Süryaniler kendi kimlik ve kültürleriyle orada özgür bir yaşam kurmuşlardır. Tüm Ortadoğu'ya örnek bir sistem kurmuşlardır. Bu demokratik sistem başta Kürtler olmak üzere bütün halkları güçlendiren bir sistemdir. Bu yönüyle Kuzey ve Doğu Suriye'deki Türk devleti işgaline tüm parçalardaki Kürdistan halkının karşı koyması gerekiyor. Tüm Kürtlerin, Rojava'ya yönelik saldırılara karşı, seferberlik düzeyinde, Kobanê'de DAİŞ saldırılarına karşı direnişte olduğu gibi ortak hareket etmesi gerekiyor. Çünkü Rojava ve Kuzey ve Doğu Suriye'deki kazanımlar tüm Kürtlerin kazanımlarıdır, tüm demokratik güçlerin kazanımıdır. Böyle yaklaşmamak çok dar ve basit yaklaşmaktır, çok sıradan yaklaşmaktır.

Kürdistan'ın dört parçasındaki mücadelede motor güç Bakurê Kurdistan'daki mücadeledir

Şu gerçeğin bilinmesi gerekiyor: Kürdistan'ın dört parçasındaki mücadelede motor güç, Bakurê Kurdistan'daki mücadeledir. Bakurê Kurdistan'daki mücadele olmadan ne Başûr'daki, ne Rojava'daki, ne Rojhilat'taki kazanımları korumak ve özgürlük mücadelesini ayakta tutmak mümkündür. Bu açıdan Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etme ve bu temelde de sadece Bakurê Kürdistan'da değil, tüm Ortadoğu'daki Kürtleri soykırıma uğratma politikalarına karşı direnilmesi gerekmektedir. AKP-MHP faşist iktidarına karşı gösterilen direniş kutsal bir direniştir. Kürtlerin geleceğini belirleyecek direniştir. Kürtlerin tüm değerlerine sahiplenen direniştir. Kürtlerin onlarca yıl yürüttüğü mücadeleyle ortaya çıkardığı değerleri koruma direnişidir. Bu yönüyle Türk devletinin saldırılarına karşı Bakur'da, Başûr'da, Kürdistan'ın her tarafında direnen gerillanın mücadelesi tarihi önemdedir. Bu, Kürt halkının var olma savaşıdır. Kürt halkını soykırıma uğratmak isteyen güçlere karşı Kürt'ü var eden, Kürt'ü ayakta tutan ve Kürt'ü yok etmek isteyenlere karşı barikat kuran bir direniştir. Gerilla direnerek Kürt'ün geleceğini belirliyor. Kürt'ün geleceğini garanti altına alıyor. Bu yıllardaki direnişler çok çok önemlidir. Bu yıllarda direnildiğinde, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi ayakta kaldığında Kürtler kesinlikle büyük kazanacaklar, sadece Bakur'da değil, bütün parçalarda kazanacaklar.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü bu koşullarda gerilla savaşının varlığı önemlidir. Çünkü Üçüncü Dünya Savaşı diyoruz. Bu savaş koşullarında gerilla gibi güçlü bir direniş odağı olmadan Kürtler Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında alnı dik, özgür ve demokratik yaşam mücadelesini geliştiren ve kazanan bir konumda olamazlar. Bu yönüyle gerilla direnişini önemsemek gerekiyor. Bugün her türlü ve en ağır saldırılara karşı, Türk devletinin dünyanın her tarafından aldığı teknikle yürüttüğü savaşa karşı gerilla fedaice direnmektedir. Fedaice direnerek Türk devletinin bütün politikalarını boşa çıkarmaktadır. Amaçlarını sekteye uğratmaktadır. Türk devletinin bu saldırılarını boşa çıkararak bu soykırım politikasını giderek kırılmaya uğratacak tarihi bir mücadele yürütmektedir. Bu açıdan gerilla mücadelesi büyük önemini korumaktadır. Hele hele Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü günümüz koşullarında gerillanın varlığı daha da önemlidir. Bu koşullarda gerilla direnişi var olmadan Kürt'ün özgür ve demokratik yaşam özlemini, mücadelesini, ortaya çıkan kazanımlarını ve değerlerini korumak mümkün değildir. Aksi halde, 'filler tepişir çimenler ezilir' misali Kürtler Ortadoğu'da ezilmeyle ve soykırımla karşı karşıya kalırlar. Bu gerçeği tüm Kürtler, tüm yurtseverler, tüm devrimci demokratlar, tüm demokrasi güçleri ve tüm Kürtlerin dostları bilmelidir.

Ortadoğu'daki gericiliği esas olarak Türk devleti ayakta tutuyor

Gerilla mücadelesi sadece Kürt halkının özgür ve demokratik yaşam mücadelesi de değildir. Gerilla aynı zamanda tüm Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesidir. Ortadoğu'yu demokratikleştirme mücadelesidir. Ortadoğu'da demokratikleşme önünde en büyük engel Türk devletidir. Türk devleti hem Kürtleri soykırıma uğratmayı hedefliyor hem de tüm Ortadoğu'daki gericilik adına savaşıyor. Ortadoğu'daki gericiliği esas olarak Türk devleti ayakta tutuyor. Türkiye demokratikleştiği takdirde tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin önü açılacaktır. Tüm Ortadoğu halklarının özgürleşmesinin önü açılacaktır. Bu açıdan gerillanın direnişi tarihsel önemdedir. PKK'nin yürüttüğü mücadele bugün Ortadoğu'da kutsallık düzeyindedir. Bu mücadele Önderlik çizgisinde yürüdüğü için ezilmiyor, tasfiye olmuyor. Önderlik çizgisinde yürüdüğü için ne kadar saldırı olursa olsun, ne kadar baskı olursa olsun, direnildiğinde daha büyük kazanımlar ve imkânlar ortaya çıkıyor. Günümüzde de direnildiğinde bu saldırılar kırılacak, Kürtler ve demokrasi güçleri daha büyük kazanma imkânlarına kavuşacaklardır. Gerillanın mücadelesi bugün bu değerde ve anlamdadır. En küçük eylemi bile değerlidir. Belki Türk devletinin tekniğinden dolayı şu anda gerilla bir tarzdan başka bir tarza geçme sürecini yaşıyor. Bu yönüyle eskisi gibi çok büyük eylemler ortaya çıkmıyor. Ama sürekli eylem yaparak, sürekli Türk devletine darbe vurarak, sürekli bu saldırıları boşa çıkararak hem Kürt halkı açısından hem demokrasi güçleri açısından geçmiş dönemden daha fazla kazanım yaratmanın koşullarını ve zeminini yaratıyor. Daha büyük kazanmanın süreçlerini yaratıyor. Daha büyük kazanmanın önünü açıyor. Nitekim bugün AKP-MHP faşizmi en zayıf ve en kırılgan dönemini yaşıyor. Buna karşı yürütülen mücadele AKP-MHP faşizmini boşa çıkardığında, onu gerilettiğinde hiçbir dönemde olmadığı kadar büyük gelişmeler ve kazanımlar ortaya çıkacaktır.

Kuşkusuz sadece gerilla mücadelesiyle soykırımcı sistemi yenilgiye uğratmak kolay değildir. Bu açıdan toplumun da mücadeleye katılması önemlidir. Örgütlü demokratik topluma dayalı mücadelenin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu açıdan toplumun örgütlenmesi çok çok önemlidir. Örgütlü toplum demek direnişçi halk demektir. Örgütle direniş arasında doğrudan bağ vardır. Kuşkusuz örgütlenme de bilinçle, eğitimle yaratılır. Şu gerçek var: Kürt toplumunun politik olarak gerçekten düzeyi yükselmiştir. Bu yönüyle yurtseverlik eğitimini, demokrasi eğitimini, örgütlenme eğitimini, mücadele eğitimini almış toplumdur. On yıllardır mücadele içinde olması, dostu da düşmanı da tanıması, Önderlik gerçeğini, PKK'yi ve gerillayı tanıması, serhildanları görmesi, demokratik siyasal mücadele yürütmesi gerçeği vardır. Tüm bunlar Kürt halkını diğer halklardan ayırmaktadır. Kürt halkı nesiller boyu mücadele içinde özgür ve demokrasi özlemiyle yetişmiştir. Sadece gerilla değil halk da serhildanlarda büyük bedeller ödemiştir. Gerilla da zaten bu halkın çocuklarıdır. On binlerce Kürt genci kızıyla-erkeğiyle bu mücadelede şehit düşmüştür. Bu yönüyle savaş içinde büyüyen, savaş içinde yetişen, savaş içinde yurtseverlik bilinci, mücadele azmi pekişen, özgürlüğü için savaşan bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Geçen dönemde, özellikle çatışmasızlık-ateşkes dönemlerinde bu süreçleri doğru anlamama, kolay yollardan mücadeleyi kazanma anlayışı, halkta örgütlenerek değil de mücadele ederek değil de, sanki sadece politikayla, görüşmelerle Kürt sorunu çözülebilirmiş gibi bir yanılgı ortaya çıkarmıştır. Özellikle demokratik siyasal alandaki yanlış anlayışlar ve algılar halka da yansımıştır. Hatta Kürt Özgürlük Hareketi içinde de sanki ateşkes ortamında mücadele etmeden, örgütlenmeden Kürt sorunu çözülebilirmiş gibi bazı yanlış eğilimler ortaya çıkmıştır. Sadece Önder Apo'nun çabasıyla bu sorunun çözülebileceği sanılmıştır. Bu yönüyle de herkes kulağını İmralı'ya vermiş, İmralı'dan bir mucize ve çözüm beklemiştir.

Önderliğin çabaları ancak örgütlü toplumla başarıya ulaştırılabilir

Elbette ki Önder Apo'nun rolü çok çok önemlidir. Önder Apo mücadeleyi başarıya götürmede ve çözümü gerçekleştirmede çok önemli rol oynayacaktır. İmralı koşullarında katalizör rolü görecektir. Ama bunu ancak toplum örgütlüyse, toplum mücadele ediyorsa gerçekleştirebilir, bu mücadeleyi demokratik çözüm konusunda sonuca ulaştırabilir. Nitekim son görüşmesinde 'Ben Kürtlere yer açmak istiyorum' demiştir. Tabii bu yer açma Kürt toplumu örgütlüyse, Kürt toplumu mücadele ediyorsa ve gerilla mücadele ediyorsa gelişebilir. Bunlar olmadan da Önder Apo'nun çabalarının başarıya ulaşacağını sanmak bir gaflet olur. Önder Apo bir mücadele ve örgütlenme insanıdır. Tarihte Önder Apo kadar eğitim yapan, bilinç veren ve örgütleyen bir önderlik yoktur. Çünkü mücadelenin ancak bunlarla olabileceğini biliyor. Mücadelesiz Kürdistan'da hiçbir

Kürtler birlik olduğu takdirde hiçbir güç Kürtlere karşı savaş yürütemez. Kürtler birlik olsa ne Türkiye, ne İran, ne Suriye, ne Irak, Kürtler üzerindeki bugünkü politikalarını yürütebilir. Kürtlere karşı egemen güçlerin politikalarını cesaretlendiren, Kürtler arasında birliğin olmamasıdır. Bu gerçekliğin özellikle Başûrê Kurdistan halkı ve siyasi güçleri tarafından bilince çıkarılması gerekir. Başûrê Kurdistan halkı, siyasi partilerin ve hükümetin herhangi bir devletle ilişkisini başka Kürt parti ve örgütlerine karşı kullanmasını kabul etmemelidir.

Elbette ki Önder Apo'nun rolü çok çok önemlidir. Önder Apo mücadeleyi başarıya götürmede ve çözümü gerçekleştirmede çok önemli rol oynayacaktır. İmralı koşullarında katalizör rolü görecektir. Ama bunu ancak toplum örgütlüyse, toplum mücadele ediyorsa gerçekleştirebilir, bu mücadeleyi demokratik çözüm konusunda sonuca ulaştırabilir. Nitekim son görüşmesinde 'Ben Kürtlere yer açmak istiyorum' demiştir. Tabii bu yer açma Kürt toplumu örgütlüyse, Kürt toplumu mücadele ediyorsa ve gerilla mücadele ediyorsa gelişebilir.

şeyin çözülemeyeceğini biliyor. Mücadele etmeden Kürtleri soykırıma uğratmak isteyen bir sistem geriletilebilir mi? Ya da böyle bir soykırımcı sömürgecilik altında Kürt sorununun çözümü gerçekleşebilir mi? Ancak mücadeleyle Türkiye demokratikleşebilir, Kürt sorunu çözülebilir. Bu açıdan toplumun örgütlenmesi ve mücadelesi önemlidir. Tabii ki bu mücadele çok boyutludur. Demokratik siyasal alanın da bu mücadelede rolü vardır. Türkiye'yi demokratikleştirme ve Kürt sorununun çözümünde demokratik siyasal alanın da rolü vardır. Çünkü Kürdistan'da demokratik siyasal alan kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Serhildanların gerçekleştirdiği demokratik devrim, sosyal, kültürel, siyasal ve ulusal devrim ortamında legal siyasal mücadele süreci ortaya çıkmıştır. Demokratik siyasal partiler Kürdistan'da masa başında kurulmuş, birilerinin kurarak ben de bu mücadeleyi yürüteyim dediği partiler olmamıştır. Gerilla mücadelesi ve serhildanlar gelişmiş, demokratik devrim gerçekleşmiş, bu ortamda da demokratik siyasal mücadelenin önü açılmış ve zemini ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle demokratik siyasal mücadelenin de Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt halkının özgürlüğü için rolü vardır. Çünkü o da demokrasi tarihinin, demokratik mücadele tarihinin bir parçasıdır ve mücadeleyle ortaya çıkmıştır. Bu açıdan da Türkiye'de defalarca demokratik siyasal partiler kapatılmasına rağmen onlar yine de örgütlenmiş ve demokrasi mücadelesini sürdürmüşlerdir.

Şu da bir gerçektir; her kurumun, her yapılanmanın bu mücadeledeki rolü farklıdır. Ne gerilla tek başına bu mücadeleyi yürütebilir ne de demokratik siyasal alan tek başına bu mücadeleyi sonuca götürebilir. Geçmişte demokratik siyasal alanda yanılgılar ortaya çıkmıştı. Sanki ortaya çıkan yumuşama ortamında Türkiye'yi demokratikleştirip Kürt sorununu çözeceklerini sandılar. Bu açıdan da rollerini abarttılar, hatta rollerini karıştırdılar; bu da demokratik siyasal mücadelenin etkisiz kalması, zayıf kalması ve sonra da ağır saldırılarla karşılaştığında mücadele edemez duruma düşmesi durumunu ortaya çıkarmıştır. Bu yönüyle herkesin kendi rolünü bilmesi gerekmektedir. Kendi rolü ekseninde mücadele etmesi gerekmektedir. Hiç kimse kendisini gerillanın yerine koyamaz, PKK'nin yerine koyamaz, koymamalıdır. Kuşkusuz PKK de onların özgünlüğünü dikkate almak durumundadır. Türkiye'nin koşullarını dikkate almak durumundadır. Bu açıdan bütün mücadele alanlarının kendi rollerini bilmesi, rol karmaşasına uğramaması gerekmektedir. Demokratik siyasal alan tabii ki demokrasi mücadelesi verecektir. Mücadelesi Türkiye'yi demokratikleştirme ekseninde olacaktır. Gerillanın mücadelesi, PKK'nin öncülük ettiği mücadele tabii ki Türk devletinin soykırım saldırılarına karşı Kürt halkının var olma direnişi olacaktır ve var olma direnişini sürdürecektir. Çünkü Türk devleti Kürt'ün varlığını hala kabul etmiş değildir. Kürt'ün varlığını kabul etme gibi bir durum yoktur. Bu açıdan da gerilla Kürt halkının varlığı kabul edilene kadar, Kürt halkının varlığı güvencede hissedilene kadar mücadelesini sürdürecektir.

Türk devleti 5 Nisan 2015'te Önderlik üzerinde uyguladığı mutlak tecritten bu yana nasıl bir soykırımcı sömürgeci siyasal zihniyete sahip olduğunu, Kürt sorununa nasıl yaklaştığını ortaya koymuştur. Kesinlikle Kürt sorununda soykırımdan vazgeçilmemiştir. Bu nedenle şehirler yakılıp yıkılmıştır. Bu nedenle milletvekilleri, belediye eşbaşkanları, akademisyenler, sanatçılar, yazarlar zindanlara atılmıştır. Bu nedenle binlerce siyasetçi tutuklanmıştır. Her türlü demokratik örgütlenmeye saldırı olmuştur. Kendisine Kürt diyen, özgür Kürt duruşu gösteren herkes zindanlara atılmıştır. 15 Temmuz darbe girişimi gerekçe gösterilerek yapılan 20 Temmuz darbesi esas olarak Kürtlere ve demokrasi güçlerine karşı yapılmıştır. Bir darbe girişimi bahane edilerek Kürtler soykırıma uğratılmak istenmiştir. Bunun için de demokrasi güçlerine yönelik yoğun bir saldırı yürütülmüştür. Çünkü Kürt sorununu çözmediği müddetçe demokratik imkânlardan, fırsatlardan Kürtlerin yararlanacağını düşünmektedirler. Bu nedenle de demokrasi düşmanlığı yapmaktadırlar. Neden demokrasi güçlerine saldırılıyor denirse, bunun nedeni Kürt halkının demokrasi mücadelesinin varlığıdır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bastırılmak istenmesi ve Kürtlerin soykırıma uğratılmak istenmesidir.

Türk devletinin soykırım ve inkâr politikasına boyun eğmedikleri için belediyeler hedef alınmıştır

Amed, Wan, Mêrdîn belediyeleri gasp edilmiştir. Gasp edilmesinin izahatını en yalın biçimde Süleyman Soylu yapmıştır; 'Biz gerillaya karşı savaşıyor iken, dağda savaş yürütürken bunlara

Demokrasi mücadeleyle gelir. Hele hele faşizm ancak sokağa çıkılarak, mücadele edilerek geriletilebilir. Dünyada sadece açıklamayla faşizmin geriletildiği görülmüş müdür? Faşizm ancak halk hareketlilikleriyle geriletilebilir. Halk hareketlilikleri olmazsa, sokağa çıkılmazsa seçimle faşizm geriletilemez. Faşizm seçimle gitmez. Seçimle gelir ama seçimle gitmez. Demokrasi mücadelesi, sokak ve meydan mücadelesi olursa, halkın bu örgütlülüğü ve mücadelesi görülürse o zaman seçimlerle götürülebilir.

yaşama imkânı veremezdik', demiştir. Bunun dışındaki gerekçeler bahanedir. Belediyelerin bırakalım bin doları, yüz doları, beş doları, bir kuruşu bile Hareketimize gelmemiştir. Belediyelerin 5 kuruşu bile boğazımızdan geçmemiştir. Özgürlük Hareketimiz bütün imkânlarını halkın desteğinden ve yardımlarından almaktadır. Bütün parçalardaki halkımız özgürlük mücadelesine destek vermektedir. Bunu Türk devleti çok iyi bilmektedir. Bu açıdan 'belediyeler dağa para gönderiyormuş', iddiası ve propagandası tamamen yalandır. Halkı kandırmak, belediyelerin gaspına gerekçe yaratmak içindir. Tek gerekçe vardır; bu da belediyelerin Kürt halkının temsilcisi, Kürt halkının iradesi; Kürt'ün varlığını, özgürlüğünü ve demokratik yaşamını savunma duruşunda olmalarıdır. Yani Türk devletinin soykırım ve inkâr politikasına boyun eğmemeleridir. Kürtlerin politik iradesi olduklarını ortaya koymalarıdır. Gaspın tek nedeni bu yönlü düşünceye sahip olmalarıdır. Soykırımcı sömürgeciler için, Kürt'ün varlığını savunan, varlığı için mücadele eden herkes düşmandır. Kuşkusuz bazı küçük partileri, grupları şimdilik hedeflemiyorlar. Nedeni de; onlar zayıftır, onlar devlet için bir tehlike değiller. Bu nedenle, örgütlü olan, halkın desteğini alan güçlere yöneliyorlar. HDP'liler Amed'te yüzde 70'le belediye başkanı oluyor. Hedef bu nedenle HDP oluyor.

Son saldırılar göstermiştir ki, Türkiye'de zaten demokrasi denen bir siyasal sistem yoktur. Bir özel savaş vardır. Toplumu, dünyayı aldatmak için seçimler yapılmaktadır. Ne zaman o seçimler kendi özel savaşlarına, soykırımlarına örtü olmuyor ve demokrasi güçlerine hizmet ediyorsa, Kürt halkının özgürlüğüne hizmet eden bir hale geliyorsa o zaman bu seçim sonuçları reddediliyor. Aslında Türk devleti seçimleri ve biçimsel demokratik kurumları hep Kürtleri soykırıma uğratmak için kullanmaktadır. 1946'da iki partili siyasal yaşama geçişi de demokrasi mücadelesinin gelişmesinden, demokratik zihniyetten değil, dünyayı aldatmak içindi. Ama hiçbir zaman da hiçbir demokratik kurumu sindirememişlerdir. Eğer soykırımcı sistemin temel parametrelerine dokunulmuyorsa o zaman bu seçimlere, çok partili sisteme izin vermişlerdir. Ama ne zaman bu seçimler sonucu kendi paradigmalarına karşı bir tutum ortaya çıkmışsa seçimleri yok saymışlardır. 1971'de TİP kapatılmıştır. Zaten Kürt partilere izin verilmediği gibi, TİP biraz Kürtlükten söz edince hemen biçimsel demokratik kurumlar yok sayılmıştır, kabul edilmemiştir. Son 30-40 yıllık pratik de böyledir. HEP, DEP milletvekilleri seçilmiş ama zindanlara atılmıştır. Yıllarca zindanlarda tutulmuşlardır. Kürtlerin demokratik siyasal partileri biraz gelişince hemen siyasal soykırımlara başvurmuştur. Geçmişte TKP ve diğer sol partiler biraz gelişince hemen komünizme yönelik tevkifat operasyonları yapılır, sol gelişme tırpanlanırmış. Kürtlerde de ne zaman bir bilinç ve siyasal örgütlenme ortaya çıkmışsa hemen siyasal soykırım saldırıları yapılmış ve yapılmaya devam etmektedir. 1994 DEP operasyonu, yine 2009'da 14 Nisan'daki siyasal soykırım operasyonları, 2011-12'de gerçekleşen KCK operasyonları, 2016 yılı 20 Temmuz darbesinden sonra bütün milletvekillerinin, belediye eşbaşkanlarının tutuklanması ve en son Amed, Wan ve Mêrdîn belediye eşbaşkanlarının görevden alınması bu gerçekliğin ifadesidir. Bunlar Türkiye'deki demokrasi maskesinin düşmesi, demokrasi boyasının silinmesidir. Mücadele sürdükçe de bu özel savaş oyunu teşhir olmaktadır. Türkiye'deki sistemin demokratik olmadığı, sadece dünyayı aldatmak için bu seçimlerin yapıldığı giderek daha fazla açığa çıkmaktadır. Bunu artık sadece Kürtler değil, Türkiye'deki diğer siyasal partiler de söylemektedir. CHP bile, 'seçimlerin anlamı kalmamıştır' diyor. 'Madem görevden alacaktınız, niye seçim yaptınız' diyor.

Böyle bir devlete, soykırımcı sisteme ve demokrasi düşmanlarına karşı çok boyutlu mücadele edilmesi gerekmektedir. Mücadele edilmeden Türkiye demokratikleşemez, Kürtler özgürleşemez. Bu açıdan bir taraftan gerilla mücadelesi yürütülmelidir, bir taraftan da halkın mücadelesi her yerde gelişmelidir. Belediye eşbaşkanlarının görevden alınmasından sonra halkın ortaya koyduğu tepkiler olumludur. Tüm demokrasi güçleri de, tüm halkımız da bu darbenin hiçbir gerekçesinin olmadığını ve tek gerekçesinin düşünceleri olduğunu; özgür Kürt oldukları, Türk devletinin mevcut soykırım politikalarını kabul etmedikleri ve soykırım politikasının temsilcisi olan AKP-MHP ittifakına karşı oldukları için böyle bir darbeyle karşılaştıklarını bilmektedir. Bu da Kürt halkının tepkisini ortaya çıkarmıştır. Her işte bir hayır vardır derler. Bu darbe de Türkiye'deki demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının Türkiye'deki sistem gerçeğini daha iyi anlamasına vesile olmuştur. Bu yönüyle de Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle Türkiye halklarının demokrasi mücadelesinin birlikte yürütülmesinin ne kadar anlamlı ve değerli olduğu 19 Ağustos darbesiyle daha iyi anlaşılmıştır. Bu açıdan, bu faşizme karşı mücadelenin yükseltilmesi gerekiyor. Bu konuda CHP tabanının, CHP içindeki milletvekillerinin ve demokrasi güçlerinin tutumu olumludur. Yine aydınların, yazarların, sanatçıların tutumu olumludur. Bu yönüyle 19 Ağustos darbesine karşı çıkmışlardır.

Kılıçdaroğlu'nun tutumu Türkiye'deki demokrasi mücadelesine büyük zarar vermiştir

CHP tabanı ve içindeki birçok kesim bu darbeye karşı açık tutum takınırken CHP genel başkanının açıklaması gerçekten çok talihsiz ve absürt olmuştur. Anlaşılmaz bir açıklama olmuştur. Bir taraftan "Yanlış buluyoruz" derken diğer taraftan "Sokağa çıkmayı doğru bulmuyoruz" demesi, Kılıçdaroğlu'nu bu darbeyi meşrulaştıran, normalleştiren bir duruma düşürmüştür. AKP-MHP iktidarını karşısına almamak, gazabına uğramamak için böyle bir açıklama yapmıştır. Zaten AKP-MHP faşist ittifakının istediği de budur. Darbe yapsa da, her türlü zulüm ve baskıya yönelse de kimse tepki göstermemelidir, sokağa çıkmamalıdır. Böyle bir durum baskının ve zulmün normalleştirilmesi, kabul edilmesi demektir. Bu açıdan tabii ki Kılıçdaroğlu'nun açıklamaları kabul edilemez. Kılıçdaroğlu'nun tutumu Türkiye'deki demokrasi mücadelesine büyük zarar vermiştir. Kılıçdaroğlu'na kalırsa, Gezi Direnişi de yanlıştır, yapılmamalıdır, Kaz Dağı'ndaki doğa soykırımına da karşı çıkılmamalıdır! Eğer herhangi bir seçimde hile yapılırsa, milletvekilleri, belediye başkanları haksız olarak görevden alınırsa yine eyleme geçilmemelidir! Böyle bir anlayış olabilir mi? Bu demokratik bir anlayış değildir. Bu AKP-MHP faşist iktidarına teslim olmaktır. Zaten Kılıçdaroğlu çok kritik süreçlerde bu tür yaklaşımlar göstererek AKP-MHP iktidarının ömrünün uzamasına destekçi, payanda olmuştur. Halbuki bütün demokrasi güçleri bu darbeye tepki göstermiştir. Bu darbe gayri meşrudur, zayıf ve haksızdır. Bu darbeye karşı demokrasi güçleri mücadele etse AKP-MHP iktidarı yıkılacaktır. Çok haksız ve zayıf temelde olan AKP-MHP iktidarına karşı mücadele kısa sürede büyük sonuçlar yaratabilecek ve büyük gelişmeler ortaya çıkarabilecektir. Ama böyle bir haklı durumda bile, "Sokaklara çıkmayın", diyerek tabii ki AKP-MHP faşist iktidarını rahatlatan bir tutum göstermiştir.

AKP-MHP iktidarı İstanbul'u da, Ankara'yı da, İzmir'i de, Çukurova'yı da, Antalya'yı da vermezdi. Ama şunu gördü: Eğer buralarda seçimleri kazanan adaylara belediyeyi teslim etmezse büyük tepkiler ortaya çıkabilir, halk hareketlilikleri yükselebilirdi. Bundan korktuğu için doğrudan müdahale edememiştir. Eğer böyle bir tepkinin ortaya çıkmayacağını düşünseydi her türlü oyunu, hileyi yaparak Ankara'yı, İstanbul'u, Adana'yı, Mersin'i ve Antalya'yı da CHP'ye bırakmazdı.

Faşizm seçimle gelir ama seçimle gitmez

Demokrasi mücadeleyle gelir. Hele hele faşizm ancak sokağa çıkılarak, mücadele edilerek geriletilebilir. Dünyada sadece açıklamayla faşizmin geriletildiği görülmüş müdür? Faşizm ancak halk hareketlilikleriyle geriletilebilir. Halk hareketlilikleri olmazsa, sokağa çıkılmazsa seçimle faşizm geriletilemez. Faşizm seçimle gitmez. Seçimle gelir ama seçimle gitmez. Demokrasi mücadelesi, sokak ve meydan mücadelesi olursa, halkın bu örgütlülüğü ve mücadelesi görülürse o zaman seçimlerle götürülebilir. Bu yönüyle demokrasi güçlerinin Kılıçdaroğlu'nun yaklaşımını eleştirmesi ve bu yaklaşımını kabul etmemesi gerekir. Çünkü sokağa çıkmayın yaklaşımı kabul edildiği takdirde faşizme teslim olunmuş olunur. Artık bir daha Türkiye'de demokrasi güçlerinin esamesi okunmaz. Dünyada en küçük demokratik bir hak ve zayıf demokrasi bile mücadeleyle ortaya çıkmıştır. Halkın mücadelesiyle, sokaklara ve meydanlara çıkılarak demokratik gelişme sağlanmıştır. En küçük bir hak bile halkın mücadelesiyle gelişmiştir. Bu açıdan AKP-MHP faşizmi de halkların, emekçilerin, kadınların ve gençlerin mücadelesiyle yenilgiye uğratılacaktır.

Kürt halkı mücadele ederken, direnirken Türkiye halkları buna sessiz kalabilir mi? Bu açıdan Kılıçdaroğlu'nun

çağrısına uyulmamalıdır. Kılıçdaroğlu'nun çağrısı demokrasi mücadelesini gerileten, faşizmi rahatlatan ve güçlendiren bir çağrı olarak görülmeli ve karşı çıkılmalıdır. CHP'nin tabanı, gençlik kolları, belediye başkanları ve birçok milletvekili bu darbeye karşı durmuştur. Olumlu tutum takınmıştır. Yerel seçimlerde oluşan doğal ittifak bu darbe karşısında ortak tutum yaratmıştır. Bu Türkiye demokrasisi açısından büyük ve önemli bir gelişmedir. CHP liderinin bunu destekleyeceğine, buna güç vereceğine, buna karşı çıkması aslında AKP-MHP faşizmini devirmek istemediğini, iktidara gelmek istemediğini ortaya koyar. Bu açıklamanın başka türlü bir anlamı olamaz. CHP'nin bu açıklamasına rağmen yereldeki CHP tabanıyla HDP tabanının ortaklaşması ve tutumları daha da geliştirilmeli; Kılıçdaroğlu'nun bu açıklamasına bakmadan bu ilişkiler güçlendirilerek faşizme karşı demokrasi mücadelesi her alanda yükseltilmelidir. Yine Kürdistan'da faşizme karşı mücadelenin örgütlü biçimde yürütülmesi gerekiyor. Her sokağın, mahallenin serhildan alanı haline getirilmesi gerekiyor. Amed'teki düşman saldırısı böyle kırılır. Wan'daki ve Mêrdîn'deki düşman saldırısı böyle kırılır. Gençler ve kadınlar her sokağı ve mahalleyi serhildan alanı haline getirdiğinde soykırımcı sömürgecilerin polisleri çaresiz kalır. Sokaklarda direniş gelişirse bunlar giderek birleşir ve daha büyük direniş haline gelerek bütün saldırılar püskürtülür. Bu açıdan sadece bir merkezde veya iki yerde eylem yapma yerine gençler, kadınlar her sokakta gece gündüz demeden 24 saat eylemde olmalıdır. Kürt halkının zaten böyle bir deneyimi vardır. Gençlerin böyle bir deneyimi vardır.

> **Kürt halkı serhildan halkıdır. Demokratik mücadele halkıdır. Bu açıdan birilerinin gelip kendisini örgütlemesine de gerek yoktur. Her bilinçli Kürt sokakta gençliği ve kadını örgütleyerek harekete geçirebilir. Gerilla mücadelesiyle halkın mücadelesi birleşirse, demokratik alan mücadele ederse, Türkiye'deki demokrasi güçleriyle ortak mücadele yürütülürse AKP-MHP faşizminin iktidarını ayakta tutma şansı kalmaz. AKP-MHP iktidarı güçlü değildir. En güçsüz dönemini yaşamaktadır. İçerde de daralmıştır, dışarda da daralmıştır.**

Mücadele yükseltilmeden demokratikleşme ve çözüm mümkün değildir

Kürt halkı serhildan halkıdır. Demokratik mücadele halkıdır. Bu açıdan birilerinin gelip kendisini örgütlemesine de gerek yoktur. Bilinçli Kürtler vardır. Her bilinçli Kürt sokakta gençliği ve kadını örgütleyerek harekete geçirebilir. Gerilla mücadelesiyle halkın mücadelesi birleşirse, demokratik alan mücadele ederse, Türkiye'deki demokrasi güçleriyle ortak mücadele yürütülürse AKP-MHP faşizminin iktidarını ayakta tutma şansı kalmaz. AKP-MHP iktidarı güçlü değildir. En güçsüz dönemini yaşamaktadır. İçerde de daralmıştır, dışarda da daralmıştır. Siyasal, toplumsal desteği içerde zayıftır, dışarda da siyasal, toplumsal desteği zayıftır. Böyle bir iktidarı da mücadeleyle geriletmek, alaşağı etmek mümkündür. Bu açıdan kesinlikle mücadelenin her yol ve yöntemi denenmelidir. Sadece açıklamalarla ya da parlamentodaki konuşmalarla faşizmin geriletilemeyeceği açıktır. Ancak halkla birlikte mücadele yürütülürse o zaman her alandaki mücadele birbirini besler, tamamlar. AKP-MHP faşizmi geriletilerek Türkiye'deki demokrasinin önü açılır ve Kürt sorununun çözüm imkânı ortaya çıkar.

AKP-MHP faşist iktidarının demokrasi güçlerini ezme, Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etme politikasında herhangi bir değişiklik yoktur. Önder Apo üzerinde uygulanan tecrit politikası bunun kanıtıdır. Yakın zamanda Önderlikle görüşme yaptırması tamamen tecridi sürdürme zemininin zayıflaması ve bu konuda teşhir olması sonucudur. Öte yandan bu tür görüşmelerle demokrasi güçleri ve Kürt halkında beklenti yaratma da hedeflenmektedir. Önder Apo bu görüşmede, "Biz çözüme hazırız" demiş; devlet aklı Kürt sorununun çözümü konusunda adım atarsa kendisinin üzerine düşeni yapacağını belirtmiştir. Ancak, AKP-MHP ittifakının demokratik zihniyeti ve Kürt sorununun çözüm politikası olmadığını özellikle vurgulamıştır. Devletin ve mevcut iktidarın Kürt-Türk ilişkilerinin tarihini iyi okuyamadığını, tarihe ters bir yaklaşımla Kürtleri inkar ettiğini belirtmiştir. Kendisinin ise, bu tarihsel temel çerçevesinde sorunun çözümünü istediğini belirtmiştir. AKP, Önder Apo'nun bu çağrılarına olumlu cevap verme yerine, belediyeleri gasp etmiştir. Zaten şu andaki AKP-MHP politikaları ortamında Kürt sorununun çözümü beklentisine girmek de yanılgıdır. Çeşitli çevreler bu tür beklentiler yaratarak AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi gevşetmek istemektedirler. Bu tür şeylere kulak vermemek, aksine mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir. Mücadele yükseltilmeden demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünde gelişmeler yaratmak mümkün değildir. Önder Apo önceki görüşme notlarında, demokrasi bloku ve anayasa çalışmaları içerisinde demokratikleşme çabalarının ve mücadelesinin yükseltilmesini istemiştir. Bu açıdan Kürt halkının iradesini tanımayan belediye gasplarına karşı mücadele geliştirilmesi önemli olmaktadır. Ancak mücadeleyle Önder Apo'nun çağrılarının gerçekleşmesi sağlanabilir.

Türkiye'de şu anda yürütülen demokratik anayasa çalışması, demokrasi blokunun yaratılması çabaları ve HDP'nin gerçekleştirdiği örgütlenme hamlesi bu mücadele ekseninde ele alınmalıdır. Demokratik anayasayı, faşizme karşı mücadele etmeden ve geriletmeden yapmak mümkün değildir. Bu bakımdan demokratik anayasa çalışmalarıyla demokrasi bloku çalışmasının paralel yürütülmesi ve bunun da bir mücadele anlayışıyla geliştirilmesi gerekiyor. Demokrasi blokunun yerel seçimlerde zemini güçlü biçimde oluştu. Amed, Mêrdîn ve Wan belediye eşbaşkanlarına yapılan darbe de aslında demokrasi blokunun bir araya gelmesinin diğer bir etkeni olarak görülmelidir. Demokratik anayasa demokrasi blokunun çalışmalarından biri olarak ele alınırsa sonuç verir. Bu çalışmalar birbirinden soyut ele alınırsa mevcut faşist ve Kürt soykırımcısı iktidara karşı mücadele geliştirilemez. Ne demokratik anayasa mücadelesi yürütülebilir, ne demokratik anayasanın zemini yaratılabilir, ne de demokrasi bloku oluşturulabilir. Demokrasi blokunun da bir amaç etrafında gerçekleşmesi gerekiyor. Bu da Türkiye'yi demokratikleştirme olmalıdır. Demokratik anayasayı yaratma olmalıdır. Bu yönüyle Türkiye'de gerçekten demokrasi blokunu yaratma, demokratik anayasa hareketini yaratma, bu temelde de demokrasi mücadelesini geliştirme imkânı vardır, zemini güçlüdür. Hiçbir dönemde Türkiye'de demokrasi mücadelesini geliştirme imkânı bu kadar ortaya çıkmamıştır. Çok geniş bir yelpazede demokrasi mücadelesi yürütülebilir.

Demokrasi bloku ve ittifaklar mücadele içinde gerçekleşebilir

Şu anda demokrasi mücadelesi ittifakı, platformu, bloku AKP-MHP iktidarını geriletme, iktidardan düşürme ve demokratik bir anayasa yaratma temelinde Türkiye'yi demokratikleştirme hedefiyle yaratılabilir. Zaten demokrasi mücadelesinin her zaman geniş yelpazede en geniş kesimleri mücadele içine çekerek yapılması gerekiyor. Demokrasi bloku dar ele alınıp daraltılamaz. Demokrasi mücadelesi daraltılarak verilemez. Devrimler de bir ittifak sorunudur, demokrasi de bir ittifak sorunudur. Devrimler bir ittifak sorunuysa demokrasi daha geniş bir ittifak sorunudur. Bu açıdan şu anda AKP-MHP ittifakının uygulamaları, politikaları en geniş demokrasi ittifakını, blokunu yaratma fırsatı doğurmuştur. Bu açıdan demokrasi blokuna daha geniş perspektifle bakmak, en geniş kesimleri katmak önemlidir. Demokratik anayasa da zaten en geniş demokrasi ittifakıyla olabilir. Demokratik anayasa ittifakıyla AKP-MHP iktidarını geriletme ittifakı hemen hemen Türkiye'deki tüm demokratik güçleri kapsar. Böyle bir yaklaşımla bu çalışmaların geliştirilmesi gerekiyor. Demokrasi bloku, ittifaklar en iyi biçimde de mücadele içinde gerçekleşebilir. Örneğin yerel seçimde ortak tutum demokrasi blokunun oluşmasına büyük katkı sundu. Demek ki eylemsel bir olgu, belirli hedefler doğrultusunda ortak mücadele verildiğinde, bir ortak mücadele zemini yakalandığında demokrasi blokunu, ittifakını kurmak daha da imkân dahiline girer. Demokratik anayasa böyle bir ittifakı oluşturma zeminidir. Bunun üzerinde gerçekten durulmalı. Demokratik anayasa çalışmasının bir demokratik blok yaratma ve bir demokratikleşme mücadelesi konusu olarak ele alınması gerekiyor. Demokratik anayasa demokrasi blokunun tek bir çalışması değildir. Daha büyük ve çok boyutlu bir çalışmadır. Ancak demokratik anayasa çalışması da demokratik blok ve ittifakla gerçekleştirilebilir.

HDP bir örgütlenme konferansı yaptı. Bu önemli. Herhalde şu anda Kürt halkının kayyumlara karşı mücadelesi HDP'nin örgütlenmesine, daha örgütlü bir güç haline gelmesine zemin sunmaktadır. Aslında Kürt halkı 50 yıl öncenin halkı değil. Elli yıl önce Kürt halkı örgütlenmeye yatkın değildi. Ama on yıllardır yürütülen mücadele sonucu Kürt halkı örgütlenmeye yatkın hale gelmiştir. Yeter ki bunun öncülüğü doğru yapılsın; tarzı, yöntemi ve üslubu doğru yakalansın. Şunu herkes örnek almalı, Önder Apo şöyle diyordu: "Halk PKK'nin ne söylediğinden çok ne yaptığına ve nasıl yaşadığına bakıyordu." Bu açıdan, sadece söylemle toplumu etkilemek ve örgütlemek mümkün değildir. Söylemle yaşamın, söylemle yapılanların tutarlı olması gerekiyor. Bu nedenle de zaten halk 'aynası iştir kişinin lafa bakılmaz' anlayışıyla hareketlere, örgütlere ve siyasetçilere bakmaktadır. Bu açıdan, örgütlenme hamlesi doğru yaşamla, doğru bir pratik çabayla gerçekleşebilir. Örgütlenme hamlesi nasıl geliştirilecek denilirse; örgütlenmeyle eğitim, örgütlenmeyle eylem iç içe olmalıdır. En önemlisi de örgütlenmeyi yapanların yaşamı ve pratiği de tutarlı olmalıdır. Bu yönüyle HDP bugün hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da itibarlı bir siyasi harekettir. Yerel seçimdeki tutumuyla Türkiye'de de itibar kazanmıştır. Kürdistan'da zaten on yıllarca verilen bir mücadele sonucu itibar kazanılmıştır. Bunlar doğru değerlendirildiğinde, hiç kimse, 'toplumu örgütleyemiyorum, harekete geçiremiyorum' diyemez, dememelidir. Hele hele demokratik alanda mücadele etmek, örgütlenmek çok zor değildir. Toplumu belki illegal örgütlenmeye ve mücadele içine çekmek kolay değildir. Bu konuda gerçekten her zaman zorluklar ve sıkıntılar ortaya çıkar. Çünkü illegal mücadele gerçekten bazı zorlukları daha fazla göze almayı gerektirir. Ama yasal legal mücadele toplumda her kesimin rahatlıkla örgütlenebileceği ve mücadele edebileceği alandır. Kuşkusuz Türkiye'de yoğun bir faşizm olduğu için herkesi, akademisyenleri, basını ve siyasetçileri hedef almaktadır. Bu yönüyle tam Deli Dumrul duruşu, şu andaki iktidarın duruşudur. Deli Dumrul nasıl susuz dereye köprü kurmuş; geçenden 5 akçe, geçmeyenden 10 akçe almışsa, bugün de AKP-MHP faşizmi örgütlü topluma; 'Ben Kürt'üm' diyene de, düşünce belirtene de, fotoğraf çekene de, haber verene de saldırıyor. Bu yönüyle tabii ki Türkiye'deki anti-faşist mücadele bedel ödemeyi de gerektirir. Kürdistan'da en küçük kazanım ve demokratik hak gerçekten de büyük bedellerle elde edilmiştir. Bundan sonra da ancak büyük bedeller verilerek demokrasi ve özgürlük mücadelesi yürütülebilir.

Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesi açısından Türk'üyle Kürt'üyle bütün hareketlerin bir demokrasi ittifakı yapması önemlidir. Türkiye'de demokratikleşme mücadelesi vermeden Kürt sorununu çözmek kolay değildir. Kürt sorununu çözmek isteyenlerin Türkiye'deki demokratikleşme mücadelesine önem vermeleri, Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesinin Kürt halkının özgürlük mücadelesi olduğu bilinciyle hareket etmeleri gerekmektedir.

Kürtlerin ittifakını yaratmak çok çok önemlidir

Ancak Türkiye'de bir demokrasi ittifakı yapılırken Kürdistan'da da Kürtlerin ittifakını yaratmak çok çok önemlidir. Çünkü Türk devleti Kürdistan'da özel savaş ve baskı politikalarını, bir yönüyle de Kürtlerin parçalanmışlığına dayanarak yapmaktadır. Hem dört parçadaki Kürtlerin bir araya gelmemesi, hem de her parçada Kürtlerin bir araya gelmemesi soykırımcı sömürgecileri cesaretlendirmekte, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmada bu durumu kullanmasına yol açmaktadır. Bu açıdan Bakurê Kurdistan'da da Kürtler arası birlik çok çok önemlidir. Seçimlerde yetersiz de olsa böyle bir birlik yaratıldı. Bu bir rahatlama ortaya çıkardı. Kürtlerin bir araya gelebileceği gösterildi. Bu Kürt toplumunda olumlu bir hava yarattı ve pozitif bir enerji ortaya çıkardı. Kayyumlardan sonra bütün Kürt partilerinin, örgütlerin, platformların bir araya gelmesi, kayyumlara karşı ortak tutum koyması da çok önemli bir gelişme olmuştur. Kürt halkı böyle bir ağır saldırı altındayken, soykırım saldırısı altındayken, Kürt'ün varlığı ve iradesi tanınmıyorken Kürtlerin bir araya gelmesi tarihsel bir sorumluluğun yerine getirilmesidir. Bu konuda adım atılmıştır, bunu da çok önemli görüyor ve takdir ediyoruz. Bunun daha da geliştirilmesi gerekiyor. Sadece seçimden seçime, herhangi bir olaya ve saldırıya tutum koyma biçiminde değil de Kürt halkının taleplerini ve mücadelesini sürekli gündemde tutan ve bu konuda ortak tutum takınan bir birliğe ve mücadele anlayışına ihtiyaç vardır. Bu konuda gelişmeler olumludur ama daha da geliştirilmesi gerekir.

Kürt partilerinin Bakurê Kurdistan'daki bu ortak tutumu bütün Kürdistan parçalarını etkileyecektir. Önceden Kürdistan parçalarındaki siyasi partilerin parçalanmışlığı ve bölünmüşlüğü, yine Kürt Özgürlük Hareketiyle KDP arasında yaşanan sorunlar Bakurê Kurdistan'da parçalı durum yaratıyor ve Kürt gruplarının bir araya gelmesini engelliyordu. Ancak gelinen aşamada yeni bir durum ortaya çıkmıştır. Artık Bakurê Kurdistan'daki Kürt örgütleri arasındaki gelişmeler Kürdistan'ın bütün parçalarını etkileyecektir. Başûrê Kurdistan'ı etkileyecektir. Bu açıdan Bakurê Kurdistan'da Kürtlerin birliği ulusal birliğin yaratılması ve demokratik ulusal kongrenin gerçekleşmesi açısından da pozitif bir etkide bulunacaktır. Bunu da çok önemli görüyoruz.

Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı sürerken herkes kendi konumunu güçlendirmek, Ortadoğu savaşından, girdabından güçlü çıkmak isterken buna en fazla ihtiyacı olan Kürtlerdir. Çünkü Kürtler soykırım tehdidi altındadır. Kürtler statüsüzdür. Bu açıdan herkesten daha fazla Kürtlerin kendi arasında birlik kurması, ortak tutum ve mücadele içinde olması gerekiyor. Bu yönüyle biz Kürtler arası birliği çok önemsiyoruz. Bu konuda üzerimize düşeni her zaman yapmaya hazırız. Kürt örgütleri arasındaki gerilimi yumuşatmak için üzerimize düşeni her zaman yapmaya hazırız. Son zamanlarda KDP'yle bazı ilişkiler oldu. Mektuplaşmalar, yazışmalar oldu. Bu ortamda Mesut Barzani'nin, "Bir daha Kürtler karşı karşıya gelmeyecek" biçiminde açıklaması oldu. Bunları tabii ki biz olumlu görüyoruz. Olumlu gelişmeler olarak ele alıyoruz. Ama bu söylemlerimizin ve niyetlerimizin pratiğe de yansıması önemlidir. Gerçekten de Kürt halkının bütün parçalarda buna ihtiyacı var. Başûr'un da, Bakur'un da, Rojava'nın da, Rojhilat'ın da buna ihtiyacı var. Bu açıdan Kürtlerin birliğine, ortak tutumuna hizmet eden her çabaya destek vereceğimizi ve katkı sunacağımızı açıkça ilan ettik. KNK bir toplantı yaptı; bütün Kürtleri birlik olmaya, ortak tutum ve mücadele içine girmeye çağırdı. Biz de bu çağrının gereklerini yerine getireceğimizi, sorumluluk duyacağımızı belirttik. Bunun sonuçları kısmi ortaya çıktı. Biz daha da sorumlu davranarak her yerdeki gerilim alanlarını azaltmaya, Kürtler arasındaki ilişkileri ve sorunları düzeltmeye çaba göstereceğiz. Kuşkusuz politikalarımız ve ideolojilerimizde bazı farklılıklar olacaktır. Ama Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi konusunda, Kürt halkının düşmanlarına karşı, yine soykırımcı sömürgeci güçlere karşı ortak tutum takınmada aramızdaki hiçbir ideolojik, politik farklılığın sorun yapılmaması gerekiyor. Bu konuda da üzerimize düşeni yapacağız. Bize bu konuda cesaret veren de Kürt halkıdır; aydınları, sanatçıları tutumudur. Gerçekten Kürt halkının tümü ulusal birliği, ortak mücadeleyi istemektedir. Hiçbir dönemde olmadığı kadar halkın birlik özlemi vardır. Ortak mücadele özlemi vardır. Biz de tabii Kürt halkının özgürlük mücadelesini veren güçler olarak halkın bu özlemlerini dikkate alma ve gerekleri için çaba gösterme sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

■■■

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 36. yılında tüm devrimci görevlerimizi Apocu gerilla tarzıyla başaralım

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin tüm kadro ve sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar,

Önder Apo öncülüğünde ve Egîd Yoldaş komutasında başlatılan ve ulusal kahramanlık çizgisinde yürütülen tarihi 15 Ağustos 1984 Devrimci Gerilla Atılımımızın 35. yıldönümünü yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak 36. özgür yaşam yılına giriyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, gerilla güçlerimizin, kadın ve gençlerin, tüm halkımızın ve insanlığın 15 Ağustos direniş ve diriliş bayramını, gerilla bayramını kutluyoruz. 15 Ağustos Atılımımızın ölümsüz komutanı Mahsum Korkmaz Yoldaş ve atılımın fedailik öncüsü Zîlan Yoldaş şahsında tüm Özgürlük Mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Yine büyük gerilla atılımımızın 34. yıldönümü şehitleri olan Parti Merkez Komitemizin değerli üyeleri Zeki Şengalî ve Atakan Mahir Yoldaşları şehadetlerinin 1. yıldönümünde saygı ve minnetle anıyoruz. Kahraman şehitlerimizin amaçlarını başarma ve anılarını yaşatma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. 36. atılım yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

Toplum savaş halindedir ve Partimiz bu savaşın kurmayıdır. Biz bir toplumsal direniş yürütüyoruz. O halde ideolojik-siyasi-askeri faaliyetlerimizin hepsi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülen bir mücadeledir. Herkes savaşçıdır, bütün toplum savaş halindedir. Bütün organlarıyla Parti, her alandaki görevlileriyle birlikte bu savaşın kurmay heyetidir. Parti kadro ve sempatizanlarımızın savaş gerçeğine böyle yaklaşması, görev ve sorumluluklarını buna göre belirlemesi, düşman saldırı ve tehlikelerine karşı tedbirlerini bu temelde geliştirmesi gerekir.

Değerli Yoldaşlar,

Hiç kuşkusuz Kürdistan'da varlık ve özgürlük için direnişe geçme ve 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı direniş eylemini başlatma kararı 1982 yılında Büyük Zindan Direnişiyle verildi. Elbette bu tarihi direniş 1973 Newrozu'ndaki önderliksel çıkışın ve 27 Kasım 1978'de gerçekleşen PKK kuruluşunun bir devamı ve 12 Eylül faşist-askeri rejimi karşısında varlık ve özgürlük iradesinin yenilenmesiydi. Çok iyi biliyoruz ki, tüm bu kararlar ve bu temelde geliştirilen büyük ideolojik-örgütsel faaliyetler pratik çizgiye, taktiğe ve tarza 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'yla kavuştu. Halk olarak her türlü bedeli ödeme temelinde varlık ve özgürlük mücadelesine atılma iradesi ve iddiası 15 Ağustos Gerilla Atılımı'yla ortaya çıktı. Önder Apo öncülüğünde yürütülen bütün ideolojik-örgütsel çalışmalar 15 Ağustos Atılımı'yla ete-kemiğe büründü. 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli eylemleriyle pratiğe geçmeye başladı. Dolayısıyla 1973 Newrozu'ndan itibaren özgürlük adına Önder Apo öncülüğünde gelişen bilinç, irade ve çaba 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nda somutluk kazandı. Bunun için, 15 Ağustos 1984, Kürdistan tarihi açısından bir milat olarak görüldü. Her türlü işgal, istila ve sömürgecilik altında ulusal-toplumsal yok oluş sürecine dur deme, son verme, varlık ve özgür yaşam çizgisinde yeniden dirilme, halk ve ulus olma tarihi başlatıldı.

Bilim insanları 15 Ağustos 1984 günü Eruh ve Şemdinli'de faşist-sömürgeci düşmana sıkılan kurşunu her türlü köleliğe, boyun eğmişliğe, iradesizliğe, yok oluşa, teslimiyet ve ihanete sıkılmış ilk kurşun olarak tanımladı. Böylece 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'yla Kürdistan'da yeni bir bilinç, irade, duruş, yeni bir yaşam anlayışı ve çizgisi, yeni toplumsal değerler, ölçü, kültür ve ahlâk gelişmeye başladı. Bütün bunlar da Apocu özgürlük iradesi temelinde oluştu; özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, adalet ve paylaşım ilkelerini esas aldı. Kürdistan'da Kürt varlığı ve özgürlüğü adına yürütülen tüm çalışmalarda ve sağlanan tüm gelişmelerde 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımımızın damgası oldu. Kürdistan'da varlık ve özgürlük için fedai çizgisinde direnme kararını 1982 Büyük Zindan Direnişi verirken, bu karar temelinde tüm partiyi ve halkı eyleme geçirerek özgür yaşamı adım adım kazanan da 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımı oldu.

Kuşkusuz 35. yıldönümünü yaşar ve 36. direniş yılına girerken, 15 Ağustos Tarihi Atılımı'nın anlam ve önemini çok daha kapsamlı ve derinlikli bir biçimde bilince çıkarmak gerekiyor. Bugün AKP-MHP faşizminin ve tüm sömürgeci-soykırımcı güçlerin Kürt varlığını yok etmek için tüm cephelerde yürüttükleri vahşi imha ve tasfiye saldırıları dikkate alınırsa, işte o zaman 15 Ağustos 1984 Atılımı'nın ve bu atılım temelinde 35 yıldır kesintisiz bir biçimde yürütülmüş olan gerilla ve halk direnişinin Kürdistan halkı açısından taşıdığı tarihsel anlam ve önem çok daha iyi anlaşılır. Dikkat edilirse, 35 yıllık kesintisiz direnişin faşist-sömürgeci zihniyet ve siyasete vurduğu ağır darbelere, Kürt varlığı ve özgürlüğü yönünde sağlamış olduğu bütün kazanımlara rağmen, faşist, sömürgeci ve soykırımcı güçler, Kürt'ü inkâr-imha çizgisinden ve pratiğinden hâlâ vazgeçmemektedir. Kürt soykırımını sonuca götürebilmek için başta TC ve İran yönetimleri olmak üzere tüm sömürgeci güçler azgınca saldırmakta, yine ABD öncülüğündeki küresel kapitalist modernite sistemi de böyle bir soykırımın gerçekleşmesi için sömürgeci güçlere her türlü desteği verip, ön açmaktadır. 35 yıllık büyük direnişin tarihi kazanımlarına rağmen faşist-sömürgeci zihniyet ve siyasetin imha ve tasfiyeyi gerçekleştirmek için bu denli azgın saldırı içinde olma gerçeğini dikkate alırsak, işte o zaman 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'nın Kürt varlığı ve özgürlüğü açısından taşıdığı anlam ve önemi çok daha iyi anlarız.

15 Ağustos Atılımı olmasaydı bugün Kürt varlığı adına herhangi bir şey kalmazdı

Düşünelim bir kere; bu kadar mücadeleye ve gelişmeye rağmen inkâr ve soykırımda bu kadar ısrarlı olan faşist-sömürgeci güçler, eğer böyle bir atılım ve bu temelde gelişen 35 yıllık direniş olmasaydı, acaba o zaman ne yapardı? Kürdistan'daki durum gerçekten ne olurdu? Kürt halkının tarihsel varlığı nasıl bir akıbete uğrardı? Tarihin en kadim halklarından biri olan Kürt varlığı ve özgürlüğü ne durumda olurdu? Daha doğrusu böyle bir varlık ve özgürlük adına bu dünyada yaşayan canlı herhangi bir şey kalır mıydı? Günümüzde Kürtlükten, Kürt varlığından, Kürt özgürlüğünden, özgür Kürdistan'a dayalı olarak Türkiye'nin, İran'ın, Arabistan'ın, tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesinden söz edilebilir miydi? Kuşkusuz tüm bunların olamayacağı açıktı.

Böyle bir tarihsel bakışla şu gerçeği rahatlıkla görebiliriz: Eğer 15 Ağustos 1984 Tarihi Gerilla Atılımı ve bu temelde 35 yıldır kesintisiz bir biçimde gerilla öncülüğünde süren Özgürlük Mücadelemiz olmasaydı, bugün artık Kürt varlığı ve özgürlüğü adına bu dünyada herhangi bir şey kalmazdı. Bu temelde de 15 Ağustos 1984 Tarihi Gerilla Atılımımızın Kürt varlığı ve özgürlüğü ile Ortadoğu halkları ve onların demokratik birliği ve kardeşliği açısından taşıdığı derin tarihsel anlamı ve önemi bilince çıkarmalıyız. Bütün özgür insanlık yürüyüşü açısından Kürt varlığının ve özgürlüğünün günümüzdeki öncülük rolünü dikkate alırsak, o zaman 15 Ağustos Atılımı'nın insanlık açısından taşıdığı anlam ve önemi daha iyi anlayabiliriz. Yine özgür insanlık yürüyüşünde Kadın Özgürlük Devriminin öncülük gerçeğini görür ve böyle bir özgürlük devriminin gelişiminde de Kürt kadınının özgürlük öncülüğünü dikkate alırsak, işte o zaman kadın özgürlük bilincinin, örgütlülüğünün ve devriminin gelişimini başlatan 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın taşıdığı büyük anlam ve önemi daha iyi bilince çıkarırız.

Çok iyi biliyoruz ki; Bakurê Kurdistan'da inkâr ve imhayı durduran, ulusal yok oluşun önüne geçen, ulusal diriliş devrimini gerçekleştiren ve demokratik ulus olma sürecini başlatıp geliştiren, Kürt varlığı ve özgürlüğü adına her şeyi yaratan, 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımımız ve bu temelde gelişen 35 yıllık direniş olmuştur. Yine, Başûr ve Rojava Kürdistan'daki tüm ulusal-demokratik Kürt kazanımlarının altında 15 Ağustos Atılımı'nın imzası vardır. İran-Irak Savaşı içerisinde Rojhilat'da bitirilmek istenen Kürtlüğü ayakta tutan, canlı kılan, özgürlük umudunu sürekli tazeleyerek büyük bir devrimci potansiyeli var eden gerçeklik, yine 15 Ağustos Atılımı ve bu temelde 35 yıldır gelişen gerilla mücadelesidir. Sömürgeci güçler tarafından dünyanın dört bir yanına dağıtılmış olan yurt dışındaki Kürtleri yurtseverlik çizgisinde tutan, erimelerini önleyen, ülkeye bağlayan ve Özgürlük Mücadelesine çeken de 15 Ağustos Gerilla Atılımı ve bu temelde 35 yıllık kesintisiz sürdürülen gerilla öncülüğündeki Özgürlük Mücadelesidir.

35 yıl kesintisiz direnebilmek kuşkusuz Kürdistan tarihi açısından bir ilk olup, büyük bir tarihsel anlam ve önem ifade ettiği gibi, halkların özgürlük direnişleri açısından da büyük bir anlam ve öneme sahiptir. 20. yüzyılda sömürgeci egemenlik altında olan halklar üç yıl, beş yıl, en fazla 15 yıl savaşarak özgürlüklerini elde ettiklerinde ne kadar uzun süreli ve büyük bir savaş verdikleri hep dikkate alınır, değerlendirilir ve dilden dile dolaştırılırdı. Şimdi dört parçaya bölünüp, küresel kapitalist modernite sistemi tarafından yok sayılarak, imha edilmek istenen Kürdistan halkı, tam 35 yıldır tamamen kendi öz gücüyle ve gerilla çizgisinde kesintisiz bir özgürlük mücadelesi yürütüyor. Kuşkusuz bu durum Kürdistan açısından çok büyük bir anlam ve önem ifade edip, yıkılmaz özgürlükçü birikimler yarattığı gibi, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm ezilenler açısından da büyük bir birikim ortaya çıkarmıştır.

Nitekim günümüzde kadınlar ve gençler başta olmak üzere tüm ezilenlerin Önder Apo'nun düşüncelerine daha çok ilgi duymaları, Kürdistan Özgürlük Mücadelesiyle daha sıkı bir ilişki kurmaya çalışmaları, özellikle faşist DAİŞ çetelerine karşı yürütülen mücadele etrafında birleşmeleri bunu net bir biçimde göstermektedir. Tüm ezilenler ve insanlık Kürdistan'da yürütülen özgürlük mücadelesinden ilham almakta, Kürt gerillasıyla cesaret ve fedakârlık kazanmakta, Kürt kadınlarının özgürlük yürüyüşünden büyük bir coşku ve heyecan duymaktadır. Kürdistan özgürlük devrimi bütün dünyaya yayılmakta, giderek küresel boyutları ve evrensel karakteri gelişen bir büyük özgürlük devrimi haline gelmektedir. Nasıl ki Kürt'ü inkâr ve imha kararı ve saldırısı küresel ise, böyle bir zihniyet ve saldırıya karşı gelişen varlık ve özgürlük direnişi de giderek küreselleşmekte, evrensel boyutu ve karakteri öne çıkmaktadır. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm ezilenlerin ve insanlığın tarihi büyük özgürlük yürüyüşü haline gelmektedir.

"Bir inadın, ısrarın, inancın, özgür yaşam iddiasının atılımı"

Kuşkusuz bütün bunlara yol açan; 15 Ağustos 1984 Tarihi Gerilla Atılımı'nın felsefik, ideolojik ve siyasi çizgisidir. Bu temelde kadınlar, gençler, tüm ezilenler ve halklar için kurtuluşun ve özgür yaşamın yolunu gösteriyor olmasıdır. Kendi içinde her türlü baskı, sömürü, adaletsizlik ve eşitsizliğe karşı özgürlüğü, farklılıklara dayalı eşitliği, adaleti ve paylaşımı taşıyor olmasıdır. Yani bu tarihi atılımın yaşam felsefesi, ideolojik ölçüleri ve siyasi karakteridir. Bu doğrultuda özgür birey ve demokratik toplum çizgisini geliştirmesidir. Toplumsallığı öne çıkararak, her türlü bireyciliğe karşı komünal yaşamı yeniden canlandırmasıdır. Her türlü baskıya, sömürüye, egemenliğe, köleleştirmeye, adaletsizliğe karşı eşitliği, özgürlüğü, cesareti, fedakârlığı, dayanışmayı, kısaca insanlık erdemini temsil etmesidir.

Elbette söz konusu felsefik-ideolojik ilke ve amaçlar bu büyük atılımın karakterini oluşturmada esastır. Ancak bir de 35 yıl gibi bir süre kesintisiz bir biçimde on binlerce şehit vermeye göze alarak yürütülen kahramanlık çizgisindeki mücadele vardır. Kuşkusuz böyle büyük bir mücadelenin taşıdığı cesaret, fedakârlık, kahramanlık, inanç, irade, özgür yaşam tutkusu da çok yüce değerler olmaktadır. Kürdistan gibi bir ülkede 35 yıllık kesintisiz direniş, söylenmesi dile kolay olan bir şeydir ama bunun gerçekleştirilmesi gerçekten de çok zor koşullarda olmuştur. Kuşkusuz her türlü baskı ve zorluğa karşı büyük bir cesaret ve fedakârlıkla 35 yıl boyunca böyle kahramanca bir mücadeleyi yürütme, varlık ve özgürlük gibi temel amaçlardan kaynaklanmıştır. Bu temel gerçekliği doğru anlayan ve yaşamı burada gören Önderliksel duruşla, bilinçle ve iradeyle bağlantılıdır. Bu temelde, "Olacaksa bir yaşam özgürce olacak, onun dışındaki yaşam olmayacak" diyen bir Önderlik duruşunun, bilincinin hayata geçirilmesi olmaktadır. Özellikle tarihsel bakımdan Kürdistan'ın bütün parçalarında sıkça yaşanmış olan direnişlerin ayları geçmeyen, yıllara ulaşmayan gerçekliği dikkate alınırsa, PKK öncülüğünde 35 yıldır kesintisiz sürdürülen gerilla direnişinin Kürdistan, Ortadoğu ve tüm dünya açısından tarihi anlam ve önemi çok daha net bir biçimde görülür.

'Gerilla olmasaydı ne olurdu?'

Değerli Yoldaşlar,

15 Ağustos 1984 Devrimci Gerilla Atılımımız ve bu temelde gelişen 35 yıllık tarihi direniş, Kürdistan'daki tüm özgürlükçü gelişmelerin yaratıcısı olduğu gibi, 35 yıl boyunca Kürdistan'a ilişkin tüm değerlendirme ve tartışmaların da odağını oluşturmuştur. Bu geçen 35 yıl boyunca 15 Ağustos Atılımı ve bu temelde Kürdistan'da gelişen gerilla direnişi hakkında hemen herkes her şeyi söylemiştir. Hem dostları hem de düşmanları 15 Ağustos Atılımı'nı ve onun başlattığı gerilla direnişini kendi cephesinden anlamlandırabilmek için büyük bir çaba ve tartışma içinde olmuştur. Akla gelebilecek her şey bu tarihi gerilla atılımımız ve direnişimiz için söylenmiştir. En derin ve kutsayıcı övgü sözlerinden, en ağır hakaretamiz ifadelere kadar her türlü sözle 15 Ağustos Atılımımız karşılaşmıştır.

Kuşkusuz 15 Ağustos Atılım gerçeğini ve bu temelde başlatılan gerilla direnişinin Kürdistan tarihi, Kürt varlığı ve özgürlüğü, Ortadoğu halkları ve insanlık açısından taşıdığı derin anlamı, tarihsel ve güncel boyutlarıyla en kapsamlı ve derin bir biçimde ve yine en doğru ve anlaşılır bir tarzda Önder Apo değerlendirmiştir. 15 Ağustos Atılımı'nın bir inadın, ısrarın, iddianın, iradenin ve inancın atılımı olduğunu söylemiştir. Kürdistan'da özgürlük adına her şeyin 15 Ağustos Atılımı'yla kazanılmaya başlandığını ve her şeyin de 15 Ağustos Atılımı'nın başlattığı gerilla direnişi temelinde kazanılacağını ifade etmiştir. '15 Ağustos Atılımı ve gerilla olmasaydı Kürt ve Kürdistan tarihi nasıl olurdu?' sorusunu her zaman kendisine, yoldaşlara, tüm halkımıza ve devrimci-demokratik güçlere sormuş ve kendi cephesinden bu soruya sürekli derinleştirilmiş cevaplar vermeye çalışmıştır. Kürt

varlığı, ulusal kimliği, özgürlüğü, demokrasisi, Kürt siyasetinin gelişimi açısından gerilla atılımının taşıdığı belirleyici anlam ve önemi sürekli değerlendirmiştir.

Hiç kuşkusuz gerillanın ön açıcılığı ve Önder Apo'nun sorgulayıcılığı temelinde, 'Gerilla olmasaydı ne olurdu' sorusunu bu 35 yıl boyunca Kürdistan'da yaşayan ve Kürt sorunuyla ilgili olan herkes kendisine sormuştur. 15 Ağustos'suz ve gerillasız bir Kürdistan'ın, Kürt varlığının, Ortadoğu ve dünyanın muhtemelen nasıl olacağını sorgulamaya, bu temelde gerillanın varlığının içerdiği anlam ve önemi daha derinden bilince çıkarıp kavramaya çalışmıştır. Kuşkusuz dost-düşman herkesin kabul ettiği gerçeklik şudur: Kürtlük, Kürt varlığı, Kürdistan, özgürlük vb her şey 15 Ağustos Atılımı'yla, bu temelde 35 yıllık kahraman gerilla direnişiyle var olmakta, temsiliyet ve ifade bulmaktadır. Kürtlüğü, Kürt varlığını ve özgürlüğünü temsil eden, isteyen, dayatan, geliştiren, gerçekleştiren 15 Ağustos Atılımı temelindeki gerilla direnişi ve onun etrafında ortaya çıkan, büyük halk özgürlük mücadelesi olmaktadır.

15 Ağustos gerilla çizgisini temsil eden şey, özgür yaşam tutkusu ve iradesidir

Bugün eğer Kürt kimliği, Kürdistan ülkesi, Kürt sorunu, bu sorunun Kürtlerin özgürlüğü ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi temelinde çözümü gündeme geliyor, sorun oluşturuyor ve tartışılıyorsa, tüm bunların hepsi 15 Ağustos Atılımı ve bu temelde gelişen 35 yıllık gerilla direnişi sayesinde olmaktadır. Böyle tarihi derin anlamı olan, Kürdistan kadar Ortadoğu ve insanlık açısından da büyük anlam ve önem içeren 15 Ağustos Gerilla Atılım çizgisinin, tarzının ve üslubunun da kuşkusuz doğru anlaşılması ve sahiplenilmesi gerekmektedir. Önder Apo'nun; bir inadın, ısrarın, inancın, özgür yaşam iddiasının atılımı olduğunu söylemesi çok çok anlamlı ve önemlidir. Dikkat edilirse, burada imkâna, maddiyata, kolaylığa, rahat ortama vurgu yoktur. Tam tersine bilince, iradeye, inanca, iddiaya ve özgür yaşama tutku düzeyinde bağlı olmaya vurgu vardır. Demek ki 15 Ağustos Atılımı'nı ve bunun başlattığı gerilla direnişini temsil eden ve geliştiren maddi güç ve imkân değil; tersine, özgürlük tutkusu, özgürlük iradesi ve özgürlük inancı olmaktadır. 15 Ağustos gerilla çizgisini temsil eden şey, özgür yaşam tutkusu ve iradesidir. Bunun yol açtığı büyük yaşam ruhu ve bilincidir.

Bu bakımdan 15 Ağustos tarzının özgür yaşamı yaratma tarzı olduğu, 15 Ağustos üslubunun, kazanım üslubu olduğu tartışma götürmezdir. Kürdistan ve ezilenler açısından en olumsuz koşullarda ortaya çıkarak, büyük bir varlık ve özgürlük umudu olan 15 Ağustos Atılımı, her zaman iradenin, inisiyatifin, zafer ruhunun ve çizgisinin var ettiği, yarattığı gerçeklik olmuştur. "Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz" diyen komutan Kemal Pir'in özgür yaşam tutkusunu temsil etmiştir. Faşist-sömürgeci saldırı ve katliam altında her türlü yok oluşa karşı özgür doğuşu, varoluşu, özgürlük temelinde yeniden dirilişi, Kürdistan'da yaşamın özgürce var oluşunu yaratmıştır. Dolayısıyla 15 Ağustos çizgisi zafer çizgisidir. 15 Ağustos tarzı zafer tarzıdır. 15 Ağustos üslubu kazanma üslubudur. Özgür yaşamda sonuna kadar irade, iddia ve inat sahibi olma gerçekliğidir. İşte bu bakımlardan da 15 Ağustos atılım gerçeğinin doğru anlaşılması, ona doğru katılıp, doğru gerçekleştirilmesi ve kesinlikle gerilla pratiği içerisinde 24 saat doğru temsil edilmesi gereklidir.

Değerli Yoldaşlar,

15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımımız temelinde geçen 35 yıllık gerilla direnişi öyle düz bir çizgide olmadığı gibi, bu 35 yılın hiçbir anı ve yılı da kolay ve rahat geçmemiştir. Her yılı bir öncekinden daha kapsamlı ve zorlu bir mücadeleye ve gerilla direnişine sahne olmuştur. Her anı büyük bir özgürlük duruşu, iradesi, inancı ve çabasıyla kazanılmıştır. 24 saat gerillacılık temelinde faşist-soykırımcı düşmana karşı bu 35 yılın her ayı, her günü, her saati ve saniyesi Önder Apo'nun, binlerce kahraman gerillanın, bir bütün özgürlük mücadelesi veren halkımızın nefes nefese yürüttüğü, büyük özgürlük mücadelesiyle geçmiştir. Dolayısıyla bizim en büyük öğretmenimiz bu 35 yıllık gerilla direnişinin ve özgürlük mücadelesinin içerdiği zengin tarihi derslerdir. Bu 35 yılın her anını, o an'a yön veren iradeyi, bilinci, iddiayı, amacı, her anı eylemli geçiren, faşizme darbe vuran, özgürlük mücadelesinin gelişimine ve kazanımına dönüştüren tarzı, üslubu anlamaya çalışmamız, görmemiz, özümsememiz özgürlük mücadelesini başarıyla yürütebilmek ve geleceği özgürce kazanabilmek açısından şarttır. Kürt halkının, Kürdistan'da özgür yaşamak isteyen herkesin en büyük bilgi hazinesi kesinlikle bu 35 yıllık gerilla ve halk direnişimizin büyük tecrübe birikimidir. Bu birikimin içerdiği tarihsel derslerdir. Bu nedenle Önderlik gerçeğini doğru anlamak, PKK'yi doğru kavramak, gerilla çizgisine doğru katılabilmek, Kürdistan'da doğru yurtsever ve devrimci yaşama ulaşabilmek açısından bu 35 yıllık birikimin derslerini doğru bilince çıkarıp kavramak hem şarttır ve hem de başarı için kesinlikle gereklidir.

Unutmayalım ki, bu 35 yılın en az 35 bin şehidi, kat be kat fazla yaralısı, yüzbinlerce tutuklusu, baskı ve işkence gören milyonlarca taraftarı vardır. 35 yıl boyunca bir halk, gerilla öncülüğünde her türlü faşist-sömürgeci baskı, terör ve katliamlara karşı on binlerce şehit vererek, her türlü bedeli göze alarak, kelimenin gerçek anlamıyla kahramanca direnmiştir. Bu 35 yılın hiçbir anı ucuz ve rahat yaşamla geçmemiş, 35 yıldır Kürt varlığı ve özgürlüğü adına sağlanan kazanımın hiçbirisi öyle kolayca elde edilmemiştir. Tersine her türlü kazanım, şehitler verme, bedel ödeme pahasına büyük zorluklar altında kahramanca mücadele edilerek, direnilerek sağlanmıştır. 35 yılın her anı, faşist-soykırımcı-sömürgeci düşmana karşı, özgür yaşam çizgisinde her türlü zorluğu göğüsleyen, engeli aşan büyük bir özgür yaşam ruhu ve tutkusuyla direniş içerisinde geçmiştir. Kazanan Önderlik gerçeğimiz böyledir. Parti ve gerilla öncülüğümüz böyledir. Bunun etrafında gelişen gençlik ve kadın hareketlerimiz, halk direnişimiz tamamen bu çizgide olmaktadır.

Demek ki Kürdistan'da doğru yaşam, insanca yaşam, özgürce yaşam ancak bu gerçeklerin kavranması ve esas alınması temelinde olur. Bu gerçekliğe, tarihi kazanıma, yaratılan tecrübe birikimine doğru yaklaşmayan, onları kendi bireysel çıkarı için kullanmak isteyen her türlü tutum ve davranış, Kürt varlığının ve özgürlüğünün en büyük ve tehlikeli düşmanı olmaktadır. İşte bu gerçekliği de parti öncülüğü olarak, gerilla güçleri olarak, özgürlükçü-yurtsever halk hareketi olarak tüm boyutlarıyla ve derinliğiyle bilince çıkarmamız bu 35 yıllık büyük direnişin tarihi özgürlükçü derslerini doğru ve yeterince özümseyerek gerçek Kürdistan devrimcileri ve yurtseverleri haline gelmemiz gereklidir.

Kuşkusuz bu 35 yıllık zorlu mücadele öyle düz bir çizgide de gelişmemiştir. 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'yla Özgürlük Hareketimiz Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele eder hale gelmiş ve 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı, Kürt varlık ve özgürlük savaşını başlatmıştır. Böyle zorlu bir savaşın 6. yılında Ulusal Diriliş Devrimini gerçekleştirdiğini ve Kadın Özgürlük Devrimini başlattığını biliyoruz. 6 yıllık gerilla direnişi Bakurê Kurdistan'ın kasaba ve kentlerinde serhildanlara yol açmış, gerilla savaşı halk direnişiyle birleşerek, gerçek bir halk özgürlük hareketi haline gelmeyi başarmıştır. Bu zorlu direnişin sekizinci yılında dolaylı da olsa Başûrê Kurdistan'daki mevcut statüye yol açtığı yine bildiğimiz bir gerçek olmaktadır. Atılım 9. yılında Bakurê Kurdistan'da demokratik-siyasi çözüm imkânlarının olup olmayacağını araştırmış, ardından topyekûn faşist-soykırımcı saldırıya karşı tarihi gerilla direnişi olarak devam etmiştir. 15 Ağustos'un 15. yılında ABD, İsrail ve İngiltere öncülüğünde örgütlendirilip yürütülen, Uluslararası Komplo saldırganlığına karşı, varlık ve özgürlük direnişi geliştirilmiş, 26. yılında yeniden Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde faşist-soykırımcı TC sistemine karşı direniş örgütlendirilmiş, 28. yılında tarihi Rojava Özgürlük Devrimi ortaya çıkarılmıştır.

Son 10 yıldır, 1 Haziran 2010 tarihinden itibaren ilan edilen Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde faşist, sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı mücadele edilmektedir. 15 Ağustos 1984 Tarihi Atılımı'nın başlattığı devrim, Halk Savaşı Stratejisi, yeni paradigma temelinde ve yeniden yapılanmış özgürlük hareketi ve gerilla gerçekliği tarafından günümüzde de yürütülmektedir. Bu çerçevede 15 Ağustos Atılımımızın 30. yıldönümünde faşist DAİŞ çetelerinin geliştirdiği katliam ve soykırımlara karşı Şengal'de, Mexmûr'da, Kobanê'de geliştirilen kahraman gerilla direnişimizin tarihi anlam ve önemini yeterince bilince çıkarmak kesinlikle şarttır. Bu direnişler ki, Şengal'de faşist DAİŞ çetelerinin Êzidî Kürt halkımıza karşı gerçekleştirdikleri soykırım fermanını kıran, paramparça eden, Êzidî Kürt halkının özgürce yaşamının önünü açan sonuçlar ortaya çıkardığı gibi, hem Başûrê Kurdistan'daki kazanımları korumuş ve hem de 19 Temmuz 2012 tarihinden itibaren başlayan ve dünyada bir özgürlük yıldızı olarak parlayan, Rojava Özgürlük Devrimi'nin tarihi, büyük savunmasını yapmıştır. Bu temelde gelişen DAİŞ karşıtı direniş tüm Kuzey ve Doğu Suriye'yi özgürleştirdiği gibi, insanlık için yeni bir özgürlük umudu ve heyecanı ortaya çıkartmayı başarmıştır. Yine Cizîr ve Sûr direnişleri öncülüğünde Bakurê Kurdistan'ın dağında ve kentinde gelişen devrimci savaş, AKP-MHP faşizmini yıkımın eşiğine getirerek, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti kaynağında kurutacak noktaya ulaşmıştır.

Değerli Yoldaşlar,

Her yıl olduğu gibi, tarihi 15 Ağustos Atılımımız'ın 35. yılında da faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı, dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında büyük bir mücadele yürütülmüştür. Topyekûn faşist özel savaşa karşı gerilla öncülüğünde ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde topyekûn özgürlük direnişi içerisinde olunmuştur. Bu temelde Önderlik direnmiş, Parti direnmiş, gerilla direnmiş, halk direnmiş, zindanda direniş olmuş, dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki halkımız, tarihsel büyük bir direniş ortaya çıkarmıştır. 35. yıl direnişi, önceki yıllarda gösterilen direnişi temel alıp daha da geliştirerek, özgürlük mücadelesinde yeni bir zirveleşmeyi ortaya çıkarmıştır.

Bilindiği gibi, büyük atılımın 35. yılına Zeki Şengalî ve Atakan Mahir Yoldaşların şehadetiyle girilmiştir. Faşist-soykırımcı düşman, tam da büyük atılımımızın 35. yılına girerken düzenlediği planlı saldırılarla Şengal'de Êzidî Kürt Halkımızın varlık ve özgürlük mücadelesine her bakımdan öncülük eden Zeki Şengalî Yoldaşı vahşice katlettiği gibi, Dersim'in büyük komutanı Atakan Mahir Yoldaş da Dersim Saha Komutanlığı görevini yürüttüğü bir süreçte şehit düşmüştür. Hareket ve halk olarak 35. atılım yılına bu şehadetlerin verdiği büyük öfke ve kinle girdiğimiz ve 35. yıl mücadelesini halk önderliğini ve gerilla komutanlığını etkili bir biçimde yürüten bu yoldaşlarımızın intikam mücadelesi olarak geliştirdiğimiz bilinen bir gerçektir. Bu temelde dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında büyük bir mücadele içinde olunmuştur. Özellikle 8 Kasım'dan itibaren Leyla Güven öncülüğünde başlayan, tüm zindanlara, dört parça Kürdistan'a ve yurtdışına yayılan, 200 gün süren büyük açlık grevi direnişi ve onun etrafında gelişen "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlemizle 35. yıl direnişi çok daha kapsamlı ve derinlikli bir halk direnişi haline gelmiştir.

TC sistemi, AKP-MHP yönetimi altında tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır

Bu çerçevede gelişen 35. yıl direnişinin faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete tarihi önemde darbeler vurduğu ve onu yıkımın eşiğine getirdiği açıktır. Osmanlı sisteminin dağıldığı süreç dışında, faşist-soykırımcı egemenliğin, Kürdistan'daki en zayıf halini yaşar bir duruma getirilmiş olduğu ortadadır. Şu çok iyi görülmeli ve bilinmeli ki, faşist-soykırımcı TC sistemi günümüzde AKP-MHP yönetimi altında tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır. Faşist-sömürgeci sistem çözülüş ve çöküş içerisindedir. Her an yıkılabilecek bir durumu yaşamaktadır.

Kuşkusuz dost-düşman herkesin kabul ettiği gerçeklik şudur: Kürtlük, Kürt varlığı, Kürdistan, özgürlük vb her şey 15 Ağustos Atılımı'yla, bu temelde 35 yıllık kahraman gerilla direnişiyle var olmakta, temsiliyet ve ifade bulmaktadır. Kürtlüğü, Kürt varlığını ve özgürlüğünü temsil eden, isteyen, dayatan, geliştiren, gerçekleştiren 15 Ağustos Atılımı temelindeki gerilla direnişi ve onun etrafında ortaya çıkan, büyük halk özgürlük mücadelesi olmaktadır.

İşte 35 yıllık 15 Ağustos Atılımı direnişinin ve özellikle 35. yıl mücadelesinin ortaya çıkardığı sonuç budur. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset her an yıkılabilir ve tarihin çöp sepetine atılabilir bir noktaya getirilmiştir. Bugün yaşanan gerçeklik budur ve özgürlük mücadelemiz 36. atılım yılında böyle bir sonucu ortaya çıkarmayı başaracaktır.

Değerli Yoldaşlar,

Tarihi 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımımızın ve bu temelde hareket ve halk olarak 35 yıldır yürüttüğümüz tarihi direnişin zengin derslerini bilince çıkarmak kadar, bu büyük atılımın 36. yılına girerken Kürdistan, Ortadoğu ve Dünya'daki genel siyasi ve askeri durumu, yaşanan çelişki ve çatışmaları, bu temelde var olan tehlikelerle ortaya çıkan büyük imkân ve fırsatları, yine hareket ve halk olarak 36. atılım yılında dört parça Kürdistan ve yurtdışında yürütmemiz gereken devrimci görevleri de bilince çıkarmak büyük öneme sahiptir. 36. atılım yılının daha büyük mücadelelerle ve daha büyük kazanımlarla geçmesi buna bağlıdır. Ancak geçmişin dersleri kadar, günümüzdeki genel durumu da bilince doğru çıkartan, bu temelde yerine getirilmesi gereken görevleri zamanında ve yeterli düzeyde planlayıp onları doğru bir tarz, üslup ve yeterli tempoyla hayata geçiren bir yak-

laşım ve tutum 36. atılım yılını başarıyla karşılayabilir ve daha büyük bir mücadele ve başarı yılı haline getirebilir. Kuşkusuz başta gerilla hareketimiz olmak üzere tüm özgürlük güçlerimizin böyle bir tutum içerisinde olması ve 36. atılım yılına böyle bir anlayış ve tutumla yaklaşması gereklidir.

İşte bu temelde içinde bulunduğumuz siyasi-askeri durumun genel özelliklerine şöyle bir baktığımızda gördüğümüz somut gerçeklik şu olmaktadır: En başta 30 yıldır devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nda daralma ya da sonuca gitme gibi bir eğilim kesinlikle görülmemektedir. Tam tersine savaşın daha çok derinleşmekte ve yayılmakta olduğu açık bir gerçektir. 30 yılda olduğundan çok daha fazla günümüzdeki durum, savaşı çok daha yaygın ve derin hale getirmektedir. Örneğin Türkiye ve İran şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla bu savaşın içine somut olarak çekilmiş durumdadır. ABD-İran gerginliği ve çatışmalı durum kesinlikle bunu göstermektedir. Yine TC Devletinin Suriye ve Irak'a yönelik açık işgalci saldırıları, her ne kadar Kürt varlığını ve özgürlüğünü imha etmeyi, Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi hedefliyor olsa da, yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı açısından da böyle bir özellik taşımaktadır. Kısaca Türkiye ve İran'ın her bakımdan Üçüncü Dünya Savaşı içerisine alınmış ve savaşın ortasına sokulmuş olduğu somut bir gerçekliktir. Bunun da savaşın sona ermesinden öte, daha fazla yaygınlaşma ve derinleşme durumunu ifade ettiği açık bir gerçek olmaktadır.

Kendimizi uzun vadeli bir savaşın gereklerine göre eğitip örgütlemeli ve hazırlıklı kılmalıyız

Diğer yandan, şimdiye kadar Üçüncü Dünya Savaşı'nın daha çok ekonomik, ideolojik ve siyasi boyutu önde ve askeri boyut ikinci plandayken, günümüzde söz konusu Üçüncü Dünya Savaşı'nda askeri boyutun giderek daha çok öne çıkma eğiliminde olduğu açıkça görülmektedir. Birçok bakımdan görülen güncel gelişmeler, Üçüncü Dünya Savaşı'nın erkenden sonuçlanmayacağı gibi, aynı düzeyde devam etmeyeceğini, tam tersine askeri boyutun öne çıkarak daha çok şiddetleneceğini de göstermektedir. Nitekim silahlanma yarışı en ileri düzeyde sürmektedir. En çok silah fabrikaları çalışmakta, en çok silah ticareti yapılmakta, en fazla silah tekelleri sömürü yapıp kazanç elde etmektedir. Başta Türkiye olmak üzere birçok gücün silahlanma yarışı ortadadır. Yine Sovyetler Birliği döneminde nükleer silahlanmayı ve savaşı durdurmaya dönük yapılmış anlaşmaların bir kısmı feshedilmiş, diğer kısımlarının işlevselliği de daha çok azalır hale gelmiştir. Akdeniz'den Basra Körfezi'ne kadar bütün alanlar önemli kriz merkezleri haline gelmiş ve her an patlamaya hazır barut fıçısı halini almıştır. Daha önemlisi, birçok farklı işlevselliği yanında önemli bir işlevinin de silahlar üzerinde denetim sağlamak, dünya savaşını önlemek olduğu belirtilen birçok uluslararası kurum iyice işlevsiz hale gelmiştir. Öyle ki silahlanmayı, silah satışını önleyecek etkili bir irade günümüz dünyasında ortada kalmamıştır. BM kurumu, onun Güvenlik Konseyi, çeşitli barış ve insan hakları kurum ve örgütleri günümüzde ciddi bir işlevsizliği ve etkisizliği yaşamaktadır. İşte bütün bunlar, Üçüncü Dünya Savaşı'nın daha fazla yayılma ve derinleşme yanında, askeri boyutunun da daha çok öne çıkacağı ve şiddetleneceği eğilimini ortaya koymakta, böyle bir ihtimali çok daha güçlü bir hale getirmektedir.

Kuşkusuz bütün bunlar boşuna değildir. Bu kadar silahlanma, silah ticareti, bu kadar gerginlik, kriz kendiliğinden ortaya çıkmamakta ve boşuna olmamaktadır. Küresel kapitalist modernite sisteminin yaşadığı durumu, kriz ve kaosun geldiği noktayı ifade etmektedir ki, sistemin savaşı durdurma, hafifletme, sona erdirme gücü olmadığı gibi, askeri boyutun gelişimini önleme, frenleme gücünün de gittikçe zayıfladığını, artık okun yaydan çıkması misali hiçbir şeyin kontrol edilemeyeceği bir noktaya doğru gidildiğini göstermektedir.

Yaşanan bu durumların Hareketimiz ve halkımız açısından da doğru görülüp anlaşılması ve buna göre politik tavır ve tutumun geliştirilmesi kesinlikle gereklidir. Tüm bunlardan çıkaracağımız

Siyasi çözümün olacağı, Kürt sorununun tek tek parçalarda çözüme kavuşacağı, savaşın artık bittiği ve siyasi çözüm süreçlerinin başladığı ya da gelişeceği yönündeki yaklaşımlar ve beklentiler yanlıştır. Bakurê Kurdistan'da çok ileri düzeyde böyle bir anlayış ve beklentili durum vardır. Ağzını açan barıştan, demokratik siyasi çözümden, böyle bir sürecin gelişmesinden söz etmektedir. Halbuki somut gerçeklikte böyle bir durum yoktur. Dolayısıyla bu bir hayal dünyası olmakta ve kendini kandırmayı ifade etmektedir.

sonuç ise özet olarak şöyledir: Üçüncü Dünya Savaşı'nın öyle çabuk, kolay, erkenden sona ermeyeceği, tersine yayılarak, derinleşerek, askeri boyutu öne çıkarak devam edeceği görülmekte ve anlaşılmaktadır. O halde, önümüzdeki süreçte de her şey böyle bir savaşın, ona yol açan çelişki ve çatışmaların durumuna göre belirlenecektir. Kendisini bu gerçekliği gören ve böyle bir savaşın gereklerine göre eğiten ve hazırlayan güçler ayakta kalacak, böyle olamayan güçler ise yaşanan çatışmalı ortamda gerileyerek etkisiz duruma düşecektir. Yani önümüzdeki süreç Üçüncü Dünya Savaşı'nın daraldığı, zayıfladığı, siyasi çözümlerin geliştiği değil, tersine ve büyük olasılıkla savaşın yayıldığı, derinleştiği, askeri bakımdan çatışmaların boyutlandığı bir süreç olacaktır. O halde bu gerçekleri biz de iyi görmeli ve yanlış değerlendirmemeliyiz. Hareket ve halk olarak kendimizi böyle uzun vadeli bir savaşın gereklerine göre eğitip örgütlemeli ve her tarafta hazırlıklı kılmalıyız. Öz savunmaya büyük önem vermeliyiz. Halkımızın bütün özgürlükçü, devrimci yaşamının öz savunma temelinde, onun bilinci ve örgütlülüğü içinde olmasını mutlaka öngörmeli ve sağlamalıyız.

Buradan baktığımızda bir yerlerde siyasi çözümün olacağı, Kürt sorununun tek tek parçalarda çözüme kavuşacağı, savaşın artık bittiği ve siyasi çözüm süreçlerinin başladığı ya da gelişeceği yönündeki yaklaşımlar ve beklentiler yanlıştır. Bakurê Kurdistan'da çok ileri düzeyde böyle bir anlayış ve beklentili durum vardır. Ağzını açan barıştan, demokratik siyasi çözümden, böyle bir sürecin gelişmesinden söz etmektedir. Halbuki somut gerçeklikte böyle bir durum yoktur. Dolayısıyla bu bir hayal dünyası olmakta ve kendini kandırmayı ifade etmektedir. AKP-MHP faşizmi altında mevcut TC devletini yönlendiren siyasi yapılanma kapsamında henüz demokratikleşmeyi ve Kürt sorununu çözmeyi öngören bir zihniyet ve siyaset durumu, böyle bir demokratik yaklaşım ve irade ortaya çıkmamakta ve HDP dışında ufukta gözükmemektedir. Bu durum sadece AKP-MHP faşist ittifakı için değil, onun karşıt ittifakı olan ve adına "Millet İttifakı" denen CHP ve İyi Parti ittifakı için de böyledir. Nitekim, Kürt Özgürlük Hareketine karşı mücadelede bu iki ittifak çok büyük oranda birleşmekte ve uzlaşmaktadır. Böyle bir durumda demokratik siyasi çözüm kiminle olacaktır? Hangi güç siyasi çözüm siyasetini ve zihniyetini geliştirecektir? Belli ki böyle bir şey gündemde yoktur. Yakın vadede gelişip gelişmeyeceği de belli değildir. Gerçek böyleyken hep demokratik siyasi çözüm sürecinin gelişeceğini söylemek, onun beklentisi içerisinde olmak, toplumu oraya yönlendirmek büyük bir yanılgı olmakta ve faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı özgürlük mücadelesini zayıf ve etkisiz konuma düşürmektedir.

Benzer bir anlayışın kısmen Rojava'da da ortaya çıktığı gözükmektedir. Öyle ki, siyasi sürecin gelişmesi, Astana ve Cenevre süreçlerinin öne çıkması, rejimle siyasi çözüme gidilmesi en çok söylenen ve gelişmelerin öyle olacağı sanılan bir durum olmaktadır. Oysa ki ne Cenevre, ne de Astana diye bir siyasi çözüm süreci yoktur. Mevcut Esat yönetimi de yakın zamanda herhangi bir demokratik çözüme açık ve hazır gözükmemektedir. O halde geriye kalan; mücadeledir, savaştır. Sonuçta demokratik siyasi çözümler gelişse bile, sonuçlar böyle olsa bile, bu ancak halkların, devrimci-demokratik güçlerin, Kürt shalkının uzun süreli büyük mücadelesi ve başarısı sonucu ortaya çıkacaktır.

Kürt sorunu Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkez sorunu haline gelmiştir

Bu bakımdan dünyanın bugünkü gerçekliğini görmemiz, kendimizi derinleşen, yaygınlaşan ve şiddetlenen Üçüncü Dünya Savaşı gerçekliğine göre hazırlamamız, uzun vadeli bir savaş anlayışını ve stratejisini planlayıp kendimizi Hareket ve halk olarak buna göre örgütlememiz ve mevzilendirmemiz şarttır. Çünkü savaşın merkezinde

Ne Cenevre, ne de Astana diye bir siyasi çözüm süreci yoktur. Mevcut Esat yönetimi de yakın zamanda herhangi bir demokratik çözüme açık ve hazır gözükmemektedir. O halde geriye kalan; mücadeledir, savaştır. Sonuçta demokratik siyasi çözümler gelişse bile, sonuçlar böyle olsa bile, bu ancak halkların, devrimci-demokratik güçlerin, Kürt halkının uzun süreli büyük mücadelesi ve başarısı sonucu ortaya çıkacaktır.

Kürdistan vardır. Kürt sorunu Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkez sorunu haline gelmiştir. Dolayısıyla Kürt sorununun çözümü de, Kürt halkının varlığı ve özgürlüğü de, Üçüncü Dünya Savaşı'nın gereklerine göre Kürt halkını bilinçlendirip örgütleyen ve mücadele eder kılan bir pratiğe bağlıdır. Her alandaki parti öncülüğümüzün, gerilla güçlerimizin, gençlik ve kadın hareketlerimizin, bir bütün özgürlük güçlerimizin böyle bir bilinçte olması, yanlış ve yanılgılı düşünce ve yaklaşımlardan kendisini kurtarması, halkı doğru bilinçlendirip eğiterek, direniş savaşına göre örgütlemesi kesinlikle gereklidir.

Diğer yandan, şunu da görmemiz gerekiyor: 1990'da ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" stratejisi temelinde geliştirilen ve 30 yıldır devam eden Üçüncü Dünya Savaşı, Kürt inkârının aşılması, Kürt kimliğinin tanınması ve Kürt sorununun çözülmesi temelinde değil, tam tersine özgür Kürtlüğün inkârı ve imhasının sürdürülmesi ve Kürt soykırımının gerçekleştirilmesi temelinde başlatılmıştır. Bu konuda 1992'de Başûrê Kurdistan'a verilen mevcut statü yanıltıcı olmamalıdır. Böyle bir statüyü ABD ve TC'nin kabul etmesi, tamamen PKK'ye karşı daha etkili ve sonuç alıcı mücadeleyi yürütebilmek için olmuştur. Temel planlama, öncelikle PKK'nin Başûrê Kurdistan'a girişinin engellenmesi, bu temelde Bakurê Kurdistan'la sınırlandırılarak, PKK'nin kuşatılması stratejisi çerçevesinde yapılmıştır. İşte bu planın bir gereği olarak Başûrê Kurdistan'ın mevcut statüsü ortaya çıkarılmıştır. Ardından 1998'de böyle bir sınırlandırma ve kuşatmanın gerçekleştiğine inanılarak da işte 9 Ekim 1998'de başlayan ve doğrudan Önder Apo'yu imhayı ve PKK'yi tasfiyeyi hedefleyen Uluslararası Komplo saldırısı geliştirilmiştir.

Her ne kadar 30 yıldır böyle bir soykırımcı, imhacı ve tasfiyeci planlı saldırıya karşı, parti öncülüğünde gerilla ve halk olarak direnmiş ve bu planlara önemli bazı darbeler vurmuş olsak da, Kürt'ü inkâr ve imha zihniyeti tümüyle değiştirilememiş, imha planı ortadan kaldırılamamıştır. Dikkat edelim, Bakurê Kurdistan'daki gelişmelerle, demokratik siyasetin gelişimiyle, gerillanın direnişiyle, halk serhildanlarıyla, Ulusal Diriliş Devriminin başarısıyla bu uluslararası komplo saldırısına önemli darbeler vurulmuştur. Yine Rojava Devrimi'yle ve bunun sağladığı mevcut ittifakla söz konusu zihniyet ve plana önemli bir darbe vurulmuştur. Başûrê Kurdistan'da PKK'yi kuşatıp ezmek üzere inşa edilen mevcut statünün giderek kalıcılaşmak zorunda bırakılmasıyla da bu komplocu zihniyet ve siyasete belli bir darbe vurulmuştur. Fakat tüm bunlara rağmen, Uluslararası Komplo tümüyle yenilmiş ve boşa çıkarılmış, aşılmış değildir.

İşte AKP-MHP faşizmi yönetimindeki TC soykırımcılığının bu kadar baskıcı, katliamcı olması, Başûr ve Rojavayê Kurdistan'a yönelik bu denli işgalci saldırılar yapıp tümden işgal etmekle tehdit etmesi bunu göstermekte ve buradan kaynaklanmaktadır. Yine ABD yönetiminin 6 Kasım 2018'de mevcut yönetim koordinasyonumuz hakkında aldığı tutuklama kararı, tıpkı 20 yıl önce Önder Apo hakkında alınan Uluslararası Komplo kararının bir benzeri ve devamı olmaktadır. O zaman da Hareketimizin koordinasyonunu etkisiz kılarak Özgürlük Hareketimizi tasfiye etme öngörülmüştü. Bugün de ABD yönetimi tarafından Hareketimizin koordinasyonu hedef alınarak, bir bütün Özgürlük Hareketimizin imha ve tasfiye edilmesi öngörülmektedir. Kısaca Uluslararası Komplo devam etmektedir. Her ne kadar önemli darbeler vurulmuş olsa da komployu tümden yenilgiye uğratma ve aşma gerçekleşmemiştir. Dolayısıyla Uluslararası Komplo'ya yol açan Kürt'ü inkâr ve imha zihniyeti ve siyaseti hâlâ yürürlüktedir. Günümüzde egemen zihniyet ve siyaset bu olmaktadır.

Bu noktada çeşitli güçler arasında belli çelişkiler ortaya çıkarılmıştır. Küresel siyaset yürüten bazı güçlerin Kürt'ü tümden inkâr etme ve imhayı öngörme zihniyet ve siyasetlerinde kısmi değişiklikler yaratılmıştır. Ancak, dikkat edilirse bunlar Kürdistan'ın bazı parçalarına dönüktür ve Kürdistan bütünlüğünü öngörmemektedir. Dahası bu güçler fazlasıyla çıkarcıdırlar. Kendilerinin ekonomik, siyasi çıkarlarına hizmet ettiği kadar, örneğin; Başûr'un, Rojava Kürdistan'ın yanında bulunmakta ve destek vermektedirler. Eğer siyasi-ekonomik çıkarlarıyla çelişir bir durum ortaya çıkarsa bundan vazgeçmelerini engelleyecek herhangi bir şey ortada yoktur. Dahası bütün bunların da PKK'nin ezilmesi, Önderliğin tasfiyesi ve imhası üzerinden geliştirildiği açık bir gerçektir. Dikkat edelim, Başûrê Kurdistan'daki mevcut durumu, Bakurê Kurdistan'daki mevcut direnişin ezilmesi ve Önder Apo'nun imhasının gerçekleştirilmesi amacına bağlı olarak geliştirdiler. Şimdi Rojava'daki desteği de Bakurê Kurdistan'daki özgürlük hareketinin ezilmesi ve PKK'nin tasfiyesinin gerçekleştirilmesi hedefine bağlı olarak yürütüyorlar. Bu doğrultuda AKP-MHP faşizminin soykırımcı, imhacı, işgalci saldırılarına her türlü desteği veriyorlar. TC, ABD'den aldığı destekle yönetimimize, gerillaya saldırıyor; ABD'den aldığı destekle Xakûrkê'ye, Şengal'e saldırıyor; ABD'den aldığı destek ve onayla Bab'ı, Cerablus'u, Efrîn'i işgal etti ve şimdi de söz konusu katliam, işgal ve saldırılarını aynı biçimde devam ettirmeye çalışıyor.

Tamamen imhayı ve soykırımı hedefleyen bir topyekûn saldırı süreci yürürlüktedir

İşte Hareket ve halk olarak bizim bu gerçekleri de doğru bilince çıkartmamız, içinde bulunduğumuz durumları, koşulları doğru anlamamız gerekiyor. Çok açık ki normal bir durumda değiliz. Olağanüstü şartlarda ve Uluslararası Komplo koşullarında yaşıyor ve mücadele ediyoruz. Ortada normal bir süreç yok, tamamen imhayı ve soykırımı hedefleyen bir topyekûn saldırı süreci var. Önderlik, Hareket ve halk olarak biz de böyle bir saldırı sürecine karşı topyekûn varlık ve özgürlük direnişi yürütüyoruz. İşte bu gerçekliği doğru anlamamız gerekiyor. İstiyoruz ki bu durum sona ersin, Kürt'ü inkâr eden ve imha etmek isteyen zihniyet ve siyaset değişsin, sorunlar demokratik siyasi yöntemlerle çözülsün. Bu bizim isteğimiz ve tercihimizdir. Önder Apo böyle bir çözüm çizgisi geliştirdi, Hareketimiz bu çizgiyi benimsiyor, işlerin böyle yürütülmesini istiyor. Ama bu sadece bizim isteğimiz oluyor.

Peki, somut gerçeklik buna uyuyor mu? Hayır, dışımızdaki gerçeklik buna uygun değildir. Başka güçler, sömürgeci-soykırımcı güçler, yine onu destekleyen ve Kürt sorununu ayakta tutan küresel sermaye güçleri böyle bir zihniyet ve siyaseti kabul ediyorlar mı? Hayır. Onlar komployu sürdürüyorlar, onlar Kürt sorununun varlığından besleniyorlar; Kürt sorunu temelinde ortaya çıkan çelişki ve çatışmalardan yararlanıyorlar, çıkar elde ediyorlar, büyük sömürü yapıyorlar ve kazanç sağlıyorlar. Dolayısıyla öyle bizim gibi demokratik bilince ve siyasete sahip değiller. Bizim gibi çözüm gücü değiller. O halde sadece kendimize bakarak, siyaset ve eylem geliştiremeyiz, dışımızdaki güçleri de göreceğiz. Düşmanı da iyi tanıyacağız, karşıtlarımızı da doğru anlayacağız. Siyasetimizi, plan ve uygulamalarımızı onları da görme ve değerlendirme temelinde geliştireceğiz. Çoğunlukla kendi söylemlerimizle kendimizi yanıltan, kandıran bir durumu

yaşıyoruz. Durmadan demokratik siyasetten, demokratik çözümden bahsediyoruz. Sanki böyle bir şey varmış gibi toplumu da yönlendiriyoruz. Toplum buna inanıyor, böyle sanıyor. PKK böyle söylediği için sanki bu durum varmış, gerçekmiş gibi algılıyor.

Evet, bir mücadele olarak düşmanın faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetini teşhir etmek amacıyla böyle bir propaganda gerekir ve bu iyidir ama bu propaganda düşmanı teşhir edeceği yerde halkı yanlış bilinçlendirirse, işte o zaman çok yanlış, tehlikeli, düşmana hizmet eden bir propagandaya dönüşür. O halde propaganda çalışmalarımıza dikkat etmemiz gerekiyor. Kendi çizgimizi ve isteklerimizi, herkesin isteğiymiş, somut durummuş, gerçekleşenmiş gibi ortaya koymamalıyız. Propaganda çalışması açısından sözlü, yazılı, her alanda buna yeterince dikkat etmeliyiz. Açık ki içinde bulunduğumuz durumlarda ciddi hatalı, yanlış duruşlar, söylemler, propagandalar söz konusu oluyor. Sanki normal bir süreçteymişiz gibi algılanıyor. Sanki uluslararası komplo yokmuş gibi, sanki inkâr ve imha zihniyet ve siyaseti sürmüyormuş gibi, sanki topyekûn soykırımcı saldırıya hedef değilmişiz gibi bir algılama giderek daha çok öne çıkıyor. Dolayısıyla sanki Uluslararası Komploya karşı topyekûn bir direniş içerisinde değiliz de her yerde demokratik siyasi çözüm gelişiyor, Bakur'da demokratik siyaset çözüyor, Rojava'da siyasi çözüm süreci başlıyor, zaten Başûr çözülmüş, Rojhilat da halihazır da ABD-İran çelişkisine bağlı; o halde bizim mücadelemize herhangi bir ihtiyaç kalmamış gibi bir durum, anlayış bilerek ya da bilmeyerek içimizde geliştiriliyor. Böyle bir şey topluma empoze ediliyor, toplum içinde böyle bir beklenti ve anlayış ortaya çıkarılıyor.

İmralı işkence ve tecrit sistemi var olduğu sürece demokratik siyasi çözüm, müzakere olur mu?

Çok açık ki bunların hepsi yanlıştır. Her şeyden önce, böyle bir durum 15 Ağustos gerçekliğine aykırıdır. PKK ve Önderlik gerçeğine terstir. Somut durumun somut tahlilini ifade etmemektedir. Kendi hayal ve isteklerini, niyetlerini gerçek yerine koymak anlamına gelmektedir ki, bu da en büyük tehlikeyi içermekte ve ifade etmektedir. Bu bakımdan, içinde bulunduğumuz koşullarda hâlâ inkâr ve imha zihniyet ve siyasetinin devam ettiğini, Kürt soykırımının topyekûn özel savaş temelinde sürdürüldüğünü görmemiz, bilmemiz, varlık ve özgürlük mücadelemizi tamamen böyle bir topyekûn soykırım saldırısını ifade eden uluslararası komplo planını boşa çıkaracak, yenilgiye uğratacak bir çizgide yürütmemiz şarttır. İmralı işkence ve tecrit sistemi var olduğu sürece hiç demokratik siyasi çözüm ve müzakere olur mu? Böyle bir şey gündeme gelir mi? Bir taraftan İmralı işkence ve tecrit sistemi olacak, bir halkın varlık ve özgürlük iradesi orda en ağır baskı ve işkence altında rehine olarak tutulacak, diğer yandan ise Başûr'da, Bakur'da, Rojava'da Kürt sorununun çözümü için müzakere yürütülecek! Peki, bu müzakereyi kim yapacak? Baş müzakerecimiz kimdir? Baş müzakereci İmralı işkence ve tecrit sistemi içinde olur mu? Böyle bir sistem içinde baş müzakereci tutulurken, herhangi bir yerde çözüm üretecek siyasi mücadele yürütülebilir mi? Belli ki akıllı olmamız lazım. Siyaseti de, müzakereyi de, mücadeleyi de doğru anlamamız gerekiyor. Biraz mücadelede zorlanınca, daha kolay bazı mücadele yol ve yöntemlerini öğrenince, hemen 'somut gerçeklik buymuş' gibi kendimizi kandırarak, o tarzda mücadele edip kazanacağımızı sanmamalıyız. Bu bakımdan doğru anlamaya ihtiyacımız var. İçinde bulunduğumuz süreçte nasıl bir imha ve yok etme saldırısıyla karşı karşıya bulunduğumuzu, Hareket ve halk olarak nasıl bir imha tehdit ve tehlikesi altında olduğumuzu görmemiz lazım. O halde Hareket ve halk olarak bütün çalışmalarımızı buna göre örgütlemek, planlamak, mevzilendirmek ve yürütmek zorundayız.

Değerli Yoldaşlar,

İşte bunlar temelinde baktığımızda somut siyasi durumun şöyle olduğunu görüyoruz: ABD öncülüğündeki güçler, genelde NATO çevreleri, işbirlikçi Kürt'ü Kürdistan'ın bazı bölgelerinde ve kendisine hizmet etme temelinde kabul ediyor. Ama onun dışındaki özgür Kürt varlığını ve iradesini kesinlikle düşman görüyor, reddediyor ve imhası için sömürgeci-soykırımcı güçlere her türlü siyasi-askeri desteği veriyor. Özgürlükçü Kürt'e karşı savaşta bütün küresel kapitalist sistem birlik oluşturuyor. Ama işbirlikçi Kürtle ilişki kurma noktasında aralarında bazı çelişkiler ve çatışmalar var. Somut durum kesinlikle halihazırda bu çerçevededir. Rusya cephesi ise, bu kadarlık bir bakış açısına bile sahip değildir. Son derece güncel çıkarlar çerçevesinde hareket ediyor ve her şeye günlük, ekonomik, siyasi çıkarları temelinde yaklaşıyor. Çıkarları uzlaştırırsan ittifak yaparsın, uzlaştıramazsan çelişki ve çatışma içerisinde olursun. Bu bakımdan, öyle Kürt gerçeğine stratejik ve taktik değere sahip bir somut yaklaşım bu cephede fazla gözükmüyor.

Türk ulusal varlığını Kürt'ün yokluğu üzerinden geliştirmek istiyorlar

TC devleti, küresel güçler arasındaki çelişkiden ve bir de küresel sistemin Kürt karşıtlığından yararlanarak ve elindeki gücü kullanarak, imkânlarını çeşitli güçlere peşkeş çekip onlardan destek alarak Özgürlük Hareketimizi ve başarabilirse tüm Kürt varlığını yok etmek istiyor. Aslında TC'ye, onu temsil eden partilere hakim olan zihniyet ve siyaset tümüyle Kürt karşıtlığıdır, Kürt düşmanlığıdır. Kürt'ün yokluğu üzerinde Türk ulusal varlığını geliştirmek, inşa etmek ve büyütmek istiyorlar. Bakur'daki Kürt varlığını, kendilerini tehdit ederse Başûr'daki ve Rojava'daki Kürtlüğü de yok etmeyi hedefliyorlar. Fakat hepsini birden hedeflerlerse başarılı olamayacaklarını gördükleri için, koruculuk ve kontracılık gibi işbirlikçi Kürt'ten geçici olarak yararlanıp baş tehlike gördükleri özgürlükçü Kürt'ü imha etmeyi, onu başardıkları oranda da bütün Kürt varlığını imha edecek bir süreci geliştirmeyi öngörüyorlar. Mevcut durumda zihniyetleri ve stratejileri bu çerçevededir ve saldırılarını buna göre planlamışlardır.

Aslında İran'daki yaklaşımın da bundan çok fazla farkı yoktur. Türkiye-İran ilişkileri Kürt karşıtlığında ittifak temelindedir. Onun dışında bölgesel sorunlarda, bölgede ekonomik ve siyasi güç olma ve hegemonya geliştirmede çelişkileri vardır. Çeşitli zeminlerde çatışmalı durumlar yaşıyorlar, ama Kürt sorunundaki yaklaşımları benzerdir, Kürt Özgürlük Hareketine karşı mücadelede birbirlerine destek veriyorlar. Ama diğer konularda aralarında belli çelişkiler oluyor.

Yerel güçlere, KDP ve YNK gibi örgütlenmelere gelince, aslında bunların içine düştükleri durum açık ve anlaşılırdır. Bir taraftan TC ve İran ile ilişkileri gereği özgür Kürt varlığını hedefliyorlar, çünkü onlar kendilerinden bunu istiyorlar. Diğer yandan ABD ve NATO politikalarına bakıyorlar, ABD'nin yürüttüğü Uluslararası Komplo'nun bir parçası olarak işlev görmeye devam ediyorlar. 21 yıl önce ABD Uluslararası Komplo'ya karar verdiğinde de düğmeye KDP ve YNK basmıştı. Bugün de yönetimimizi hedefleyen Uluslararası Komplo saldırısında yine KDP düğmeye bastı. Baş güç olarak saldırtılıyor, YNK ona yedeklenmeye çalışılıyor. 2018 Kasımı'ndan bu yana YNK'nin bu kadar PKK karşıtı tavır almasının altında sadece TC ve KDP'nin çalışmaları yatmıyor, ABD'nin aldığı bu karar ve yaklaşımları da yatıyor. Hepsi birleşince, bu güçlerin mevcut işbirlikçi-ihanetçi anlayışları ve siyasetleri ortaya çıkıyor. Onlar da varlıklarını böyle bir siyasete angaje olmakta görüyorlar. Kuşkusuz işbirlikçiliği PKK'nin varlığı ve ona karşı mücadele temelinde yapıyorlar. O nedenle PKK tümden yok olsun istemiyorlar. Ama güçlenmesini de istemiyorlar. 'PKK belli bir oranda olsun, sömürgecileri ve küresel sermaye güçlerini tehdit etsin, onlar da PKK'ye karşı mücadele gereği bize muhtaç olsun, böylece işbirlikçilik yapmanın zemini oluşsun ve biz de bundan yararlanalım' siyaseti yürütüyorlar. Bu durum gösteriyor ki Kürtlükleri sahtedir, yurtseverlikleri yok denecek kadar azdır. Aslında milliyetçi bile değiller, milliyetçilikleri sınırlıdır. Tarihte bunların benzerlerini çok gördük. Çok fazla düşmandan yana oldular, Kürt direnişlerine ve özgürlük arayışlarına zarar verdiler. Şimdi de benzer zarar verici bir durumu yaşıyorlar. Bizim bu gerçekliği görmemiz gerekiyor.

İşte mevcut siyasi durum böyledir ve bizim de bu gerçekliklere göre kendi siyasetimizi oluşturmamız ve yürütmemiz gerekir. Böyle bir durumda baş düşmanın bizi doğrudan imha ve tasfiye etmek isteyen, bize karşı topyekûn özel savaş konsepti temelinde işgalci-soykırımcı saldırıları yapan güç olduğu açıktır. Bu noktada birinci aktifleşmiş güç; TC devleti ve AKP-MHP faşist yönetimidir. Tabii İran da benzer bir güç konumundadır. Fakat halihazırda bütün Özgürlük Hareketimizi ve Kürdistan parçalarını aynı düzeyde etkileyen ve tehdit eden konumda değildir. Bir de mevcut haliyle özgürlük mücadelemizin geliştiği zeminler doğrudan TC'yi yıkma, aşma mücadelesini yürüten zeminlerdir. Rojhilat Kürdistan'daki durum ve mücadele bu bakımdan biraz daha geri planda bulunmaktadır. Bu nedenle, Rojhilat da dahil bütün Kürdistan parçalarında ve yurtdışındaki Kürt Özgürlük Mücadelesinin baş hedefi, düşmanı, faşist-sömürgeci-soykırımcı TC zihniyeti ve siyasetidir, onun kurumlaşması ve partileşmesidir. Herkes buna karşı mücadele etmek durumundadır. Böyle bir durumda ABD'nin, özgür Kürt'e karşı TC ile ittifak kurup destek verme tutumuna karşı çıkmak ve mücadele etmek ama Kürt işbirlikçiliğini geliştirip ondan yararlanmak için Kürt'ü kabul eden eğiliminden de faydalanmaya çalışmak, böyle bir ikili siyaset izlemek gerekli ve yararlıdır.

Karşıtlarımız arasındaki çelişki ve çatışmalardan yararlanmalıyız

Başûr ve Rojava deneyimleri göstermiştir ki, böyle bir siyaset eğer bağımsız bir ideolojik duruş ve çizgiyle yürütülürse gelişme yaratıyor. Ama Başûr deneyimi gösteriyor ki, eğer o durum aşılırsa, yani bağımsız ideolojik çizgi duruşu gösterilemezse, o zaman her türlü işbirlikçilik ve düşmana hizmet eden bir yapı da ortaya çıkıyor. Günümüzde dört bir koldan Rojava'ya dayattıkları da aslında bu oluyor. Ama Rojava bağımsız ideolojik duruşuyla buna karşı mücadele eden, Başûr'daki işbirlikçi çizgiyi bu temelde geriletmeyi ve aşmayı hedefleyen bir alan olarak öne çıkıyor. Mevcut durumda ABD sistemiyle TC devleti arasındaki çeşitli çıkar çelişki ve çatışmaları geçmişe göre çok ilerlemiş durumdadır. Geçmişte ABD ve NATO ne isterse Türkiye'de o oluyordu, yine derin TC yönetimi ne isterse, ABD ve NATO onu veriyordu. Dikkat edilirse, mevcut durum kısmi de olsa farklılaşmıştır. Dolayısıyla söz konusu iktidar ve çıkar çelişkilerinden faydalanmayı bilmek gerekiyor. Yine Rusya'nın günübirlik, çok çıkarcı yaklaşımları -dikkatli olmak kaydıyla- zaman zaman politik olarak ilişki kurup yararlanma durumunu arz ediyor. Aynı dikkati göstermek kaydıyla, İran-Türkiye ilişkilerindeki çelişkili ve çatışmalı durumlar da yararlanmamıza imkân veriyor.

Biz dört parçaya bölünmüş ve tümden kuşatılmış bir ülkenin, stratejik müttefikleri gelişmemiş olan, bir devrimci özgürlük hareketiyiz. Bu nedenle, karşıtlarımız arasındaki çelişki ve çatışmalardan yararlanma siyaseti bizim için çok önemli bir siyaset oluyor. Kendimizi örgütlememizin, ayakta kalmamızın, gücümüzü büyütmemizin, mücadele etmemizin yolu buradan geçiyor. Cepheden stratejik duruşlarla kazanamıyoruz. Zengin taktik yaklaşımlar geliştirerek siyasi ve askeri mücadele yürütmemiz, başarı elde etmemiz için zorunlu ve gerekli oluyor. Bu nedenle karşıtlarımız arasındaki çelişki ve çatışmaları doğru takip etmek, izlemek, onlardan ustaca yararlanmayı bilmek, başarılı olmamız için şarttır. Bu siyasi taktiksel ustalığı her zaman ve her yerde mutlaka gösterebilmeliyiz. Çünkü başarılı olmamız buna bağlıdır.

Diğer yandan, KDP ve ona endekslenmeye çalışılan YNK işbirlikçiliğini şimdiye kadar hep doğruya çekmeye çalıştık, onlara doğru anlayış ve siyaset kazandırmak istedik. Geçmişte biraz etkiledik de. Fakat bu düzeyin zayıf kaldığı, mücadele keskinleşip topyekûn savaş konumuna ulaşınca bu etkilememizin yetersiz olduğu açığa çıktı. Hem TC ve İran devletlerinin hem de ABD ve Avrupa devletlerinin komplo düzeyindeki etkilemeleri bu güçler üzerinde daha çok arttı ve bu temelde daha zararlı hale geldiler. Şimdi öyle bir durumdayız ki, ne cepheden karşımıza alıp savaş yapabiliyoruz, ne de bunları doğruya çekebiliyoruz. Bu noktada önemli olan, mümkün olduğu kadar denetleyecek ve zararlarını en aza indirecek bir siyaset yürütmektir. Hareket olarak böyle bir siyasi duruşu öngördük ve pratikte bunu geliştirmeye çalıştık. Ama yeterince yaratıcılık gösterdiğimiz, usta olduğumuz, süreci iyi denetlediğimiz ve çok etkili olduğumuz söylenemez. Daha çok zayıflıklar oldu, parçalı duruş oldu, hatalar yapıldı. O nedenle zararlarını aza indiremedik. Tersine düşmanla ilişkilenme durumları daha fazla gelişti ve daha çok ittifak yapar hale geldiler. Nitekim Uluslararası Komplo'nun 21 yıl önce saldırıya geçtiği döneme benzer bir durum, neredeyse ortaya çıktı.

Ama böyle bir durumda gene de dikkat etmemiz gerekiyor. Tüm cephelerde

KDP ve ona endekslenmeye çalışılan YNK işbirlikçiliğini şimdiye kadar hep doğruya çekmeye çalıştık, onlara doğru anlayış ve siyaset kazandırmak istedik. Geçmişte biraz etkiledik de. Fakat bu düzeyin zayıf kaldığı, mücadele keskinleşip topyekûn savaş konumuna ulaşınca bu etkilememizin yetersiz olduğu açığa çıktı. Hem TC ve İran devletlerinin hem de ABD ve Avrupa devletlerinin komplo düzeyindeki etkilemeleri bu güçler üzerinde daha çok arttı ve bu temelde daha zararlı hale geldiler.

askeri olarak savaşamayız. Bazı güçleri öne çıkartmamız, bazı güçleri nötürleştirmemiz, bazı güçlerden destek almaya çalışmamız lazım. Siyaset ve savaşta başarılı olabilmek ve zafer kazanabilmek için hedefi küçültmek, tecrit etmeye çalışmak, onu ittifaklarından koparmayı hedeflemek, ona karşı daha geniş ittifak oluşturmaya çalışmak şarttır. Şimdi baş düşmanımız AKP-MHP faşizmi, onun yönetimindeki TC saldırıları; imhacı, inkârcı ve soykırımcı saldırılar olduğu için, faşist-soykırımcı AKP-MHP'yi hedefleme temelinde söz konusu güçlerin de zararını en aza indirecek bir siyasi-askeri duruş göstermemiz ve bunu pratikte yaratıcı yöntemlerle ve etkili bir biçimde uygulamamız gerekmektedir.

Dikkat edilirse, Üçüncü Dünya Savaşı en yaygın, şiddetli, derin ve karmaşık halini yaşamaktadır. Yine Kürdistan böyle bir savaşın merkez alanı konumundadır. 21 yıllık Uluslararası Komplo saldırıları yeni biçimlerde kendisini devam ettirmeye çalışmaktadır. Fakat 21 yıl öncesindeki kadar birlik ve bütünlük içinde değiller. Bazı küresel sermaye güçleri işbirlikçi Kürt yaratmaya ve Kürt direnişine dayanmaya mecbur kalır ve çalışırken, AKP-MHP'de somutlaşan faşist-soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyaset ise imha ve tasfiye amaçlı saldırılarını en ileri düzeyde yürütmeye çalışmaktadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu noktada şunu iyi bilmemiz lazım: 21 yıl önce ABD ve NATO TC'ye her bakımdan destek veriyordu, şimdi belli çelişkileri ve kendi içinde çatışmaları var. Evet, yine de destek veriyor, ama bu destek eskisi kadar bütünlüklü değildir. Yine Rusya ve İran cephesi Sovyet-ABD bloklaşması düzeyinde olmasa da, güncel politik mücadele açısından farklı bir çıkar grubu olma özelliği taşımaktadır. Bunlar arasındaki çelişkiler ve çatışmalarda da mücadelemiz açısından yararlanacak durumlar olmaktadır.

Özgürlüğün yolu bağımsız ideolojik duruştan geçer

Bu noktada genel dünya, Ortadoğu ve Kürdistan'daki duruma, bütünlüklü bir ideolojik ve stratejik yaklaşım göstermemiz, bunu her parçada ve her güce karşı belirttiğimiz çerçevede daha zengin ve yaratıcı politikalarla ve politik esneklik temelinde ustaca yürütmemiz gerekli olmaktadır. Bu açıdan tabii bağımsız bir ideolojik duruş esastır. Özgürlüğün yolu buradan geçmektedir. Başarılı siyasi, askeri mücadele yürütmek de kesinlikle bağımsız ideolojik duruş göstermeye, böyle bir zihniyet ve duruşa sahip olmaya bağlıdır. Bunu propagandamızla, diplomasimizle, tüm siyasi çalışmalarımızla göstermeliyiz. Ama diğer yandan politik esnekliği ve yaratıcılığı da en ileri düzeyde göstermeliyiz. Propagandamız ve diplomasimiz bu politik esnekliği ve yaratıcılığı da gösterebilmelidir. İdeolojik ve stratejik çizgi temelinde zengin bir politika uygulayabilmelidir. Bu açıdan ideolojik ve stratejik çizgiye hakim olmamız, onu doğru yönetmemiz, propagandada, diplomaside, savaşta, her türlü pratikte bunun gereklerine uygun, usta davranış gösterebilmemiz şarttır.

Bu temelde bir ideolojik duruş ve mücadeleyi her zaman öngörmeli ve yürütmeliyiz. Bununla birlikte siyasi alanda gerekli esnekliği, yaratıcılığı, zenginliği gösterebilmeliyiz. Siyasi yönetimimiz bu konuda çok daha usta, yaratıcı, boşluk bırakmayan bir düzeye gelebilmelidir. Her yerde bu duruşu ve siyasi kıvraklığı gösterebilmeliyiz. Propaganda ve diplomasi çalışmalarımızda kesinlikle ideolojik ve stratejik çizgiden sapmadan, onu bağımsızca esas alma temelinde mümkün olan en zengin, yaratıcı bir politik esnekliği, pratikte ortaya çıkarabilmeliyiz. Yine toplumsal alan, toplumsal mücadele bu konuda çok çok daha önemlidir. Biz ideolojik ve siyasi mücadeleyi propagandayla ve diplomasiyle yürütüyoruz ama esas olarak gerilla ve halk direnişi olarak yürütüyoruz. O halde ne kadar gerilla ve halk direnişimiz gelişirse, diplomasi gücümüz de o kadar artar ve propagandayı o kadar etkili yürütebiliriz. Propaganda ve diplomaside az hata yaparız, doğrulara daha çok ulaşırız.

Bağımsız bir ideolojik duruş esastır. Özgürlüğün yolu buradan geçmektedir. Başarılı siyasi, askeri mücadele yürütmek de kesinlikle bağımsız ideolojik duruş göstermeye, böyle bir zihniyet ve duruşa sahip olmaya bağlıdır. Bunu propagandamızla, diplomasimizle, tüm siyasi çalışmalarımızla göstermeliyiz. Ama diğer yandan politik esnekliği ve yaratıcılığı da en ileri düzeyde göstermeliyiz. Propagandamız ve diplomasimiz bu politik esnekliği ve yaratıcılığı da gösterebilmelidir.

O bakımdan da esas belirleyici güç halk direnişi ve gerilla eylemi olmaktadır. Gerilla direnişi dört parça Kürdistan açısından çok önemli, hayati öneme sahip ve belirleyici konumdadır. Bu konuda hiçbir yanlış düşünceye kırıntı düzeyinde bile olsa kesinlikle yer vermemek, müsamaha göstermemek gerekir. Kim ki gerillayı, gerilla öncülüğünü, halkın devrimci-demokratik, aktif, radikal kitle eylemliliğini yadsıyor, sorunları demokratik, reformist uzlaşmalara, görüşmelere, basit kitle eylemlerine indirgemeye çalışıyorsa, o hata içindedir, yanlış yapıyordur ve tehlikelidir. O tür anlayış ve tutumlara karşı kesinlikle mücadele etmemiz zorunludur. Bu temelde 15 Ağustos Atılımı'nın 36. yılına girerken gerilla ve halk direnişimizi tüm cephelerde yeni paradigmayı özümsemiş, devrimci halk savaşı stratejisini anlamış, planlamış, kendisini ona göre örgütleyip, mevzilendirmiş olarak her alanda etkili yürütür hale kesinlikle getirmeliyiz.

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin belirleyici gücü gerilla hareketidir

Gerilla öncülüğü nasıl 35 yıl önce belirleyici ve esas güç idiyse, bugün de aynı düzeyde belirleyici ve esas güçtür. Çünkü biz Devrimci Halk Savaşı Stratejisi yürütüyoruz. Bu stratejinin öncüsü, belirleyici gücü kesinlikle gerilla hareketidir. HPG ve YJA-Star örgütlülüğü temelinde somutlaşmış olan gerilla öncülüğümüzün kendini içinde bulunduğumuz siyasi-askeri durumun, teknik-istihbari durumun gereklerine göre yenileyerek, örgütleyerek, Apocu gerillacılığı her alanda çok daha etkili geliştirerek pratikleştirmesi şarttır. Nasıl ki 14 Temmuz direniş ve zafer ruhu günümüzde de canlanıyor ve yaşıyorsa, 15 Ağustos atılım ve zafer ruhu da günümüzde her zamankinden daha çok canlı olmak ve yaşamak durumundadır. 15 Ağustos zafer çizgisinin, zafer gerillacılığının, somut koşulları doğru değerlendirme temelinde her alanda çok etkili bir biçimde kesinlikle geliştirilmesi gereklidir. Bu 'olmaz' denmemelidir. 'Bugün bunların koşulları yok' demek yanlıştır.

Kuşkusuz bütün bunları günümüz koşullarıyla ifade etmek daha çok yanlıştır. Evet yeni teknik gelişmeler olmuştur. 35 yıllık savaşın taraflara öğrettikleri vardır, bu bakımdan da savaşta ustalaşma söz konusudur. Ama 35 yıl önce de teknik bakımdan, örgütlülük bakımından düşman çok daha güçlüydü, hatta güç dengesizliği bu günkünden çok daha fazlaydı. Ama gerilla o koşullarda düşmana karşı eylem yapma, savaşma, ayakta kalıp kendini geliştirme imkân ve gücünü buldu. Doğru çizgi, üslup, tarz bunu yarattı. Apocu gerillacılık bunu başaran gerillacılık oldu. Elbette bugün eski yöntemlerle olmaz ama günümüzün koşullarına göre, teknik örgütlülük durumlarına göre kendini yenileyen, yeniden yapılandıran gerilla büyük başarılar kazanır. Nitekim bu yönlü yenilenme ve yeniden yapılanma çalışmaları yıllardır sürdürülüyor ve önemli bir noktaya gelmiştir. Dikkat edilirse kendini yenileyen, sürecin gerekliliklerine göre tarz, üslup ve tempo kazanan gerillacılık her alanda düşmana kahredici darbeler vurmaktadır. Düşmanı darbeleyen kahramanlık eylemleri, gerilla tarafından her yerde yapılabilmektedir. Elbette bunun çok daha fazla geliştirilmesine ihtiyaç vardır.

Aynı biçimde halk direnişinin de serhildanlar temelinde her yerde geliştirilmesi gereklidir. Eskiden serhildan kavramını kullanıyorduk ve iyiydi. Daha sonra demokratik siyaset, demokratik siyasi mücadele, meclis, bilmem belediyeler gibi iktidar alanları ön plana çıktı. Devletçi politikaya doğru kaymalar var ya da politik alan radikal değil, daha çok reformizme kayan eğilimler içimizde gelişme gösteriyor. Buna asla fırsat vermemeliyiz. Toplumsal hareket demek serhildan demektir; o da başkaldırıdır, özgürlük direnişidir, halkın özgürlük ve demokrasi eylemini ifade etmektedir. Bütün alanlardaki demokratik siyasi mücadeleyi böyle bir serhildan çizgisine çekmemiz, bunun gereklerine göre örgütlenir ve yürütülür hale getirmemiz kesinlikle şarttır. Daha çok bu konuda geriye düşüş var, reformize oluş var. Uzlaşmacılık ortaya çıkıyor, sistem içileşme gelişiyor. Daha çok görüşmelerle, müzakerelerle sorunu çözme anlayışı ve eğilimi ortaya çıkıyor. Çok açık ki bu büyük bir yanılgıdır. Halihazırda öyle bir şey ortada yoktur. Bu nedenle kendi kendimizi kandırmak olmaktadır. Dolayısıyla toplumu da yanlışa çekmeyi ifade ediyor. Bu yanılgılı, hatalı, zarar verici düşüncelerden tümden kurtularak, dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki halk direnişimizi, demokratik toplum hareketimizi kesinlikle serhildan çizgisine çekmemiz ve serhildan çizgisinde etkili, aktif mücadele eder kılmamız gerekiyor.

Esas belirleyici güç halk direnişi ve gerilla eylemi olmaktadır. Gerilla direnişi dört parça Kürdistan açısından çok önemli, hayati öneme sahip ve belirleyici konumdadır. Bu konuda hiçbir yanlış düşünceye kırıntı düzeyinde bile olsa kesinlikle yer vermemek gerekir. Kim ki gerillayı, gerilla öncülüğünü, halkın devrimci-demokratik, aktif, radikal kitle eylemliliğini yadsıyor, sorunları demokratik, reformist uzlaşmalara, görüşmelere, basit kitle eylemlerine indirgemeye çalışıyorsa, yanlış yapıyordur ve tehlikelidir.

Bu süreç görevlerinin parçalarda somutlaşmasını her zaman ortaya koyduk ve somut olarak ifade ettik. İşte Bakurê Kurdistan'da gerilla direnişi, halk serhildanları, demokratik siyasi mücadelenin bütün boyutları, Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye'deki halklarla, demokratik güçlerle de ilişki ve ittifak temelinde anti-faşist direnişi, Özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye'yi yaratma temelinde aktif bir biçiminde geliştirmek gerekiyor. Çok açık ki, gün eylem günü, mücadele günü, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti kaynağında kurutma günü, faşizmi yıkmak üzere antifaşist devrimci-demokratik direnişi her alanda en ileri düzeyde yükseltme günü oluyor. Bu temelde mücadelemizi geliştirmemiz gerekiyor.

Rojava, Başûr ve Rojhilat'ta da mücadele yoğunlaşacaktır

Rojava Kurdistan özgürlük güçlerinin TC saldırılarına karşı en ileri düzeyde ülkeyi ve devrimi savunması, Efrîn'de yaşanan gaflete bir daha düşmemesi, tersine Efrîn'i kurtarma temelinde öz savunmaya dayalı toplumsal inşa çalışmalarını demokratik toplumu eğitme ve örgütleme çerçevesinde geliştirmesi, bağımsız ideolojik çizgi temelinde politik ustalığı çok yönlü geliştirip tüm imkânlardan yararlanmayı bilen bir pratiği ortaya çıkarması, sadece Rojava için de değil, tüm Kürdistan, Ortadoğu ve insanlık açısından hayati bir öneme sahiptir.

Bu konuda Başûr çok daha karmaşık bir haldedir. Başûr ve Irak giderek daha yoğun bir mücadele alanı haline geliyor. Daha fazla da geleceğe benziyor. ABD-İran gerginliğinin artması ve buna Avrupa'nın da çeşitli biçimlerde dahil olması, Akdeniz'den Basra Körfezi'ne kadar kriz durumlarının gelişmesi Irak'ı yakından etkiliyor. Elbette Başûrê Kurdistan da bunun içerisine giriyor. Bu nedenle, hem Irak düzeyindeki politikalarımızı hem de Başûrê Kurdistan'daki mevcut duruşumuzu bu gerçekler temelinde yeniden yapılandırmamız şart oluyor. Tabii işbirlikçi-ihanet büyük zarar veriyor ve ciddi bir tehlike oluşturuyor. Hangi biçimlerde bu zarar azaltılabiliyor ve tehlike önlenebiliyorsa kesinlikle onları ustaca bulup uygulamak gerekiyor. Ama esas olarak halkı doğru bilinçlendirmek, örgütlemek, Başûrê Kurdistan'da TC işgaline karşı direnişi topluma, Başûrê Kurdistan'a mal edip yayarak, yeni bir özgürlük ve demokrasi direnişini bilinç, örgütlülük ve eylem bakımından Başûrê Kurdistan'da yaratıp uygulamamız gerekiyor. Birçok güçle ilişki ve ittifak içerisinde bunu yapabilmek büyük önem taşıyor.

Artık Başûrê Kurdistan'ı eskisi gibi bir cephe gerisi, eğitim yeri, diğer alanlardaki mücadele için bir dayanak alanı olarak göremeyiz. Bakur gibi her tarafını savaş cephesi yapmayalım ama doğal olarak savaş ortasındaki bir alandır, tümden savaşsız da düşünemeyiz. Belli ki bu konuda Bölge Yönetimi'nin politikalarına göre politik tutum belirlenir. Demek ki kendi özelliklerine ve somut durumuna göre bir mücadele anlayışını bu zeminde de geliştirmemiz, örgütleyip yürütmemiz şarttır. Bu konuda KDP ve YNK gibi güçlerin zararlarını en aza indirmeye çalışmak, onları mümkün olduğu kadar düşman tarafından az kullanılır kılmak esas olmalıdır. Ama ciddi bir tehlikedir ve zarar vericidir, dolayısıyla her zaman dikkatli olmamız ve kesinlikle zarar vermelerine fırsat vermememiz gerekir.

Rojhilat alanı bu bakımdan çok daha fazla gelişme kaydeden bir alan olma özelliği taşıyor. Çok açık ki İran karşısında herkes ihtiyatlıdır. Kuşkusuz Rojhilat özgürlük güçleri de bu politik ihtiyatı gösterecektir. Bağımsız ideolojik duruşundan vazgeçmeyecek ve çok yönlü politik esnekliği uygulama gücünde olacaktır. İran'ın demokratik halk güçleriyle ilişki kurmayı ve Kürt hareketinin birliğini yaratmayı esas alacaktır. Birlik ve ittifaka zarar verici güçlerin ortaya çıkmasını engellemeye çalışacaktır. İran'daki mevcut kriz ve gerginlikler karşısında çok daha dikkatli ve usta bir tutum geliştirmeyi bilecek, gereksiz çatışmalara girmeyen, sorunların demokratik çözümünü esas almakla birlikte küresel ve bölgesel açıdan da kaynaklı çeşitli çelişki ve çatışmalı durumların gereklerine göre de her zaman hazırlıklı olan, yaratıcı tarz ve üslupla her zaman başarılı pratik mücadele yürüten bir konumda olacaktır.

Faşist-soykırımcı zihniyet tüm özgür Kürtlüğü hedefliyor

Bu noktada baş hedef AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırganlığıdır. Dikkat edilirse, teknik bakımdan bu saldırganlık her tarafa ulaşıyor. Bütün Kürdistan özgürlük güçlerini hedefleyebiliyor. Artık geçmişteki gibi bazı cephelerden saldırı yapma durumu yok. Mevcut teknik tüm Kürdistan özgürlük güçlerine darbe vurma imkânı veriyor. Diğer yandan böyle bir tekniği kullanmada istihbarat çok daha fazla önem taşıyor. Mevcut savaş istihbarata çok fazla dayanıyor. Bu nedenle, düşman her yerde istihbarat ağları örgütlemeye çalışıyor. Bu açıdan içinde bulunduğumuz süreçte topyekûn faşist-soykırımcı özel savaş saldırılarına karşı tüm parçalardaki ve yurtdışındaki direnişin çok önemli bir boyutunun istihbarat savaşı olduğunu bilmemiz, görmemiz gerekiyor. Düşman istihbaratına karşı uyanık, hazırlıklı ve tedbirli olmak kadar, ona karşı devrimci istihbaratı geliştirerek düşman istihbaratını, dolayısıyla tekniğini çökerten bir mücadeleyi de her yerde öngörmemiz önem taşıyor.

Düşman, mevcut istihbarat ve teknik gücüne dayanarak, 9 Ocak 2013 Paris katliamı tarzını her yerde güncellemeye ve uygulamaya çalışıyor. İşte Newroz'da Dış İlişkil Komitemizi vurdular, Haziran sonunda Merkez Komite üyemiz, KCK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Helmet Yoldaşı katlettiler. Birçok benzer saldırıları Medya Savunma Alanları'nda yaptılar, Rojava'da ve Avrupa'da yapmaya çalışıyorlar. Yine Rojhilat güçlerine dönük yapmaya çalışıyorlar. Kısaca hiçbir alan ve hiçbir güç bu mücadelenin dışında değildir. Hiç kimse, "Biz bunun dışındayız, dolayısıyla TC saldırıları bize gelmez" dememelidir. Başûr güçleri, Rojhilat ve Rojava güçleri; 'TC Bakur'da savaşıyor, bizi hedeflemez' dememeliler. TC ve onu yöneten AKP-MHP faşizmi bütün Kürt'e düşman, özgür Kürt'e düşman, her yerdeki Kürtlüğe düşman, dolayısıyla hepsine saldırıyor.

Diğer yandan mevcut teknik ve istihbarat her yerdedir. İşte, 'Ben uzaktayım, bana ulaşmaz' dememek lazımdır. Faşist-soykırımcı zihniyet tüm özgür Kürtlüğü hedefliyor. İşte, 'Ben gerilla değilim, diplomasi faaliyeti yürütüyorum, propaganda çalışması yürütüyorum, siyasi-toplumsal çalışma içerisindeyim' dememek lazımdır. Ancak içimizde böyle yanılgılar fazlasıyla oluyor. Avrupa'da yanılgılar yaşadık. İşte Şengal'de yanılgı

yaşadık. Dış İlişki Komitemiz yanılgı yaşadı. Kendilerini savaş dışı gördüler. Halbuki toplum savaş halindedir ve Partimiz bu savaşın kurmayıdır. Biz bir toplumsal direniş yürütüyoruz. O halde ideolojik-siyasi-askeri faaliyetlerimizin hepsi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülen bir mücadeledir. Herkes savaşçıdır, bütün toplum savaş halindedir. Bütün organlarıyla Parti, her alandaki görevlileriyle birlikte bu savaşın kurmay heyetidir. Parti kadro ve sempatizanlarımızın savaş gerçeğine böyle yaklaşması, görev ve sorumluluklarını buna göre belirlemesi, düşman saldırı ve tehlikelerine karşı tedbirlerini bu temelde geliştirmesi gerekir.

Geçmiş pratik açığa çıkarttı ki, bu konularda ciddi hatalarımız ve yanılgılarımız var. Kendimizi yanılgılarla düşman saldırılarına hedef yapıyoruz. Bunların önüne bu süreçte mutlaka geçmemiz gerekiyor. Evet, bu tedbirleri önceden almalıydık, bu tedbirleri daha önce geliştirmeliydik, dolayısıyla düşmana hiçbir zaman fırsat vermemeliydik. Ancak belli ki önceden göremedik ve yeterli değerlendiremedik. Dolayısıyla zamanında tedbir alamadık. Ama şimdi farkına vardık ve anlıyoruz, o halde en küçük bir gevşekliğe yer vermeden mevcut anlayışın gereklerini her yerde doğru bir temelde ve gerekli dikkat ve duyarlılık çerçevesinde yerine getirmemiz gerekir. Bu konuda sorumluluk taşımalıyız, sorumlu davranmalıyız. Öyle, 'Bir şey olmaz' yaklaşımından kesinlikle uzak durmalıyız. 'Bir şey olmaz' demek, kendini ölüme yatırmak demektir. Bu da zafer çizgisinin ve inancının zayıflaması demektir. Açık ki, bu da 14 Temmuz çizgisine, 15 Ağustos çizgisine, Apocu çizgiye aykırıdır. Önderlik duruşu zafer duruşudur. Apocu çizgi zafer çizgisidir. Her koşulda ve her yerde düşmana karşı onu yenen, kendisini özgürce var etmesini bilen mücadele duruşudur. O nedenle hiçbir yoldaş, herhangi bir gevşekliğe, başarıya zarar verecek duygu ve düşünceye hiçbir şekilde yer vermemelidir. Yoldaşlar bu konuda birbirlerini uyarmalılar. Bütün komitelerimiz çalışma tarzlarını, denetim ve düzenlerini bu esas üzerinde geliştirmelidir. Hiç kimsenin bireyci olarak kendi başına karar vermesine izin verilmemelidir.

Güvenlikli çalışma sistemimizi her yerde inşa etmeliyiz

İçinde bulunduğumuz süreç ve mücadele görevlerimiz neyi gerektiriyorsa, onun gerektirdiği bir yaşam ve mücadele tarzını mutlaka geliştirebilmeliyiz. Güvenlikli çalışma sistemimizi her yerde inşa etmeliyiz. Evet, mücadeleden kaçış olmaz, geri çekilme yanlıştır. Kendimizi daraltamayız, yürütülmesi gereken görevleri yürütemez duruma düşüremeyiz. Elbette her yerde her görevi hem de fazlasıyla yerine getireceğiz. Ama bunun doğru tarzı var, güvenlikli tarzı var, doğru üslubu ve yeterli temposu var. Başarı ve zafer tarzını bulma ve uygulama kendi elimizdedir. O halde doğru tarzı bulacağız. Evet, görevleri yerine getirmekten uzak durmayacağız, mücadeleden kaçmayacağız ama onları doğru tarzla ve başarı çizgisinde yürüteceğiz. Tehlike var diye görevlerden geri çekilmek yanlıştır, o oportünizm olur ama görevden geri durmayacağım diye, doğru ve güvenlikli çalışma tarzını geliştirmeden, 'Yandım Allah' misali kendini işin içine atmaya da Önder Apo "İntihar çizgisi" diyor. Demek ki ne oportünizme düşmeliyiz ne de intihar çizgisine. O halde doğru Apocu çizgiyi, başarı ve zafer çizgisini, 15 Ağustos atılım ve zafer çizgisini her yerde çok etkili bir biçimde geliştirmeyi ve mutlaka uygulamayı bilmeliyiz.

Değerli Yoldaşlar,

Her zaman değerlendirdiğimiz gibi, her ne kadar içinde bulunduğumuz koşullarda Üçüncü Dünya Savaşı yayılarak ve derinleşerek devam etse ve bu temelde hareket ve halk olarak bize yönelik uluslararası komplo düzeyinde bir topyekûn faşist-soykırımcı saldırı yürütülüyor olsa da, esas sorunlarımız yine de dışımızdaki koşulların elverişsizliğinden ve bize dönük saldırıların ağırlığından kaynaklanmıyor. Daha çok kendi iç yapımızdan, anlayış ve iradi duruşumuzdan, yani Önderlik ve Parti çizgisinde doğru ve yeterli bir parti öncülüğü düzeyine ulaşıp ulaşmama durumundan kaynaklanıyor. Evet, savaş yapmak zordur, yükü ağırdır, acıları fazladır. Yine Uluslararası Komplo saldırısı imhacı, katliamcı ve soykırımcıdır. Bu bakımdan çözmekle yükümlü olduğumuz sorunlar kuşkusuz ağırdır ve yürüttüğümüz mücadele çok kapsamlıdır. Bunun görülmeyecek ya da anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Fakat tüm bunlara rağmen, yine de içinde bulunduğumuz koşulların içerdiği çelişkili ve çatışmalı durumlar özgürlük bilinci edinmemizde, halkımızı bu temelde eğitip örgütlememizde ve özgürlük mücadelesine sevk etmemizde bizi daraltmıyor, tam tersine her zamankinden çok daha fazla bize fırsat ve imkân veriyor.

Yine her ne kadar Uluslararası Komplo düzeyinde saldırılar yürütmek istiyorsa da, düşman cephesi gerçekten de tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor. Kürt'ü inkâr eden ve imha etmek isteyen sistem, yüzyıldır kendi içinde hiçbir zaman olmadığı kadar çelişkili ve çatışmalıdır. Önemli ölçüde parçalı hale gelmiş durumdadır. Bu gerçekleri çok iyi ve net olarak görmemiz lazım. Geçmişte komplocu güçler çok daha bir ve bütündüler. İnkâr, imha ve tasfiye amaçlı saldırı planları daha bütünlüklü bir destek buluyordu. Dolayısıyla faşist-soykırımcı TC devleti şimdikinden kat kat fazla dış desteğe sahipti. Kendi içinde de bütünlüklü bir durumu yaşıyordu. Şimdi belli ölçülerde çeşitli güçlerden destek alıyor olsa bile, söz konusu destek eskiye göre çok azdır, sınırlanmıştır. Yine Uluslararası Komplo düzeyinde tekniğe ve istihbarî güce dayalı olarak çok fazla vahşi saldırılar yürütmek istiyorsa da, eskiye göre ideolojik, siyasi ve askeri gücü ciddi biçimde zayıflamış durumdadır. Her şeyden önce, Kürt'ü inkâr ve imha etmek isteyen bu sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset iyice teşhir edilmiştir. TC sisteminin Türk-İslam sentezci faşist, ırkçı, şoven karakteri Türkiye içinde olduğu kadar, bölge ve dünyada da ciddi bir biçimde teşhire uğratılmıştır. Herkes faşizmin kaynağının İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde ve onun türevi TC'de olduğunu, bugün başta DAİŞ, El-Nusra ve ÖSO olmak üzere her türlü faşist çete saldırılarının arkasında AKP-MHP faşizminin bulunduğunu biliyor. Bu bakımdan da Kürt düşmanı, kadın düşmanı, halk ve insanlık düşmanı bu TC zihniyet ve siyasetine karşı halklar bilinçleniyor, insanlık belli bir bilinçlenme yaşıyor ve tutum geliştiriyor. Bu faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset, geçmişte hiç olmadığı kadar dünya siyasetinden tecrit oluyor. Bütün bunlar çok önemli durumlardır.

Biz bir toplumsal direniş yürütüyoruz. O halde ideolojik-siyasi-askeri faaliyetlerimizin hepsi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülen bir mücadeledir. Herkes savaşçıdır, bütün toplum savaş halindedir. Bütün organlarıyla Parti, her alandaki görevlileriyle birlikte bu savaşın kurmay heyetidir. Parti kadro ve sempatizanlarımızın savaş gerçeğine böyle yaklaşması, görev ve sorumluluklarını buna göre belirlemesi, düşman saldırı ve tehlikelerine karşı tedbirlerini bu temelde geliştirmesi gerekir.

Karşımızda defalarca yenilmiş bir ordu gerçeği var

Yine örgütsel olarak sistem parçalanmış, askeri açıdan 35 yıllık gerilla savaşı öldürücü darbeler vurmuş durumdadır. Karşımızda defalarca yenilmiş bir ordu gerçeği var. Bildiğiniz gibi, bu ordu 15 Temmuz 2016'da darbe bile yapamadı, iktidarı bile ele geçiremedi. Halbuki eskiden bir düdük çalması, bütün devletin ve toplumun hizaya geçmesi için yeterliydi. Bir saatte yönetime rahatlıkla el koyabiliyordu. Ama şimdi ne hale geldiği ortadadır. Aslında ortada bir ordu bile kalmamıştır. NATO ile Tayyip Erdoğan arasındaki mücadele kalıntıları da onu bitme noktasına getirmiştir. Bazıları, orduyu bu kadar savaşa sürmesinin darbe yapmasını önlemeye ve savaşla tüketmeye dönük olduğunu bile söylüyorlar. Ne kadar doğru bilemeyiz ama karşımızdaki düşman gücün, inkâr ve imha sisteminin ne hale getirildiğini görüp anlamak açısından bunları bilmek gerekiyor. Her ne kadar savaş derinleşse ve topyekûn soykırımcı imha ve tasfiye saldırılarıyla yüz yüze olsak da, tüm bunlara karşı halkı eğitip örgütlemek ve özgürlük mücadelesini zafer çizgisinde geliştirmek için çaba harcamamızı, mücadele etmemizi engellemiyor. Tam tersine hem küresel kapitalist modernite sisteminin hem de sömürgeci-soykırımcı sistemin yaşadığı iç çelişki ve çatışmalar bize, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini örgütleyip geliştirmemiz için her zamankinden çok daha fazla imkân ve fırsat sunuyor.

Karşımızda defalarca yenilmiş bir ordu gerçeği var. Bildiğiniz gibi, bu ordu 15 Temmuz 2016'da darbe bile yapamadı, iktidarı bile ele geçiremedi. Halbuki eskiden bir düdük çalması, bütün devletin ve toplumun hizaya geçmesi için yeterliydi. Bir saatte yönetime rahatlıkla el koyabiliyordu. Ama şimdi ne hale geldiği ortadadır. Aslında ortada bir ordu bile kalmamıştır. NATO ile Tayyip Erdoğan arasındaki mücadele kalıntıları da onu bitme noktasına getirmiştir.

Bu konuda 35 yılık kesintisiz sürdürdüğümüz bir savaş deneyim ve tecrübesi de var. Bunun ortaya çıkardığı hazine değerinde zengin bir tecrübe birikimi söz konusu. Parti öncülüğümüz büyük bir mücadele içerisinde tecrübe kazanmış, gerilla öncülüğümüz 35 yıllık savaşta pişmiş, büyük bir tecrübe edinmiş, tarz ve üslup geliştirmiş, toplumumuz örgütlenmiş, birçok devrimi iç içe yaşamış, kadın ve gençlik hareketlerimiz Apocu çizgide bilinçlenip örgütlenerek her türlü mücadeleye öncülük eden düzeye gelmiştir. Halkımız her türlü teslimiyeti, ihaneti, pasifizmi, işbirlikçiliği reddederek, özgürlük ruhu ve bilinciyle dolmuştur. Özgür yaşamdan başka herhangi bir yaşamı istemiyor, tanımıyor. 35 yıllık gerilla direnişine destek vermiş, büyük bir cesaret ve fedakârlık kazanmış, çok ileri düzeyde bir Kürt yurtseverliği ortaya çıkmıştır.

Bütün bunlar, içinde belli zorlukları ve ağır bedelleri taşısa da, özgürlük ve demokrasi mücadelesini örgütleyip geliştirmek için ne kadar büyük imkân ve fırsata sahip olduğumuzu bize gösteriyor. Ama bu imkân ve fırsatları yerinde, zamanında, doğru tarz ve üslupla ve yine yeterli tempoyla örgüte ve eyleme dönüştürebilmek için yeterli ideolojik-örgütsel bilince ve iradeye sahip bir öncülük gerekiyor. İşte sorun, bu öncülük noktasında ortaya çıkıyor. Yani her zaman değerlendirip tartıştığımız, eleştirel ve özeleştirel yaklaştığımız gibi, sorunumuz Parti öncülüğünün yeterli olup-olmaması, dönem görevlerini yerinde ve zamanında başarıyla yürütebilir olup-olmamasıyla bağlantılı oluyor. Sorun, Parti öncülüğünü tüm görevleri başarıyla yürütür düzeye çıkartıp-çıkartamama sorunu olarak ortaya çıkıyor.

14 Temmuz değerlendirmesinde de bu gerçeğe belli ölçüde dikkat çekmiş ve Parti öncülüğünün geliştirilebilmesinde de önceliğin zihniyet ve ideoloji boyutunda olduğunu ortaya koymuştuk. Gerçekten de içinde bulunulan durumu Apocu çizgide doğru ve yeterli anlama, derinlikli kavrama, bu temelde görev ve sorumlulukları doğru bir öncelik planlamasına tabi tutmada ciddi zayıflıklar ve sorunlar yaşıyoruz. Darlık, tutuculuk, düzen etkilerini aşamama, kendine göre yaklaşımlar, kapitalist modernite sisteminin ve özellikle liberalizmin etkileri, bütün bu bakımlardan zayıf ve yetersiz kalmamıza yol açıyor. Yine ideolojik bakımdan birçok zayıflık günlük pratik içerisinde ortaya çıkıyor.

İç mücadele değişim ve dönüşüm zayıftır

Bu konuda şu hususları bir kere daha ifade etmekte yarar var: Evet zihniyet bakımından dar, tutucu, pozitivist, pragmatik, dogmatik durumları yaşıyoruz. Fakat hiçbir şey anlamıyoruz noktasında da değiliz. Buna rağmen önemli bir anlama ve kavrama düzeyimiz de var. Yine ideolojik olarak bireyci, maddiyatçı, dar, tutucu, keyfi, fazla sorumluluk üstlenmeyen, zorluklar karşısında yılan, geri adım atan, hep dıştan bekleyen, ısrarı ve iddiası zayıf durumları yer yer yaşayabiliyoruz. Fakat bu durumları da bilmiyor ve anlamıyor değiliz. Dikkat edilirse eğitimlerde, toplantılarda, platformlarda bunları çok ileri düzeyde ortaya koyuyor ve eleştiri-özeleştiri olarak ifade ediyoruz. Raporlara ve talimatlara yazıyoruz. Yani çok fazla bilmediğimiz ve anlamadığımız bir durum olmuyor. Ama buna rağmen, gidermede zayıf kalıyoruz. Gerçekten de iç mücadele, değişim ve dönüşüm zayıftır. Bu da şunu gösteriyor ki, gerçek anlamda eleştirel ve özeleştirel yaklaşımda zayıflık var. Hiç özeleştiri yapmıyor değiliz ama doğru, yerinde ve keskin özeleştiriler de yapamıyoruz, net kararlar veremiyoruz. Somut duruşlar, çıkışlar gösteremiyoruz. Gerçekten de kadro duruşunda, ölçülerinde epeyce düşüş var. Devrimci militanlığın yerini neredeyse memurculuk alacak. Dönemin moda yaklaşımı neredeyse, "Ben sorumluluk üstlenmem" oluyor.

Peki, böyle Apoculuk olur mu hiç? Apoculuk, bütün tarihsel toplumun bugünkü duruşundan ve geleceğinden sorumluluk duyma işidir. Bir yerdeki dar bir pratikten ve yapılan yetersiz çalışmadan bile sorumluluk duymayan bir yaklaşımın, Apocu sorumluluk duygusuyla ve tutumuyla ne ilişkisi olabilir? Fakat ne yazık ki yaşadığımız somut gerçeklik böyledir. Dar sorumluluk anlayışı, tutuculuk, geri çekilme, dolayısıyla inisiyatif kullanmama ya da ters kullanma, hep üstten ve dıştan bekleme durumları yaşanıyor. Buna rağmen hak aramalar da ortaya çıkabiliyor. Görev ve sorumluluklarda en üst düzeyde sahip çıkma ve başarma olmadığı gibi, 'kadroluk hakkım, hukukum' gibi kavramlarla da hak arayıcılığı yapılabiliyor. Kuşkusuz bunlar kabul edilecek durumlar değildir ve düzeltmeyi gerektirir.

İdeolojik yetersizlikleri biraz daha somutlaştırırsak; örneğin kadro, komünal yaşam ve kolektif çalışma düzeni içerisine yeterince girmiyor. Kendisini Parti komitelerinde örgütlü, disiplinli yaşayan ve çalışan hale getirmiyor. Kolektif çalışma yerine, kadrolar kendilerini görevlendiriyor ve kendilerine bireysel görev çıkarıyor, ilişki kuruyor, o temelde çalışıyor ve bunun adına da 'devrimci çalışma' diyorlar. Evet, bu ayrı bir parti olarak çalışma anlamına geliyor ama bir PKK çalışması olmuyor. PKK'ye katılarak çalışma durumunu ifade etmiyor. Bir birey olarak, kendini bir parti gibi ve hem de PKK içinde örgütlemeyi, kendine göre plan yapıp görev belirleyerek onları yapmayı ifade ediyor. Basit gibi görünüyor ama aslında bunlar çok ciddi yanlış durumlardır. Kuşkusuz bunları değerlendiriyoruz, eleştiriyoruz, özeleştirel de yaklaşıyoruz. Fakat aşma ve giderme zayıf kalıyor. Bu kadar kendimizi eğitip tartışarak gerçekleri bilince çıkarmamıza rağmen, neden hata ve eksiklikleri gideremiyoruz? Niye ideolojik zayıflıklarımızı, hatalarımızı, yanlışlarımızı düzeltemiyoruz? Niye sağlam sözler veremiyoruz? Keskin davranamıyoruz, verdiğimiz sözleri etkili bir biçimde yerine getirme keskinliğini gösteremiyoruz? İşte bu sorular temelinde ideolojik-örgütsel öncülük duruşumuzu eleştirmek gerekiyor. Eleştirel-özeleştirel yaklaşım kesinlikle esas oluyor. Yani anlayış darlığımız, zayıflığımız var. Fakat bilince çıkardıklarımızı da pratiğe etkili, yetkin ve başarılı bir biçimde uygulayamıyoruz. Halbuki anlayış darlığını da, zihniyet yetersizliğini de gidermemiz lazım.

Önder Apo bu konularda bize her şeyi verdi. İşte Savunmalar, Görüşme Notları, Çözümlemeler bir hazine gibi hepimizin elindedir. O halde zamanımızı bunları incelemeye verelim. Zorluklarla karşılaştık mı, önümüze sorunlar çıktı mı, çareyi bunları inceleyerek bulalım. Eğer Çözümlemeleri, Savunmaları, Görüşme Notlarını okuma-inceleme temelinde karşılaştığımız sorunları çözme ve aşmayı esas alırsak, o zaman hepsine çare ve çözüm buluruz. Önderlik değerlendirmelerinde kesinlikle bütün bunların hepsinin çaresi ve çözümü vardır. Fakat öyle de yapmıyoruz. Aşırı derecede bireycileşme, liberalize olma gelişiyor. Küçük burjuvalaşma ortaya çıkıyor. Bu küçük burjuva bireyciliğine, yani liberalizmine karşı topyekûn bir ideolojik savaş açmamız gerekiyor. Kesinlikle böyle bir savaşı hem de en ileri düzeyde yürütmeliyiz. Küçük burjuva ruh halini, duyguları, düşünceleri ve davranışları eleştirmeli; küçük burjuvanın duruşunu, yaklaşımlarını, örgüt ve mücadele anlayışını tüm yönleriyle açığa çıkartarak, bu tür etkilenmelere karşı kendi şahsımızda ve parti içerisinde en etkili mücadeleyi mutlaka vermeliyiz.

Sınıf ve cins mücadelesinde ciddi zayıflıklarımız var

Peki, nedir küçük burjuvalık? Çok açık ki, küçük burjuvalık kendini kandırmadır. Küçük burjuva aldanan ve aldatmaya çalışandır. Küçük burjuva orta yolcudur, oportünisttir, dar düşünür, hayalcidir, bilince çıkardığının bile gereklerini yerine getirmez. Başarıyla pratik geliştirmez. Zorlukları yenen, engelleri aşan bir mücadele iradesini, keskinliğini ortaya koymaz. Küçük burjuva başkalarıyla birlik olmaz, komünal yaşamaz ve kolektif çalışmaz. Örgütlenmeye gelmez, örgüt olarak ortak karar almaya ve bir parti örgütünün verdiği karar temelinde kendisine düşen görevi pratikleştirmeye yönelmez. Israrla kendi görevini kendisi belirlemek ister. Kendine göre çalışmak ister. Bu da kolektivizme gelmeme ve örgüte girmeme demektir. Küçük burjuva maddiyatçıdır, küçük şeylere ve basit yaşama fazlasıyla tenezzül eder. Dikkat edelim, parti dışı anlayış ve tutumlar olarak eleştirdiğimiz hususların hepsi, küçük burjuva özellikleri ifade etmektedir. Demek ki içimizde küçük burjuvalık var. Küçük burjuva anlayış ve özelliklere karşı etkili sınıf mücadelesi yürütmede ciddi zayıflıklarımız var. Yani yeterli eleştiri-özeleştiri yapmıyor, küçük burjuva sınıf özelliklerine karşı yeterli ideolojik mücadele vermiyoruz.

Yine ideolojik mücadelenin PKK'de temelini oluşturan cins mücadelesine yeterli bir biçimde girme, ele alma ve yürütme konumunda değiliz. Bunda da aynı küçük burjuva özelliklere karşı mücadelede gösterdiğimiz gibi yeterince ilgi duymama, uzağında kalma, dolayısıyla kendi bireyciliğini yaşama çok fazla ortaya çıkıyor. Kadın özgürlük bilincini edinme, kadın özgürlük devrimini felsefi, ideolojik, siyasi, örgütsel bakımdan anlama, toplumsal özgürlük ve demokrasi mücadelesine kadın özgürlük çizgisinde yaklaşma, bu temelde özgür kadın ve özgür erkek gerçeğini tüm boyutları ve derinliğiyle açığa çıkartıp, bunu Parti saflarında etkili bir örgüte ve eyleme dönüştürmede zayıflıklar yaşıyoruz. Kadın özgürlük iradesini esas alma, Kadın Özgürlük Çizgisi'nde toplumsal özgürlük mücadelesi yürütme ve ideolojik mücadele geliştirmede zayıf kalıyoruz. Önder Apo'nun özgürlük çizgisini bu kadar geniş işlemesine rağmen, dikkat edelim Parti öncülüğümüzün toplumu etkileme düzeyi zayıf kalıyor. Oysa geçmişte bu düzeyde bir bilinç yoktu, bu denli kapsamlı değerlendirmeler olmamıştı. Sadece bazı pratik tespitler vardı, yaşama dönük belli bir eleştiri ve Önderlikte temsilini bulan yeni yaşam ölçüleri söz konusuydu. Bunlar ediniliyor ve o temelde pratiğe yürünüyordu. Ama bunun halk üzerindeki etkisi çok fazlaydı. Önder Apo hep, "Toplum PKK'lilerin ne söylediğine değil, nasıl yaşadıklarına bakarak onlara inandı ve katıldı" dedi. Nasıl yaşadıklarının temelinde de özgür yaşam ve duruş vardır. Her türlü egemenliğe ve köleliğe karşı durma vardır. Özellikle kadın özgürlük gerçeğine doğru, derinlikli, samimi ve tutarlı yaklaşma çabası vardır. Bunu gittikçe daha fazla derinliğine kavrama ve anladığı kadarıyla uygulama çabası vardır.

Şimdi böyle olmayınca toplumu da yeterince etkileyemiyoruz. Yine maddi imkânların çok olduğu, kapitalist modernite etkilerinin fazla olduğu alanlarda kadro ölçülerindeki düşüşlerin, kaçışların altında hep Kadın Özgürlük Çizgisinde doğru bir özgür yaşam bilinç ve iradesini edinememe yatıyor. Bu bakımdan kadın özgürlüğünü bir felsefe, ideoloji, siyaset, örgüt ve eylem olarak, bir özgürlük devrimi olarak ele alma, sadece söylemde kalan ve propagandası edilen bir gerçeklik değil de, Önder Apo'nun çıkışıyla birlikte günümüze kadar Parti içerisinde, kadroları şahsında, Özgür Kadın Hareketi şahsında gittikçe derinleştirilen ve topluma taşırılan bir yeni yaşam gerçeği olarak görmek gerekiyor.

Kadın Özgürlük Çizgisini geliştirmede dar ve tutucu bir yaklaşım var

Dikkat edelim, bu kadar bilinç ve eylem geliştirmemize rağmen, toplumu etkileme ve geniş kadın kitlelerini özgürlük devrimine çekmede yetersiz kalıyoruz. Halbuki bu kadar doğru ve derin bilinci olan, Özgür Kadın Hareketinde ve Parti yaşamında bu denli hayata geçmiş, pratikleşmiş ve somutlaşmış bir konumda bulunan Kadın Özgürlük Devrimi'nin, sadece Kürt kadınlarını değil, bütün dünya kadınlarını şimdi var olanın kat be kat ileri düzeyinde etkilemesi lazımdı. Toplumu çok daha ileri düzeyde demokratik dönüşüme uğratması gerekirdi. Çünkü çok ağır bir egemenlik ve kölelik durumu yaşanıyor. Özgürlüğe ve demokrasiye her zamankinden çok fazla ihtiyaç bulunuyor. Bir de erkek egemen iktidarcı ve devletçi sistemin yaşadığı derin çelişki ve çatışma durumu, kadınları daha erken ve hızlı bir bilinçlenmeye, örgütlenmeye, mücadele etmeye sevk ediyor. Böyle bir durumda kuşkusuz kadınların mücadeleye katılımları çok daha ileri düzeyde olabilirdi ve bu da toplumsal dönüşümü daha çok derinleştirebilirdi.

Eğer Önder Apo'nun geliştirdiği Kadın Özgürlük Çizgisi temelinde özgürlük bilinci edinmemiz ve onu etkili pratikleştirmemiz olsaydı, gelişmeler kesinlikle mevcut olanın çok daha ilerisinde olurdu. Ama dikkat edilirse böyle olmuyor. Bu konuda çok dar ve tutucu bir yaklaşım var. Sadece kendisiyle sınırlı kalan, tartışmayan, fazla bilinç edinmeyen, karşı cinsi yeterince anlamayan, dolayısıyla anlayarak, özümseyerek, bilinçlenerek bir özgür duruş ve özgür kişilik yaratma ve bunu yoldaşlık düzeyine çıkarma yerine, kendini bazı şeylerden kaçırarak, savunarak korumaya çalışan bir yaklaşım fazlasıyla öne çıkıyor. Bu da ideolojik, siyasi ve askeri çalışmadaki tutuculuğun esas kaynağı oluyor. Bütün başarısızlıkların altında bu kişilik vardır. Düzeltilmezse bu kişiliğin gideceği yer çeşitli biçimlerdeki kaçıştır. Bu biçimde kendini çok fazla sınırlandırarak, sıkarak Özgürlük Hareketi içerisinde kalınamaz, özgürlük devrimi yaşanamaz.

O halde ne yapmak lazım? Her şeyden önce açık olmak zorundayız. Yeni özgürlük bilinci edinmeye, Kadın Özgürlük Çizgisini özümsemeye, bu temelde özgür kadın, özgür erkek özelliklerini geliştirmeye, kendini bilinçlendirmiş ve örgütlemiş olarak yaşamaya çalışmak durumundayız. Özgür yaşama böyle bilinçli ve iradeli olarak katılmalıyız. Yoksa kendini daraltan, kaçırtan, savunan bir yaklaşımla özgürlük bilinci edinmek, iradesini geliştirmek, özgür kişilik davranışlarına ulaşmak mümkün değildir. Demek ki sınıf ve cins mücadelesi temelinde ideolojik mücadeleyi hem kendi kişiliğimizde ve hem de parti içerisinde eğitici ve kazanımcı bir temelde etkili olarak geliştirmemiz gerekiyor. Küçük burjuva sınıf etkilerini, erkek egemen zihniyet ve siyaset duruşlarını, her türlü köleci ve boyun eğmeci yaklaşımları Apocu özgürlük çizgisinde eleştirerek, mutlaka aşmamız lazım. Parti öncülüğümüz böyle bir felsefi ve ideolojik duruş temelinde gelişmelidir. Her alandaki pratik faaliyetimizin başarısı böyle bir parti öncülüğüne bağlıdır.

Değerli Yoldaşlar,

İdeolojik öncülükle birlikte, tabii örgütsel öncülüğü geliştirmede ve örgütsel çizgiyi doğru ve etkili temsil eder hale gelmede de sorunlarımız var. Geçmişe göre birçok alanda belli düzeyde Parti komiteleri örgütlendiler. Fakat hâlâ Parti komitelerinde olmayan Parti kadroları var. Parti tüzüğüne ve ölçülere göre çalışmayan Parti komiteleri var. Yani var olan komitelerin işleyişi de ciddi yetersizlik arz ediyor. Yine Parti komiteleri biçiminde örgütlenmemiş, örgütsüz duran ve kendini kadro sayan Partililer de var. Böyle bir durum, zihniyet ve ideolojik yetersizliklerle de birleşince, elbette Parti otoritesini zayıflatıyor, parti itibarını zedeliyor, toplum üzerindeki parti etkisini azaltıyor. Dolayısıyla partimiz toplumu etkilemede, mücadeleye çekmede, kadınları, gençleri ve emekçileri daha kapsamlı ve keskin eylemlere sevk etmede yetersiz kalıyor. Kuşkusuz bundan en başta Parti yönetimimiz, merkezi Parti komitelerimiz sorumludur. Ama bir bütün olarak parti duruşumuz da bu noktada bir zayıflığı yaşıyor. Parti otoritesinin zayıflamasından, Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik otoritenin zayıflamasından sorumlu oluyor. Dikkat edelim, toplumun daha yaygın mücadeleye sevk edilmesi geliştirilemiyor. Katılımlarda bir zayıflama yaşanıyor. Neden? Çünkü bu örgütsel duruş az etkiliyor, çekici değil, gençlere ve kadınlara yeterince coşku ve heyecan vermiyor. Onları sarsıcı bir etkiyle daha güçlü özgürlük mücadelesi yürütmeye çekmiyor. Kesinlikle bu duruşu aşmak gerekiyor.

Diğer yandan, örgütsel parçalılık alanlarda hâlâ çok yoğun bir biçimde yaşanıyor. Çoğu parça komitemiz hâlâ bir koalisyon bile değil. Yani bırakalım her şeyi ve tüm görevleri Parti toplantısında planlayıp kararlaştırarak iş bölümü temelinde görev yürüten ve hesap veren bir komite düzeninde çalışmayı, nereyse kendi içinde yeterince bilgilendirme bile yapılmıyor. Elbette bu durumun da aşılması gerekiyor. Kuşkusuz aşırı merkezileşmiş örgütsel duruşu reddediyoruz. Özellikle Ekim 2018'de gerçekleştirdiğimiz Merkez Komite toplantısında alan yönetimlerinin çok daha güçlü ve inisiyatifli olması kararlaştırıldı. O halde örgütsel yönetimler, pratik görevleri planlayan, örgütleyen ve yürüten yönetimler alanlardaki, bölgelerdeki, parçalardaki yönetimlerdir. Her yönetim kendi alanındaki her türlü devrimci çalışmayı kararlaştırıp planlamaktan ve uygulamaktan görevli ve sorumlu olmak, bunun inisiyatifi ile hareket etmek durumundadır. Oysa bu konularda da hâlâ zayıflıklar yaşanıyor. Komite çalışmaları hâlâ yeterince birleştirilemiyor. Parti komiteleri kendi içinde çok parçalı, iradesiz ve zayıf kalıyor. Komite çalışmalarına en üst bağlayıcılıkla katılmazsa, elbette o zaman komite gerçek komite olamaz, karar alma ve uygulama geliştirme iradesini ve inisiyatifini gösteremez. Onun için de büyük eylemler planlayamaz ve yapamaz.

Her şeyden önce açık olmak zorundayız. Yeni özgürlük bilinci edinmeye, Kadın Özgürlük Çizgisini özümsemeye, bu temelde özgür kadın, özgür erkek özelliklerini geliştirmeye, kendini bilinçlendirmiş ve örgütlemiş olarak yaşamaya çalışmak durumundayız. Özgür yaşama böyle bilinçli ve iradeli olarak katılmalıyız. Yoksa kendini daraltan, kaçırtan, savunan bir yaklaşımla özgürlük bilinci edinmek, iradesini geliştirmek, özgür kişilik davranışlarına ulaşmak mümkün değildir.

Bir devrimci merkeze sorun havale etmez

Nitekim halk direnişinin bu kadar zayıf kalmasında ve katılımın az olmasında bunun payı var. Alanlarda çözülebilecek birçok ideolojik-örgütsel-pratik sorun hâlâ merkeze yansıyor. Habire çözümler merkezden isteniyor. Ayrıca her örgütlenme de kendi merkezinden bunu sağlamak istiyor. Oysaki merkezler perspektif verirler. Evet, yatay ve dikey ilişkilerimiz var ama dikey ilişkiler perspektif verici ve görev belirleyici olurken, yatay ilişkiler örgütsel yönetimi oluşturur. Yani karar, plan ve uygulama yeridir. İdeolojik-örgütsel mücadelenin yürütüldüğü, parti çizgisinin uygulandığı, parti denetiminin hayata geçirildiği yerdir. Ama dikkat edilirse, birçok alanda böyle olmuyor. Örneğin; Parti dışılıklar yaşanıyor, disiplin suçları işleniyor, onlar bile Parti Merkezi'ne havale ediliyor. Peki, Merkez hep sorun çözme yeri mi? Belli ki herkesin kendi sorununu kendisinin çözmesi gerekiyor. Bir devrimci, merkeze sorun havale etmez. Çalışır, başarı yaratır, yarattığı başarıyı merkeze sunar. 'Ben bu kadar mücadele ettim ve şu kadar kazanım sağladım' der. Bizdeyse raporlar sorunlarla yüklüdür. Yürütülmüş görevleri ve sağlanmış başarıları içermiyor. Niye? Çünkü yaklaşım hatası var. Bu konuda ciddi hatalar ve eksiklikler yaşanıyor. Bunun sonucunda güçlü ve etkili eylemler geliştiremediğimiz gibi, örgütü yeterince büyütemiyoruz da.

Dikkat edelim; bu kadar karar alıyoruz, plan yapıyoruz, hamleler kararlaştırıyoruz, hep hamle içerisindeyiz. Zaten devrimci halk savaşı stratejisi demek, her şeyi kendi inisiyatifiyle, iradesiyle, gücüyle yapmak demektir. Bu da sürekli hamle içinde olmak demektir. İşte devrimci halk savaşı 15 Ağustos atılım gerçeği budur. Demek ki devrimci halk savaşı demek, hamlesel mücadele içinde olmak, atılımcı olmak demektir. Dolayısıyla biz de hep hamle kararları alıyoruz, fakat eyleme geçirmede ciddi zayıflıklar var. Çok sınırlı, cüzi, etkisiz eylemlerle geçiriliyor. Bu kabul edilir bir durum değildir. Neden böyle olduğunu alanlardaki parti komiteleri kendilerine sormak, önce kendilerine ve daha sonra da parti merkezine hesap vermek durumundalar.

Yine, katılımlar son derece azdır. Neden? Demek ki gençlik çalışması az da ondan. Belli ki gençlikle ilgilenme yetersiz. Gençlik örgütü hâlâ PKK ve KCK'den çok kopuk. Oysa ki gençlik merkezi eskisi gibi değil, bütün örgütsel-pratik faaliyetleri alanlara bıraktı. Alanlarda da gençlik örgütleri o alanın parti komiteleriyle, KCK ve gerilla örgütlenmeleriyle bağlantılı ve iç içedir. Ancak öyle anlaşılıyor ki, ne alanlardaki gençlik yönetimleri kendilerini yeterince alan örgütüne katıyorlar, ne de alanlardaki parti sekretaryaları ve komiteleri gençlikle yeterince ilgileniyorlar, gençlik örgütünü kendilerine yeterince dahil ediyorlar. İşte burada zayıflıklar ve yetersizlikler var, dolayısıyla gençlik kopuk ve parçalı kalıyor, bu nedenle de gittikçe daralıyor, kitlelerden kopuyor, kendi içinde ideolojik-örgütsel çizgiyi de kaybediyor. Bunun sonucunda da bir sürü hata ve eksiklik yaşıyor, sorun ortaya çıkıyor, hatalar işleniyor. Ondan sonra da yönetimlerimiz dönüyor; 'Biz bu sorumluluğu üslenmeyiz' diyorlar. Peki, sorumluluğu üstlenmeyeceksen, orda ne işin var? O sorumluluğu üstlenmemek demek, o görevi bırakmak demektir. Sen, o işleri yapmak için, o görev ve sorumluluğu üstlendin! Demek ki bu bakımdan da ciddi bir anlayış ve tarz düzeltmesine ihtiyaç var. Alanlardaki gençlik hareketinin kendi özgünlüğü içinde de, genel Parti örgütlenmemiz içerisinde de çok güçlü bir bilinçlenme

ve örgütlenme düzeyine kavuşturulması gerekir. Gençlik kitlelerine daha çok ilgi duyulmalı ve açılım yapılmalıdır. Gençlik hem Parti'ye hem de yurtsever hareketimize, yani KCK sistemine çok daha yaygın ve güçlü katılır hale getirilmelidir. Böylece örgütü her alanda büyütmemiz gerekiyor.

Kadro katılım kaynağı olarak gençlik çalışmalarına özel önem vermeliyiz

Yeni kadrolar katmak, eğitmek, kadroları alanlarda yetiştirmek gerekiyor. Fakat arkadaşlar hâlâ merkezden kadro istiyorlar. Peki, merkez bu kadar kadroyu nereden bulacak? Belli ki bunu hiç düşünmüyorlar bile. Oysa hepsi merkezde çalışmış arkadaşlardır. O halde bu bakımdan da ciddi düzeltme yapmak gereklidir. Kadro, halktan çıkacak, gençlik ve kadın kitlelerinin içinden çıkartılacaktır. Halk çalışması bu kadroyu yaratacaktır. Kendi görev ve sorumluluğunu üstlenmeyip merkezden istemek, dıştan beklemek yanlıştır. Hiç kimsenin buna hakkı yoktur. Zaten merkez de veremez. O yüzden 'niye bize kadro verilmiyor' dememek gerekiyor. Merkezin alanlara kadro verme sorumluluğu yoktur, alanların kadro katıp, eğiterek hem kendi ihtiyaçlarını karşılama hem de merkeze kadrolar verme görev ve sorumlulukları vardır. Doğru anlayış budur. Örgütsel çalışmalarımızı bu temelde geliştirmemiz gerekiyor.

Bunun için de temel kadro katılım kaynağı olarak, gençlik çalışmalarına özel önem vermeliyiz. Gençlik hareketiyle yakından ilgili ve ilişkili olmalıyız. Doğru çizgide gençlik hareketinin gelişimini ve hareketimize en yüksek düzeyde gençlik katılımını sağlamalıyız. Gençlik öncülüğünün pratikte somutlaşması ancak böyle bir çalışmayı başarılı bir biçimde yürütmekle olur. Bu konuda herhangi bir gençlik duruşu da engel oluşturamaz. 'Biz PKK-KCK'nin dışında kalacağız' diye hiçbir gençlik kadrosu ve örgütü tutum gösteremez. Öyle olursa zaten Parti'den kopmuş olur ki, PKK öncülüğü olmadan da devrimci-yurtsever gençlik hareketi olamaz. Gençliğin hepsi Önderlik ve partiyle vardır. O halde bu konuda da yaklaşımlarımızı düzeltmeli, gençlikten kadro katılımını çoğaltmalı ve bu temelde Parti örgütümüzün, gerillamızın ve Demokratik Ulus inşamızın geliştirilmesini ve büyütülmesini kesinlikle sağlamalıyız.

Değerli Yoldaşlar,

Önder Apo'nun her zaman vurguladığı gibi, devrimci çalışmada başarılı olmak için tarz ve üslup da önemlidir. Tarz, üslup ve tempo pratik başarıyı yaratan ana kaynaktır. Kuşkusuz doğru ve yeterli bir tarz, üslup ve tempo sahibi olabilmek, doğru bir ideolojik ve örgütsel çizgi duruşunu gerektirir. Her tarz, üslup ve temponun dayandığı bir anlayış durumu ve ideolojik-örgütsel çizgi vardır. Fakat bir anlayış ve ideolojik-örgütsel çizgi de çaba harcanmadan kendi tarzını, üslubunu ve temposunu yaratmaz. Onun önünü açıp yolunu gösterir ama pratik tarz, üslup ve tempo haline gelebilmek, özel bir çabayı gerektirir, yoğunlaşmayı ister, deneme-sınamayla gerçekleşir. Eleştiri-özeleştiri de esas olarak burada ortaya çıkar. Hata ve eksikliklerden ders çıkartarak düzeltme ve bu temelde pratikte yetkinleşme, derinleşme, yaratıcı hale gelme yaşanır. Bu nedenle doğru Apocu tarzı ve üslubu edinmek, Apocu maraton koşucusu temposuna ulaşmak, kesinlikle önemli ve gereklidir.

Bu noktada Önder Apo, Kürdistan devrimciliği için gerillayı bir tarz olarak tanımlamıştır. Aslında gerilla sadece bir savaş tarzı değil, bizde bir yaşam tarzı, örgütlenme tarzı, mücadele tarzıdır. Önder Apo, "Kürdistan'da özgür insanın kendini ifade etme tarzı" demiştir. Yani özgür bireyin pratiğe dönüşme tarzı oluyor. Gerillacılığı biz böyle ele alıyoruz. Gerilla tarzını böyle tanımlıyoruz. Dolayısıyla Apocu gerilla tarzının başaramayacağı hiçbir görev yoktur, alt edemeyeceği hiçbir düşman yoktur, yapamayacağı hiçbir iş bulunmamaktadır diyoruz. Bu gerçeği kesinlikle bu biçimde görmeli ve anlamalıyız. Başta gerilla alanı olmak üzere Partimizin tüm ideolojik, örgütsel, siyasi, toplumsal çalışmalarını Apocu gerilla tarzıyla yürütmeliyiz. Propagandamızın tarzı, sanat ve edebiyat çalışmalarımızın tarzı, düşünce üretimimizin tarzı, tüm ekonomik-toplumsal çalışmalarımızın tarzı, ideolojik üretim ve mücadelemizin tarzı, siyaset ve diplomasi tarzımız Apocu gerilla çizgisinin gereklerine göre olmak durumundadır.

Peki, böyle bir tarzın ana özellikleri nedir? Çok açık ki, her şeyden önce bu tarz; zayıfla, güçlüyü yenme tarzıdır. Her şeye sıfırdan başlayarak yaratma tarzıdır. Küçükten başlayarak büyüğü ortaya çıkarma tarzıdır. Zorlukları yenme ve engelleri aşma tarzıdır. Kendini koruyan, düşmanını vuran, eğitimi, örgütlenmeyi ve eylemi iç içe geliştiren tarzdır. Önder Apo, "Yaparken düşünen, düşünürken yapan tarz" dedi. Yani eğitimin, örgütlenmenin ve eylemin iç içe geliştirildiği tarz. Süreçlerin iç içe yaşandığı, asla birbirinden koparılmadığı tarz. Fikir, zikir ve eylem birliğinin her koşulda sağlandığı tarz. Böyle bir tarzı edinmek için, kuşkusuz kendimizi eğitmeliyiz, pratikleşme durumumuzu sürekli gözden geçirmeli, hata ve eksiklikleri ders çıkartarak, kendimizi hep yenilemeliyiz.

Belli ki bu tarzın temelinde hedefi küçültme, sürekli denetim altına alma ve vurma gerçeği vardır. Düşman hedefini küçültemeyen vuramaz. Hedefi denetleyemeyen, tersine kendi denetime giren olur ve hedefi vuramaz. Hedefi vurmayan da, istediği kadar denetlesin bir sonuç alamaz. Şimdi dikkat edelim, propaganda, diplomasi, siyaset, askerlik tarzlarımızda hedefi küçültme azdır. Tersine fazlasıyla çoğaltma vardır. Belli ki bu konuda yeterli bir stratejik ve taktik anlayışa sahip değiliz. Düşmanı denetleme mekanizmamız zayıftır. Kendimizi örgütlü kılarak, düşmanı hep kontrol edebilecek, denetime alabilecek bir yapıya kavuşamıyoruz. Tersine düşman bizi denetime alıyor; tekniğiyle, istihbaratıyla, keşfiyle bunu yapıyor. Düşman denetimi altına giren gerillacılık da kaybetmiş demektir. Gerillacılık, her şeyden önce düşman denetiminin dışına çıkmak demektir. Gerillanın bütün başarı gücü, düşman denetiminin dışına çıkma kabiliyetinde yatar. Onu gerçekleştiremeyen bir güç zaten gerillacı olamaz, düşmanı vurup başarı da kazanamaz. Peki, ne olur? Düşman tarafından vurulur. Demek ki düşman tarafından yersiz vurulmaların altında işte bu durum yatıyor. Bu da esas olarak gerillalaşamadığımızı ortaya koyuyor. Gerçek gerilla tarzından kopuk, uzak olduğumuzu gösteriyor.

Örgütün imkânlarıyla devrimcilik yapma tarzı, klasik komünist partilerin tarzıdır

Kuşkusuz tarz açısından bir de 'vurmak' çok önemlidir. Vurmak ne demektir? Var olan imkân ve fırsatları anında değerlendirmek demektir. Hep kazanımcı olabilmek demektir. Savaşta düşmanı vurarak kendi güvenliğini sağlama, korunma demektir. Yakın geçmişte birçok alanda gerilla hareket ediyor, geziyor, düşman hedeflerini de görüyor, denetime de alıyor ama çoğunlukla vurmuyordu. Düşmanı vurmayınca, tabii düşman rahat hareket ediyor ve bu sefer kendisini vuruyordu. Tabii vurmak sadece askeri de değildir. Diğer birçok alanda da, örneğin bir sürü imkân duruyor. Örgütü büyütmek, gençliği katmak, eylem yapmak, maddi değer elde etmek için ortada birçok imkân bulunuyor. Alanlardaki arkadaşlarımız etrafa şöyle bir baksalar, görseler, her gün büyük değerleri kazanıp devrime katabilirler ama bakmıyorlar, böyle inisiyatifli davranmıyorlar, ondan sonra da hep hazır istiyorlar. Çok açık ki, böyle olamaz. Eğer örgütün imkânlarıyla yapılan bir devrimcilik PKK'de esas olsaydı, o zaman PKK var olamazdı. Çünkü Önderlik yola çıktığında hiçbir imkânı yoktu. İdeolojik grup olunduğunda, partileşmeye gidildiğinde durum böyleydi. Örgütün imkânlarıyla devrimcilik yapma tarzı, klasik komünist partilerin tarzıdır. Yine KDP ve YNK tarzıdır. Yani iktidarcı-devletçi paradigmanın tarzıdır. PKK o paradigmayla hareket ettiği dönemde bile bu tarzı esas almadı, zaten onun için paradigma değiştirme gücünü gösterebildi. Önce paradigmayı pratikte değiştirdi, sonra da onu anlayış düzeyine yükseltti.

İşte bu gerçekleri görerek, hep örgütten bekleyen, irade ve inisiyatif haline gelemeyen, dolayısıyla imkân ve fırsatları yerinde ve zamanında görüp başarıyla pratiği dönüştüremeyen tarzı, mutlaka aşmamız lazım. Kuşkusuz dar pratikçiliği aşmak gerekiyor ama pratikleşememeyi daha çok aşmak gerekiyor. Bu bakımdan 15 Ağustos Gerilla Atılımımızın 35. yıldönümü vesilesiyle Apocu gerilla tarzı, üslubu ve temposu üzerinde tüm parti kadroları ve sempatizanları olarak, bütün gerilla güçleri olarak çok daha fazla yoğunlaşalım. Mevcut duruşumuzu Apocu gerilla çizgisinde daha çok eleştirel-özeleştirel sorgulamaya tabi tutalım. Hata ve eksikliklerimizi aşalım, kendimizi başaran, zafer kazanan Apocu gerilla tarzına ve üslubuna mutlaka ulaştıralım!

Değerli Yoldaşlar,

Çok iyi biliyoruz ki, 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımı her şeyden çok bir kahramanlık atılımıdır. Kahramanlık yürüyüşüdür. 15 Ağustos Atılımı bir Apocu kahramanlık gerçeğidir. Egîdlerin, Zîlanların komutasında yürüyen halk kahramanları gerçeğidir. 15 Ağustos Atılımı'nı 1982 Büyük Zindan Direniş ruhu, kararlılığı ve çizgisi ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'ın varlığı ve özgürlüğü için tarihi karar 1982 Zindan Direnişi'yle verilmiş; bunun pratiğe geçirilmesi, halka taşırılması, eyleme dönüştürülmesi, yaşam haline getirilmesiyse 15 Ağustos Kahramanlık Atılımı ile sağlanmıştır. Bu bakımdan da 15 Ağustos Atılımı'nın 35 yıllık kahramanca yürüyüşü bir Önderlik yürüyüşüdür, şehitler yürüyüşüdür. Önderlik çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin komutasında savaşan gerilla yürüyüşüdür. Kürt gençlerinin ve kadınlarının büyük zafer ve özgürlük yürüyüşüdür. Bu bakımdan 15 Ağustos'un bir Önderlik ve şehitler çizgisi olduğunu hiçbir zaman unutmayacağız. Önderlik ve şehitler çizgisinde olmanın ne demek olduğunu ve ne anlama geldiğini de her zaman daha derinden bilince çıkartacağız. 15 Ağustos Atılımı'nın Ölümsüz Komutanı Mahsum Korkmaz gerçeğini, çizgisini, Mahsum Korkmaz komutanlığında somutlaşan komutan şehitler ordumuzun gerçeğini derinden anlayıp bilince çıkaracağız.

Yine, Zîlan fedailiğini, bir kişiyle bir düşmanı yenecek kadar ağır darbe vuran Zîlan çizgisini, doğru anlayacağız. Zîlan çizgisini, kendini imha olarak anlayan her türlü duruş ve anlayış kesinlikle yanlıştır ve en büyük zararı da Zîlan çizgisine vermektedir. O tür anlayışlardan kesinlikle uzak duracağız. Zîlan fedailiği düşmanı vuran fedailiktir. Zîlan fedailiği düşmanı yenen fedailiktir. Zîlan fedailiği bir bölüğü imha ettiği gibi, faşist-soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyaseti temellerinden sarsarak ödünü kopartacak kadar korkutan bir fedailiktir. Bu fedailik çizgisini her zaman doğru anlamalı ve başarıyla temsil etmeliyiz. Bunu zayıf anlayan, kendine göre değerlendiren, farklı yönlere çekiştiren olursa anında karşı çıkmalıyız. Zîlan fedai çizgisinin düşmanı vuran zafer çizgisi olduğu gerçeğini asla unutmamalıyız. Ancak bu biçimde katılınarak bu çizgiye sahip çıkılabilir, o çizgi doğru temsil edilebilir. Bu bakımdan Egîd ve Zîlan komuta tarzını, kişiliklerini, onlarda somutlaşan bütün şehitlerimizin zafer gerillacılığını, komutanlığını ortaya çıkartan gerçeği çok derinden anlamalıyız ve özümsemeliyiz. Her zamankinden daha fazla şehitler gerçeği üzerinde yoğunlaşmalı ve şehitler gerçeğinden dersler çıkartarak devrimci mücadeleyi daha güçlü ve başarılı yürütür hale gelmeliyiz.

Temel kadro katılım kaynağı olarak gençlik çalışmalarına özel önem vermeliyiz. Gençlik hareketiyle yakından ilgili ve ilişkili olmalıyız. Doğru çizgide gençlik hareketinin gelişimini ve hareketimize en yüksek düzeyde gençlik katılımını sağlamalıyız. Gençlik öncülüğünün pratikte somutlaşması ancak böyle bir çalışmayı başarılı bir biçimde yürütmekle olur. Bu konuda herhangi bir gençlik duruşu da engel oluşturamaz. 'Biz PKK-KCK'nin dışında kalacağız' diye hiçbir gençlik kadrosu ve örgütü tutum gösteremez.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos Atılımımızın 35. yılına girerken yine büyük şehitler verdik, Şehit Zeki Şengalî ve Atakan Mahir Yoldaşlar gibi. 35. yılda bu yoldaşların öncülüğünde yürüttüğümüz intikam savaşında yüzlerce, belki de bini aşan şehitler verdik. Büyük mücadele ettik ve büyük kazandık, ama kuşkusuz ağır bedeller de ödedik. Fakat Egîd ve Zîlan çizgisinden kopmadık, Apocu zafer çizgisinde her türlü bedeli ödeyen bu kahramanlık yürüyüşünü geriye çekmedik. Mücadele azmimiz, kararlılığımız, cesaret ve fedakârlığımız asla zayıflamadı. Önderlik ve şehitlerden aldığımız güçle Hareket ve halk olarak fedai duruşumuz ve yürüyüşümüz çok daha fazla güçlendi. Bunun en somut göstergesi "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi oldu, 200 günü bulan Büyük Açlık Grevi direniş gerçeği oldu. Bütün bunlarla 35. atılım yılında Zeki ve Atakan Yoldaşların anılarına sahip çıkmaya, intikamlarını almaya çalıştık. Bunları önemli ölçüde gerçekleştirdiğimize de inanıyoruz. 35. atılım yılını bu şehitlerimizin anısına, onların intikam savaşını yürütmek üzere geliştirdik ve düşmana vurduğumuz darbeler, elde ettiğimiz kazanımlarla da önemli bir noktaya getirdik, ciddi sonuçlar ortaya çıkarttık.

Şimdi 36. atılım yılına, 35. yıl mücadelesinin büyük şehidi Helmet Yoldaş'ın anısına sahip çıkma ve intikamını alma temelinde yürüyoruz. 35. atılım yılının son ayında faşist-soykırımcı düşmanın vahşi saldırısı içinde bu yoldaşımızı şehit verdik. Bütün arkadaşlarımız önemli ölçüde tanıyor. Partimizin çok değerli Merkez Komite üyesiydi, KCK Genel Başkanlık Konseyi üyesiydi ve Konsey üyeliği görevini başarıyla yürütebilmek için her türlü çabayı yürütüyordu. Doksanların ortasında Özgürlük Hareketimize katılmış, Başûrê Kurdistan gençliği ve halkının bağrından gelmiş, Önder Apo'nun eğitimini görme şansını elde etmiş, yaşamının tümünü Apocu çizgide Kürt halkının özgürlüğü, demokrasisi ve birliği için mücadeleye vermiş bir yoldaşımızdı. 36. atılım yılına girerken Helmet Yoldaş gerçeğini, tüm şehitlerimizin gerçeği gibi doğru anlamak ve yeterince bilince çıkartmak durumundayız. Bu anıya nasıl doğru sahip çıkacağız ve pratikte bunun gereğini nasıl yerine getireceğiz sorusu, hepimizin önünde yakıcı bir biçimde durmaktadır. Dolayısıyla doğru ve derinlikli anlama ve 36. yıl görevlerini Önderlik ve Parti çizgisinde başarıyla yerine getirme temelinde ancak, böyle büyük bir şehidin anısına bağlı kalacağımızı, doğru sahip çıkacağımızı biliyoruz.

Bu nedenle 36. atılım yılını Helmet Yoldaş'ın anısını yaşatma ve amacını başarma, Helmet Yoldaş'ın intikamını alma mücadelesine dönüştüreceğiz. Hareket ve halk olarak bütün şehitlerimize bağlılığın gereği bu olmaktadır. Helmet yoldaş gibi her zaman çare üreten, çözüm gücü olabilen, her zaman coşkuyla, heyecanla çalışan, hep olaylara olumlu ve çözümleyici bakan, hiçbir zaman karamsar, umutsuz, gergin, kavgacı, geri çeken olmayan, bulunduğu her yerde yoldaşlarının coşku ve moral kaynağı olmayı bilen bu büyük devrimci yoldaşın anısına doğru sahip çıkmak ancak 36. yıl görevlerini büyük bir başarıyla yürütmekle olur. Tecride ve faşizme karşı Kürdistan'ın özgürlüğü ve Ortadoğu'nun demokratikleşme mücadelesini, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşma mücadelesini Apocu gerilla tarzıyla başarı çizgisinde yürütmeyi ister.

Tüm yoldaşların Egîd ve Zîlan çizgisine, Zeki ve Atakan gerçeğine, son büyük şehidimiz Helmet Yoldaş gerçeğine bu temelde yaklaşacaklarına, şehitlerimizin anılarını yaşatmak ve amaçlarını başarmak için her şeylerini ortaya koyacaklarına, Önderlik ve şehitler çizgisinde yoğunlaşıp derinleşerek devrimci görevleri her zaman ve her yerde başarıyla yerine getiren militanlar haline geleceklerine inanıyoruz. İçinde bulunduğumuz koşullar bizden böyle olmamızı istiyor. Önderlik ve şehitler gerçeği böyle olmayı emrediyor. Halkımız ve insanlık böyle öncüler olmaya ve kendilerini zaferden zafere koşan bir mücadele içine çekmeyi başaracak öncü militanlar haline gelmeye çağırıyor. Tüm yoldaşların buna başarıyla ve doğru bir biçimde cevap vereceklerine inanıyoruz.

Bu inançla, bir kez daha başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, gerilla güçlerimizin, gençlerin ve kadınların, tüm halkımızın ve insanlığın 15 Ağustos Direniş ve Diriliş Bayramını, Büyük Gerilla Gününü ve Bayramını kutluyor, kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, tüm kadro ve sempatizan yoldaşları 15 Ağustos Atılımı ve zafer çizgisinde kendilerini yenileyerek 36. yıl görevlerini doğru anlamaya ve başarıyla uygulamaya çağırıyoruz!

-Kahrolsun Faşist-Soykırımcı-Sömürgeci Diktatörlük!

-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!

-Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!

-Bijî Rêber Apo!

5 Ağustos 2019

Rêber Apo'nun 16 Ağustos 1994 değerlendirmesinden derlenmiştir

Akıllı birisi, kendisini parti içerisinde, yaşamında eritmesini bilen kişidir ve bunu da yeteneklerinizi ayaklandırarak yapacaksınız. PKK'ye köle gibi bağlılık olmaz. Zaten hem büyüklük hem özgürlük iç içe geliştirilmek zorundadır. Bu konuda hata yapanlar, yanılgılı olanlar hep kaybetti. "İstediğim gibi PKK'li olurum, istediğim gibi yaşarım" biçiminde kendisini kandıran anlayışların hepsi de zarar verdi; kendisine de, partiye de! Kendisini parti içerisinde terbiye edemeyenlerin, parti ile yaşayabileceklerini sanmıyorum.

Özgürlük, savaş verilmeden kazanılamaz

15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıl dönümü dolayısıyla, savaşçı yapımıza bazı değerlendirmeler konusunda perspektifler vermeye çalışacağız. Bu alanda eğitim faaliyetlerinde bulunan gruplarımız var, onlarla konuşacağız. Sizler de bu gruplarımızdan birisiniz.

Akademik çalışmalarımız geçen yıla kadar daha sürüyordu. Gelişmeler canlı yaşanıyor. Aynı canlılığı bu derslerde olduğu gibi verebilmekteyiz. Belki teknik bazı dersler, teknik araç-gereçler verilemiyor ama diğer hususlarda önemle üzerinde duruluyor. Bu da önemli. Teknik araç-gereçleri öğrenme de önemli, fakat en önemli olan, özellikle parti gerçeğimizi kavrayıp başarabilmektir. En çok yanılgı burada meydana geliyor. Başarı için yaşamayı olduğu gibi, katılmayı da becermek gerekiyor.

Parti sizin kişisel durumunuza uyacak değil, siz partiye uyacaksınız

PKK'li yaşama katılım olmadan varlık sağlıklı olmaz ve bu da çok zor bir süreçtir. 1980 sonrası yetişmiş kuşak, PKK'nin yaşamsal olayını kolay anlayamaz. Devrimsel, etkisel bir katılımı pek sürdüremez. Fakat başka çaresi yoktur. Bu, özünde gerçeklerimizi esas alan bir katılımı gerçekleştirmemekten kaynaklanıyor. Yaşamış olduğunuz bir yaşam tarzı var, partinin yaşamıyla karşı karşıya getirin, çelişkileriniz orada doğuyor, orada biraz bunalıma giriyorsunuz.

Parti sizin kişisel durumunuza uyacak değil, siz partiye uyacaksınız. Akıllı birisi, kendisini parti içerisinde, yaşamında eritmesini bilen kişidir ve bunu da yeteneklerinizi ayaklandırarak yapacaksınız. PKK'ye köle gibi bağlılık olmaz. Zaten hem büyüklük hem özgürlük iç içe geliştirilmek zorundadır. Bu konuda hata yapanlar, yanılgılı olanlar hep kaybetti. "İstediğim gibi PKK'li olurum, istediğim gibi yaşarım" biçiminde kendisini kandıran anlayışların hepsi de zarar verdi; kendisine de, partiye de! Kendisini parti içerisinde terbiye edemeyenlerin, parti ile yaşayabileceklerini sanmıyorum.

PKK, aynı zamanda yetkinleştirme hareketidir. Yeteneklerin ayaklandığı, dolayısıyla özelliklerin geliştiği bir harekettir. Kölece uyumlar, PKK ile bağdaşmaz. Dik kafalılık, kendi keyfiyetini konuşturma sonuç almaz. Kölece uyum da PKK'lileştirmeye götürmez. PKK'ye doğru katılım ise, insanı ilerletir, güzelleştirir, disiplinli bir varlık haline de getirir. İyi niyetlisiniz, fedakârsınız, cesaretlisiniz, ama bunlarla da yalnız başına parti doğrultusu tutturulamaz. Öncelikle çizgiye, çizgi düzeyine bunu taşırmak gerekir. Bu da parti tarihini, partinin ideolojik siyasi çizgisini, politikalarını, kısacası tüm bunları bilmekten geçer.

Burada parti belgelerini yoğun incelemek mümkündür. PKK'nin bir düşünce dünyası var, siyasal yaklaşım tarzı var. Buna ulaşmayı zorunlu tutmak, doğru hareket etmek, PKK'de gerilla veya partiye katılmak, 'ölümü göze aldım' demek de parti doğrularıdır. Sıradan bir savaşçı da bu doğruları bilir ve dolayısıyla çok zordur. Deneyimler, ancak parti çizgisinde doğru özümseme yapanların uzun süreli savaşabileceğini gösteriyor. Bunu hemen hemen her gün tekrarlıyorum. PKK'nin kendi bünyesindeki yaşamı tutturamazsanız, düşman gerçeği karşısında başarılı olunamayacağı gibi, hayatta kalmak da zordur.

İnanacaksınız, irade ve azim olacak

PKK, sosyalist yaşam tarzına sahiptir. Anlayabileceğiniz gibi, bizim mücadelemizin öncüsüdür. Belki kendisini tam anlatamamıştır ama dost-düşman bunu böyle biliyor ve böyle olduğuna da eminiz. Kadın olarak sizlerin katılmasının daha da geliştirici yönleri vardır. Özgürleşme sorunlarınız daha da köklüdür. Oldukça duygusal bir yaşamdan gelmişsiniz. Savaş ortamının zor olduğunu göz önüne getirirsek, daha da çelişkilere girebilirsiniz. Ama özgürlük yanı ağır bastığı için, daha çok bunu talep ettiğiniz için, sabırla katlanır ve parti doğrularına ulaşırsınız. İşlerimizin ne kadar zor olduğunu anlatmaktan ziyade, sizlerin bunu nasıl başarmanız gerektiğini söylüyorum.

Çok örnek olaylar var; hepsi de kaybetmiş, bazısı çekilip kendini bırakmıştır. Yaratıcılığı, inisiyatifi sonuna kadar kullanmaktan çekinmemek gerekir. Fakat PKK'yi henüz temsil edebilecek, iddialı militan tip çıkmamıştır. PKK büyük özgürlük hareketidir. Ağırdır koşullarımız ama sorun, militanlığı kim temsil edebilecek sorunudur.

Hepiniz buradasınız, size sorsak; 'özgür militan tipe kim ulaşmıştır' desek, hiç biriniz cevap veremezsiniz. Bu konu özgürlükle aynıdır. Gittikçe önemini dayatarak çözüm istiyor. Şunu demeye getiriyorum; partiye katılırken, eski yaşamınızla çelişkili olacaksınız. Gittikçe PKK'yi tanımanızla, kavrama gereğini duyacaksınız. Niyetinde ciddi olanlar için söylüyorum: İnanacaksınız, irade ve azim olacak. Sabır ve disiplin de gerekiyor ama yaratıcı inisiyatifi sonuna kadar kullanmaktan da çekinilmeyecek. Böylece yeni tip, parti tipi ortaya çıkar.

Sizleri bu konuda daha nasıl yetkinleştireceğimizi bilemiyorum. Özellikle partiyi tanıyan arkadaşlar tarafından, parti dersleri veriliyor. Kendinizi inceleme, araştırmaya da verme imkânı var. Dolayısıyla çok yönlü kendinizi ayaklandıracaksınız. Bu yolun başka çaresi yok. Madem bize katılmaya karar vermişsiniz, başka yolu yoktur.

Görüyorsunuz; gözlerime adeta mil çeker gibi yazı okumaya çalışıyorum. Kendimi geliştirebildiğim kadar geliştirmeye çalışıyorum. Başka yol sonuç vermez. Başka türlü hiç yönetilmez. Zordur, çile ister; başarı için başka tutum da sonuç vermiyor, mecburuz.

Son zamanlarda özellikle saflarımızda çok huysuz, bunalımlı, zapturapta gelemeyen tipler ortaya çıkıyor. Bunu artık kabul etmiyoruz. Bir sabotördür, kabul edemeyiz. İnsanlarımız tamamen hastalıklı, bunalımlı geliyorlar. Fakat bunu partileşme sürecinde de ısrarla sürdürürlerse, ilerlemeleri mümkün değil. Atılırlar, partiyi kendi hastalıklarının kurtuluş alanı olarak görmemek gerekir. Bu yanlışlığı her şeyden önce ortadan kaldırmak gerekir.

"Ben giderim, parti bana ne yaparsa yapsın" demek yanlıştır. Partiye bir iki katkı sunmak için geliyorsun, "partiye önce ne katabilirim" sorusuyla ancak kendini değerlendirebilirsin. Bunu yapmıyorlar, "Partiye canımı veririm, o da her şeyi versin" demek, çok büyük yanlıştır. Benim durumuma bakın; parti için günlük olarak ne yaparım sorusuyla uğraşıyorum. Parti bana ne verirse versin, bu umurumda bile değil. Ben partiye ne veririm; hep bunu düşünüyorum. Dediğim gibi parti, insani emek fedakârlığıdır. Aynı amaca inanmış olanların fedakârlık örgütüdür. Aksi halde, burjuva örgütüne dönüşür. Herkes "önce alayım" derse, diğerlerinin emeklerini çalmış olur. Proleter partide bu olmaz.

Sovyetler'de gördük; mevcut birikimleri parsellemeye kalkıştılar ve yıkılana kadar gitti. Bu tehlike hemen her örgütte vardır. Önüne geçmenin yolu; partinin bir fedakârlık örgütü olduğunu, çıkar dağıtmadığını, tam tersine insanların en yüce duyguları olan cesaret, fedakârlık ve kendini cömertçe verme yeri olduğunu bilmedir. Ancak bu özellikler kazanabilir. Burjuvaca katılırsanız, hantallığı ve tembelliği hep isterseniz, bu doğru olmaz! Proleter tarzı esas almadığınızda ilerlemek mümkün değildir.

Özgür kadın yaratılmadan savaş da kapsamlı gelişemez; gelişse de, sosyalistçe olamaz

Burada önemli olan parti derslerini iyi alacaksınız, tam özümseyeceksiniz. Ondan sonra diğer dersler sırasıyla önem kazanır. Benim ilave olarak, kadın özgürlüğüne ilişkin söyleyebileceklerimi, gittikçe kapsamlı bir biçimde söyledik, sunduk, inceliyorsunuz. Şüphesiz bu konuya da özel veya önemli bir rol veriliyor. Gerçekten kadın özgürlüğünü başarmak istiyoruz. Bu temelde yeni tipe ulaşmak istiyoruz. Çabalar yoğundur. Çok iyi biliyoruz ki, özgür kadın yaratılmadan savaş da kapsamlı gelişemez; gelişse de, sosyalistçe olamaz.

Özgür kadın hareketinin geliştirilmesini, hem eşitlik açısından önemsiyoruz hem de toplumun tümünü kapsamadan başarmak zordur. Kadını partiye katacağız. Bizim bu yaklaşımımız kadar, kimse kadınla çalışmaya cesaret edemez aslında. Ama biz hem devrimimizin derinliği açısından hem de ulusal koşullarımız açısından önem verdik.

Çözümlemeler kapsamlıdır, kadın özgürlüğü konusunda da defalarca incelememiz gerekir ve konuyu da derinleştiriyoruz. Umarım bu yönüyle de kendinizi geliştirirsiniz. Özgür bir kadın savaşçının özelliklerini özümsüyorsunuz. Bu da çok önemli. Sizin için, olmazsa olmaz kabilindedir. Güçlü bir kadın özgürlük bilincini, tutkusunu yaratmadan, kendinizi örtbas ederek yürütmeye çalışırsanız, bu sağlıklı bir kişiliğe yol açmaz. Bu hususları da dikkatle inceleyeceksiniz.

Parti de bu temelde birleştirmeye ağırlık verecek, onun temel özelliklerini karşılamış olarak yürüyeceksiniz. Özgürlük tartışmalarımız devam ediyor, bu tartışmaların içindesiniz. Artık bu temelde de bir katılımı gerçekleştirmenin zamanıdır. Uzatmamak lazım. Zorluklarınız olabilir, sıkıntılar olabilir ama bunlar hepimizin yaşadığı durumlardır. Ben yirmi yıldır çekiyorum. Siz yeni yeni çekiyorsunuz. Yaşınız kadar sabrettik bu işe. Kadınsınız, daha da sabredeceksiniz diye tahmin ediyorum. En azından bizim kadar kendinizi verirseniz, herhalde bizim lehimize bazı gelişmeler olabilir.

Bağımsız, özgür bir kişiliğiniz gelişsin, iş yapma alışkanlığınız gelişsin

Ucuz özgürlük beklemek olmaz. Özgürlük, savaş verilmeden kazanılamaz.

Belki bu yaşam geçmişteki çelişkili yaşamınıza göre olmayabilir ve gittikçe de zorlayıcı olabilir ama unutmayalım ki, yaşam, sömürgeciliğin, faşizmin çizdiği bir yaşamdır, fazla insani yönü yok. Yine bizim benimsettiğimiz yaşamda bir şeyler varsa vardır. Katılımınızı küçümsemiyoruz ama sandığınız gibi basit de ele almıyoruz. İnsanın yetiştirilmesinin çok

zor olduğunu biliyoruz. Çok zor yetişen insana değer biçiyoruz, buna kendinizi layık kılacaksınız.

Siz aile okullarına, düzen okullarına bakmayın. Oralar insanı baştan çıkarmak içindir. Bizim okulumuz, ayakta kalabilecek insanı ortaya çıkarmada gerçekten iddialıdır. Fakat pratik tecrübemiz ve neyin başarılabileceği, kişiliği şahane bir biçimde gösteriyor. O açıdan katılımınızı, özgürleşmenizi, giderek yeteneklerinizin açığa çıkmasını üstün bir uyum ve disiplinle başarmaktan başka çarenizin olmadığını anlayacaksınız. PKK böyle bir olaydır. Bu savaştır, ancak böyle yürüyebiliyor. Başka türlü kişilikle, başka tür örgütlenmelerle, kimsenin bir şey yapamayacağı, artık Türkiye'de defalarca ispatlanmıştır. Ayakta kalan bizim tarzımızdır. Bizzat bizim yönlendirdiğimiz harekettir. Özellikle o açıdan en ince detayına kadar okuyup, özümseyip altından kalkacaksınız.

Bu kısa değerlendirmelerle birlikte, soracağınız sorular olabilir mi? Uyumlu ve rahat olmanız gerekir. Bazı arkadaşlar eleştiriyorlar. Eleştirileri acaba karşılayabiliyorlar mı? Bu, ülkeden gelen arkadaşların eleştirileri var, herhalde burada yeniden partileşme gereğini duyacaklar. Çünkü ülkede partileşme dersi verilmemiş. Kendilerini zorlayarak da olsa, partileşmeyi sağlayacaklar. Doğrusu burada sağlanan gelişmedir. Bugün yaşadığınız anları küçümsemeyin. Arkadaşların varlığı yine derli-toplu bir örgütçü haline getirir. Kendinizi ülkede iş yapabilecek konuma mutlaka ulaştırın. Bağımsız, özgür bir kişiliğiniz gelişsin, iş yapma alışkanlığınız gelişsin, alçak gönüllülük gelişsin; her yerde kendini özgürce yaşatma imkânı oluşturun.

PKK Önderlik gerçeği şunu da ispatlıyor: Bir insan en zor koşullarda bile kendisini hem yaşatır hem de başarır. Bunlar sizin için de temel gerçeklerdir. Önderliğin yaşadığı durum az çok hepiniz tarafından yaşanıyor. Yapılan çözümlemelerin, artık hepiniz tarafından yapılması gerekiyor. Dediğim gibi, başka türlü bu savaşı geliştirmemiz mümkün olamaz. Haddinizi bilme, ölçüleri tanıma ve yanlış yaşam alışkanlıklarına artık bir son verme zor olmasa gerek. Bu konuda geçmişten bir beklentinizin olmaması gerekiyor.

Sizin için, geçmiş bir hiçtir. Mümkünse gelecekte belki kazanabilecek şeyler vardır. Özgür yaşam, onun örgütlenişi ve militanlık görevi dönemin gerçekleştirilmesi gereken görevidir. Bizim de biraz yaptığımız budur. Düzen içi yaşama kendimizi bulaştırsaydık, asla bu duruma gelemezdik. Mevcut değerlendirmelerin üzerinde yoğunca durursanız, kesin gelişme kaydedersiniz. Tekrar söylüyorum: Küçümsemeyin katılımınızı ama yeterli de görmeyin. Yapacağınız çok şey var. Onları yapmadan parti içinde fazla yol alınamaz. Gerçekçi olalım!

Ucuz yakalanıyor veya çok vahşice katlediliyorsunuz. Şehir faaliyetleri veya düşmanın kolayca koltuğu altına alabileceği çalışmalar, o açıdan çok sıkı incelenmesi gereken durumlardır. Pratiğe yol aldığınızda bütün tedbirleri almış olmalısınız. Bu açıdan süre ne kadar uzarsa, onu o kadar değerlendirirsiniz.

Yenilmeyeceğimiz kesindir

Akademimizin bütün sonuçlarını özümseyin. Güzel bir yerin anısına, en güçlü kişilik gelişimiyle karşılık verin. 15 Ağustos Atılımı dolayısıyla, onuncu savaş yılına girdiniz. Ve bu görkemli bir savaş yılıdır. Bu savaş yılında herkese iş düşecektir. Bununla hazırlıklarınızı yapıyorsunuz. Cephe gerisi olur, cephe olur; onuncu savaş yılımız kazandırabilir. Kazanılması için her türlü tedbir alınmıştır. Yenilmeyeceğimiz kesindir ama ne oranda kazanabileceğimiz de biraz iradi ve çok planlı, bilinçli çabalarımıza bağlıdır. Bütün gücümüzü biz de buna göre vermişiz. Başka hiçbir sorun farz etmiyorum. Çoğunuzun "sorun" dediğinizin kenarından bile geçmiyoruz. Bize gerekli olan, başarıdır diyoruz. Başaramadık mı bu ulus için, bu halk için bir hiç olduğumuzu asla unutmayın. Lafazanlığa da fazla itibar göstermeyin.

Kısaca, sizlerle bu görüşmede doğru katılım, partiyi doğru tanıma ve doğru yaşamayı yeniden tartışıyoruz. Giderek bu temelde bütünleşmeyi sağlamanızın hayati olduğunu bilmeniz gerekir. Diğer gelişmeler de var, her tarafta parti ne yapıyor, partililer ne yapıyor, nasıl savaşıyor, onu da bültenlerde izliyorsunuz. Canlı pratiğe bağlı oluyorsunuz. Kendimize güvenimiz var, başaracağımıza da inanıyoruz. Yalnız başarı bizimle olmamalı, olmaz da. Herkesin kolektif çabasının ürünüdür. Sizden de beklenen böyle bir çabaya katkı sunabilmektir. Tek tek bazı eleştiriler yapılıyor, geçmiş gözden geçiriliyor ki, bunlar olmadan aklanmak zordur. Kendinize güveniyorsanız buna rahatlıkla açık ve özlü cevap verin. İkircikliğe, örtbas etmeye gitmeye hiç gerek yok.

PKK, affedicidir ve doğru yola girilirse, bir insanı baş tacı bile edebilir. Yeter ki dürüstçe kendinizi itiraf edin. Bir daha da doğru yoldan ayrılmamaya kendinizi ikna edin. Böyle birileri her zaman affedilir, doğru yolda yürür de. Umarım bireysel problemleri olanlar bunu hızla aşıyor, yapıya yansıtmıyor. Parti için de, kendisi için de, çevresi için de sürdürmüyor. Netlik ilkesine sonuna kadar bağlı kalıyor. Yine sabır, kişilere göre değil de çizginin gereklerine göre çalışma, bunun bütün parti bütünlüğü içindeki yerini belirleme ve ona göre davranma önemlidir. Bu katılımda zorluk çekenler sanırım tecrübeli arkadaşların vasıtasıyla hızla bütünleşir, aksi halde dıştalanırlar.

Biz eski tarz yapıyı bırakacağız. Eski tarz ordu anlayışını, savaş anlayışını aşıyoruz. Bu dönemin savaş içinde gelişen yeni tarzı vardır. Siz de bu yeni tarzı buradaki eğitimle yakalayabilirsiniz. Bu, kişiyi daha da aktif kılar. Kapasiteyi kullanmaya götürür. Sizin de yaşadığınız biraz böyledir. Kapasiteyi tam kullanma sorunudur. Dolayısıyla en yeni, sıradan bir katılan bile, PKK'nin büyüklüğünü görerek, kendisini bu büyüklükle hızla büyüterek, kendini gerçekleştirmelidir.

Zorlukları birlikte kaldıracağız, mücadeledeki yerimizi en iyi biçimde alacağız

Biz şunu görmek istemiyoruz: "Ne kadar problemli, kendisini nasıl yere atıyor" demesinler. Bu hikayeleri artık bir daha duymak istemiyoruz. Çünkü düşman bu kadar üzerimizdeyken, biz bir de kendi kendimizle uğraşamayız. Aynı zamanda kişilerin bireysel sorunlarıyla da uğraşamayız. Bunların hepsi düşmana hizmet eder. Çarpıcı savaş sorunlarıyla uğraşırsak, az hata yaparız; başarma şansımız, ayakta kalma şansımız artar. Bu hassas bir konudur. Elinizden geldiğince hayırlı düşüneceksiniz, hayırlı davranacaksınız, ağzınızla hep iyi söz söyleyeceksiniz. Sağlam tavrın sahibi olacaksınız ve bunu da derin ve çok bilinçli yapacaksınız. Böyle bir yaklaşım sergilemeyi her zaman sizden beklerim.

Böylesi bir günde buluşmak anlamlıdır. Sizlerle böyle bir toplantıyı gerçekleştirmek iyi bir şeydir. Diğer telsiz konuşmalarımı da dinliyorsanız, döneme nasıl yüklendiğimizi göreceksiniz. Ciddi bir biçimde bu konuları özümseyin, bu anlamıyla da eğitiminiz geliştirici olur.

Benim söyleyeceklerim bu kadar. Herhalde durumunuz iyidir. Zorlukları birlikte kaldıracağız, mücadeledeki yerimizi en iyi biçimde alacağız. Bunun için de kendimizi gece-gündüz demeden hazırlayacağız. Öz gücünüzle, inisiyatifinizle yapacaksınız. Biz sadece yardımcı olacağız, bizden başka bir beklentiniz olmasın.

Biz kadını himayemize almayız. Biz kadını kölemiz yapmayız. Biz kadını sadece buyruğumuzla yürütmeyiz. Bu PKK'de yoktur. PKK'de erkek bunu yapmaz. Sizi kendi ayaklarınız üzerinde yürümeye, özgür yaşamaya, hatta yetenekleriyle devrim yapmaya zorlarız. Bizden başka türlü kadın beklemeyin. Bizim için kadın deyince, bunları yapan kişi demektir. Tabii ciddi olacaktır, tutarlı olacaktır, oldukça ağırbaşlı olacaktır. Başka türlü de karşımızda tavır içine girilemez. Oflayıp sızlayamaz, kendini yere atamaz, bunalımlarla uğraştıramaz. Bütün bunlar düzenin objektif-subjektif ajanlığına girer.

Dürüst birisi çok açık, özden katılır. Çünkü o çok iyi bilir ki, yoldaşları da o temelde her şeylerini ortaya koymuşlardır. Saygılı olmak gerektiğini bir an bile göz ardı etmez. Ne kadar büyük zorluklarla yaşadığını bildiği için, büyük destek olma, katılım yapma gereğini duyar. Sizin de başka türlü anlayacağınızı sanmıyorum. "Şöyle büyümüşüm, şöyle özelliklerim var" deyip kendinizi aldatacağınızı da sanmıyorum. PKK'nin iradesi ile çelişeceğinizi sanmıyorum. PKK'yi uğraştıracağınızı sanmıyorum. Akıllı olacaksınız; bir de yetenekli, özgür, bağımsız bir kişilikle partiyle bütünleşeceksiniz, yani partileşeceksiniz. Böylece mücadele eder, yürür, gideriz. Kişilikleriniz artık buna imkân verecek duruma da gelmeli.

Yeteneklerinizi ayaklandıracaksınız

Geldiğiniz yerlerde kişiliklerinizi çok dağınık görüyorum. Burada biraz toparlıyorsunuz ama gittiğiniz yerlerde daha sonra tekrar dağılıyorsunuz. Her yoldaş gittiği yerde de partiye layık yaşamasını bilmelidir. Parti ile yaşam birlikteliğini her şeyin üstünde tutmalıdır, toz kondurtmamalıdır. Verdiğiniz sözler bu temelde olursa bir anlam ifade eder. Umarım verdiğiniz söz bu temeldedir, katılımınız da bu temeldedir. Bununla çelişecek ciddi bir duruma yol açmazsınız. Destek, dayanışma isterseniz, bunu arkadaşlar sınırsız bir çabayla karşılıyor. Ama esas itibarıyla da kendinize hükmedeceksiniz. Kendinizi gerçek bir PKK'li yapıp yürüteceksiniz.

Sürekli söylüyorum; bizimki yardımcı olmadır. PKK'deki bu olayı yanlış anlamayın. Beklentinize cevap verilmedi mi tepki duyuyorsunuz ama PKK'nin tarzını göz önüne getirirseniz, kendinize yükleneceksiniz. Kendi yeteneklerinizi ayaklandıracaksınız. Doğru insanın yetişmesi de budur. Size de bu ekmek-su kadar gereklidir. Aynı zamanda bu özgürlüktür. Bunsuz mücadelenin hiçbir anlamı yok. Dolayısıyla subjektif, duygusal yaklaşımlarınız, yerini objektif ve parti iradesine katılan iradeli bir kişilik biçimine bırakır. İradesi olan, objektifliği olan bir katılımın sahibi yapar. Artık herkesi böyle görmek istiyoruz saflarımızda. Başaracağınıza da inanıyorum.

Akademimizin geleneğini en iyi biçimde özümseyin. Gerçek bir partili gibi bu süreçten çıkıp, ele alacağınız her göreve başarıyla karşılık vereceğiniz kesindir. Biz bu temelde ilgi duyduk. Buralara geliyoruz, hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyoruz. Eşitlik anlayışımız, özgürlük anlayışımız gereği bunu yapmak durumundayız. Sizler de mutlaka layık olup kendiniz için başaracaksınız.

Bu saha, bizim on beş yıllık emek harcadığımız saha ama duyarlılığınız zayıf olduğu için, kadın, gücünü anlayışsız ve biraz da duygusal kullandığı için, bencil olduğu için, bazı yönleriyle kendi niyetleriyle anlamaya çalışıyor. Yoksa büyük üretici değerimiz, muazzam rol oynuyor. Anlayan anlıyor. Kavrayış yeterliliğiniz sınırlı olduğu için anlayamıyorsunuz. Yoksa biz hemen hemen her gün sürekli perspektifler, çözümler veriyoruz. Anlayabilseydiniz, bizim fiziki varlığımızın her gün aranızda bulunması da o kadar önemli değil. Önemli olan manevi hava, bilinç havası, yaklaşım ve irade gücüdür. Bu da var, gösterilmiştir.

PKK, geçmişiniz ne olursa olsun, sizi kazanmayı esas alır

İşin ciddiyeti anlaşılmıştır sanırım. Bazı arkadaşların bireysel durumları vardı, ben onları zaten uyardım. Partiye nasıl katılınır, partide nasıl yaşanılır; onu esas alacaklar. Bu ülke içinde de geçerlidir. Ciddi bir biçimde parti yaşamını ihlal edenleri, kurallarımız gereği karşılarız. Biz burada asla keyfi tutum kabul edemeyiz. Bu kadar zorluğa bizler dayanabileceğimize göre, sizin gibi gençler, hepsi çok daha iyi değerlendirir. Öyle şeyler kabul etmiyoruz: "Zorlandım, bunaldım"; bunların hepsi bana göre artık geçersizdir. Bunlara yüklenin diyorum, hatta bunlara acımayın. Bugün talimatları bu çerçevede verdik. Israr edilirse, partiyle mücadele anlamına gelir. Bunlara karşı savaşımı da iç ve dış cephede her zaman yapmışız, umarım o hatayı yapmazsınız.

PKK, geçmişiniz ne olursa olsun, sizi kazanmayı esas alır. Eskiden düşmanın oyunlarına bile düşmüş olanları kazanabileceğine inanır. Ama çok dürüst, çok inançlı ve kararlı bir biçimde devrimci tutuma yönelirse affedebilir. İnsanı yeniden kazanmada iddialıdır. Karar tarzınıza bağlıdır. Karar verirseniz doğru kararı özlü ve samimi tutturabilirsiniz. Aksi halde olmaz. Partiyi uğraştırmak ve savaşı geliştirmemekle partiden intikam almak, PKK'nin sahasında mümkün değil. Artık partiye doğru uyum gücü gösterebilecek misiniz? Bu sizin bileceğiniz iştir. Biz elimizden geleni yaparız.

Kocanız olsa kocanızın, babanız olsa babanızın, hatta en sevdiğiniz biri bile olsa, onun bile sağlayamayacağı yaklaşımları biz sağlıyoruz. Nankörlük ederseniz çok kötü birisi olduğunuz ortaya çıkar ve iflah olamazsınız. Bu açıdan herkes en iyi olmanın hesabını-kitabını yapar ve bu tutum da başarır.

Sizin faaliyetlerinizin en önemli bir kısmı, eğitim faaliyetleridir, ülkede de böyledir. "Hazırım" diyorsunuz, hazırsınız da nereye? Orada da hepsinin ne hale geldiklerini görüyoruz. Bazı arkadaşlarca yanlış çıkışlar oluyor, onu düzeltmek istiyorum. Biraz daha haddini bilen, koşulları iyi bilen bir çalışma düzenini geliştirmek lazım. En üst düzeyden birden çıkış yapamazsınız. Koşullar zaten bunu kaldırmıyor. Küçük-burjuva iş ayrımı yapmadan sabırla yaşayacağız. Bu arkadaşlar burada nasıl yaşıyor? Yılların tecrübeleri var; eğitim yerine sağda solda günleri geçirmekle uğraşıyorlar. Biraz ona göre kendine gelmek gerek. Yani belli oranda iddialı bir iş yapacağınızı sanıyorsunuz ama bu mümkün değil; biraz sabırlı, ağır başlı adımlarla ilerlemeliyiz.

Şuna çok emin oldum: İnsanlara yapabileceğimiz en büyük yardım, ona çok gerçekçi yaklaşmaktır. Özel ilgiyle, şöyle, böyle ol demekle değil de; çok çarpıcı, çok objektif yaklaşmak gerekir. Kadına da en gerçekçi yaklaşımı biz biraz yaptık herhalde. Bu, sonuç alacak. Kendimize güvenmeyle, kendimize yüklenmeyle elde edebileceğimiz hususlardır.

En iyi kişilik; PKK'de yetişen kişiliktir. Zorluklar olabilir, yüzyılların baskısını bir çırpıda kaldıramayız. Ama gelişmeleri doğru yola sokmuşuz. İlerlemek size düşer, hem de çok yaman ilerleme olmalıdır. Bizim gibiler epey yıpranmıştır, yorulmuştur. Siz gençsiniz ve henüz yorulmamışsınız. Elinizden gelebilecek her işi yapacaksınız ve yük paylaşacaksınız. Yıpranan, yorulan bizlere de biraz yardımcı olacaksınız. Beklenen budur. Çocuk gibi bizi uğraştırmak olmaz. Görevimiz bu değil. Yapılması gereken tam tersine, giderek yük altına girmedir.

Bu temelde kendinizi yenileyip güçlü yoldaşlar haline getirebileceğinize inanıyoruz ve başarmanızı da bekliyoruz. Yaşamanın başka dili, yolu yoktur. Bu yaşam çok acımasız, öyle dalga geçmeye hiç gelmez, rastlantıya, tesadüfe bırakmaya gelmez. Yakalanılan özgür yaşam fırsatı var, size sunulabilecek en değerli varlık ve armağandır. Başka hiçbir şey beklemeyin, ne mutlu bize deyin. Biz bu fırsatı elde ettik. Kesin dürüstseniz, bu böyledir. En mutlu insan sizsiniz, çünkü özgürleşme ve bunu başarma şansını elde etmişsiniz. Yaşamı bu temelde kazanma şansı elde etmişsiniz.

İyi bir insandan bekleyebileceğimiz en büyük değer de verilmiştir. Bunun karşılığını, ben iyi bir yoldaşlık olarak görmek isterim. Vermeyeni affetmem veya göstermeyeni insan yerine koymam. Çünkü yalancıdır derim, sahtekârdır ve affedilmez. Hiçbir gerekçeyle de kabul edemem. Bunu da unutmayın. Bu ilkeye şiddetle bağlıyım. Kim olursa olsun, ona ne kadar özlü, dürüst katıldıysam, o da kendini o temelde hazırlar, katılmazsa affetmem onu. Bu, PKK'nin önderlik gerçeğidir. Amansız bir biçimde kulağınıza küpe edin ve unutmayın. Unutan, kendini uydurmayanlar, her gün bir bölgede kendilerini de, değerlerinizi de yerle bir ediyorlar. Kendilerini bir şey sanıyorlar. Sözlerimize kulak asmıyorlar, kötü kaybediyorlar. Onlarca kadın-erkek öyle gittiler. İyi mi yaptılar? Doğrusu, bizim öğrettiğimiz tarzdı, sadakatle bağlı kalınsaydı, hepsi yaşardı ve başarırdı. Bunu düşman da biliyor, söylüyor. Böyle ucuz kaybetmektense, zor da gelse bizim söylediğimiz gibi yaşayın, başarın.

Geldik, sizleri gördük, ileride tekrar görüşürüz. Bu söylediğimiz çerçeve de önemlidir. Yazıya dökersiniz, tartışırsınız. Rolünüzü oynayın, önümüzdeki dönemde hepinize ülkenin sahası açıktır, çalışmaları açıktır. Ama gittiniz mi, bilelim ki elinizden gerçekten iş gelecek, tuttuğunuzu koparacaksınız. Bize bu vaadi verin. Sizi bu temelde arzuladığınız ülke sahasına, halk gerçeğimize kavuşturalım. Bunun dışında bir gidiş tarzını asla kabul etmeyelim. Bu temelde hepinize tekrar başarılar, iyi çalışmalar...

■■■

PKK, geçmişiniz ne olursa olsun, sizi kazanmayı esas alır. Eskiden düşmanın oyunlarına bile düşmüş olanları kazanabileceğine inanır. Ama çok dürüst, çok inançlı ve kararlı bir biçimde devrimci tutuma yönelirse affedebilir. İnsanı yeniden kazanmada iddialıdır. Karar tarzınıza bağlıdır. Karar verirseniz, doğru kararı özlü ve samimi tutturabilirsiniz.

15 Ağustos Atılımı bir kahramanlık atılımıdır şehitler kervanının yürüyüşüdür

Duran Kalkan

15 Ağustos gibi bir atılımın 35. yıldönümünü böyle büyük bir direniş içerisinde yaşıyor, karşılıyor olmak kuşkusuz önemlidir. Hareket ve halk olarak bu yıldönümünde de topyekûn faşist sömürgeci-soykırımcı saldırganlığa karşı, topyekûn devrimci halk savaşı direnişi içerisinde bulunuyoruz. Bütün cephelerde Kürdistan'ın özgürlüğü, Ortadoğu halklarının kardeşliği, insanlığın bu kapitalist beladan, iktidarcı ve devletçi sistemin zulmünden kurtuluşu için büyük cesaret ve fedakârlıkla ağır bedeller ödeyerek tarihi mücadelemizi sürdürüyoruz. Bu kendi başına kuşkusuz büyük anlam ve önem taşıyor. 35 yıl gibi uzun bir süre hareket ve halk olarak böyle bir amansız direnişi kesintisiz yürütmüş olmamız daha şimdiden çok önemli sonuçlara, kalıcı gelişmelere yol açmış bulunuyor. Bunu bugün herkes kendi cephesinden değerlendiriyor. Dost, düşman anlamaya çalışıyor, tartışıyor, ortaya çıkan sonuçlar karşısında nasıl bir tavır, tutum geliştirmesi gerektiğini değerlendiriyor. Hareket olarak, halk olarak biz de böyle bir değerlendirme içerisindeyiz, çünkü Kürdistan tarihinde ilk defa böyle kesintisiz bir direniş gerçekleşiyor, 35 yıl kesintisiz devam eden bir silahlı direnişin ortaya çıkardığı sonuçlara Kürt halkı sahip bulunuyor.

Biliyoruz, Kürdistan her zaman istilalara, işgallere maruz kaldı. Dıştan gelen yabancı saldırılara uğradı, bu tür saldırılara karşı sürekli direniş içerisinde de oldu. İyi-kötü, az-çok ama her zaman direndi, Kürt halkı dağlara çekildi, dağlarla birleşti. Kendi yaşamını bu temelde örgütledi ama bu saldırılar karşısında kendini savunmayı, ayakta kalmayı, bir halk olarak varlığını sürdürmeyi bildi. Son iki yüz yılda da ağır işgalci saldırılara uğradı, bunlar karşısında da yüzbinlerce, hatta milyonlarca şehit verme pahasına da olsa hep direniş içerisinde oldu. Fakat iyi biliyoruz ki bu direnişler çok uzun sürmediler, en fazla süren, birkaç yılı bulmadı; değil 35 yıl 35 ay bile devam etmedi. Bazıları 35 günde yenilgiye uğradılar, dayanamadılar. Dolayısıyla bu direniş süreci hep kesintiye uğradı. İlk defa 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı 35 yıl gibi bir süre ağır zorluklar yaşasa da, büyük bedeller ödese de kesintisiz bir biçimde devam etmeyi bildi.

Halkların direniş tarihi açısından da böyle bir direniş büyük önem taşıyor. 20. yüzyılda işgalciliğe karşı, sömürgeciliğe karşı, Asya'da, Afrika'da, Amerika'da halklar direniş geliştirdiler, Ulusal Kurtuluş Savaşları verdiler, 3 ya da 5 yıl savaşarak ulusal özgürlüklerine kavuştular. Bir savaşı 15 yıl gibi sürdürenler gerçekten de hayranlıkla izlendiler. Bu kadar uzun bir savaşa nasıl güç getirdikleri, dayandıkları hep değerlendirildi, anlaşılmaya çalışıldı. 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı temelinde Kürt halkının 35 yıllık direnişi bütün bunları kat kat aşan, Kürdistan tarihi açısından olduğu kadar halklar tarihi açısından da en uzun süreli silahlı direnişler içerisinde yer alan, belki de en uzun sürelisi olan bir düzeyi kazandı. Tabii böyle bir tarihsel süreçte sadece kendi öz gücüne dayanarak bu biçimde bir gerilla direnişini yürütebilmek önemli, kalıcı sonuçlar yaratacak tarihi bir olaydır. Başta çok fazla ihtimal bile verilemeyen, hayal bile edilemeyen bir olaydır. 15 Ağustos eylemliliği planlanırken buna yürüyen yönetimimizin ufku üç aylıktı. Üç aylık bir eylem planlamasıyla böyle bir direnişe yürüyebildi ki, üç ay sonra neler olabileceğini kestirebilecek, öngörebilecek, tahmin edebilecek bir ufka bile sahip değildi. Hatta eylem arkasından 'acaba neler olabilir?' sorusu çok yakıcı bir soru olarak herkesin beynindeydi, dilindeydi. Acaba neler olabilirdi? 12 Eylül faşist askeri rejimi, sömürgeci-soykırımcı TC faşizmi nasıl tepki gösterebilirdi? Böyle bir eylemlilik ne tür olaylara ve gelişmelere yol açabilirdi? Bu soruların cevapları belirsizdi. Nelerin olabileceğini öngörmek, kestirmek, bunları öngörebilecek, 'şöyle olabilir' diyebilecek bir düşünce ufku ortaya koyabilmek bile zordu. Çünkü düşman zalimdi.

Şimdi Bahçeli-Erdoğan diktatörlüğü 'asarız, keseriz, gömeriz, param parça ederiz' diyor ve naralar atıyor, geçmişi bilmeyenler zannediyorlar ki sadece Bahçeli-Erdoğan kişilikleri böyle diyor. Hayır, bu faşist-soykırımcı sistemin genel üslubudur, duruşudur. O zaman da 12 Eylül cunta şefleri Kenan Evren ve arkadaşları bugünkünden çok daha fazla nara atıyorlardı. Başta Kürtler olmak üzere Ortadoğu halklarını, insanlığı şimdikinden daha çok tehdit ediyorlardı. Her gün yemekten-yutmaktan, bir gecede her tarafı fethetmekten söz ediyorlardı. Çiller-Güreş çeteciliği de "Ya bitecek ya bitecek" diye az tehditte bulunmadı, az nara atmadı.

Dolayısıyla düşmanın söz konusu tehditkârlığı, saldırganlığı, tarihsel direnişlerin hepsinin sanki bir kadermiş gibi yaşadıkları 15 Ağustos gibi yeni bir silahlı direnişe başlarken her zaman dikkate alınmayı, değerlendirilmeyi gerektiriyordu ve bütün bunlar zorluklarla da olsa, anlaşılarak, cesaret ve cüret edilerek böyle bir direniş yoluna girildi. Direnme adımları böyle atılabildi. Ortaya çıkan engelleri aşan, zorlukları yenen büyük bir inatla, iddiayla, iradeyle bu 35 yıllık bir direniş süreci haline getirildi.

15 Ağustos Atılımı özgür yaşamda ısrar etme tutumudur

Önder Apo, 15 Ağustos'u bir inadın, bir iradenin, ısrarın, inancın atılımı olarak değerlendirdi. Özgür yaşamda ısrar etme tutumu olarak tanımladı. Gerçekten de sabırla, büyük çabayla, ağır bedeller ödenerek ama her zaman özgür yaşamda ısrar edilerek, bunun bedelini ödeme göze alınarak her yılı büyük direnişlere sahne olan bu 35 yıllık kahramanlık direnişi sürdürüldü. Bu aynı zamanda 35 yıllık Önderlik yürüyüşü oluyor. Parti öncülüğünün kendisini pratikte denemesi, sınaması anlamına geliyor. Başta kadınlar, gençler olmak üzere tüm halkın bilinçlenip örgütlenerek bir direnişe geçmesini ifade ediyor.

Önder Apo, 15 Ağustos'u bir inadın, bir iradenin, ısrarın, inancın atılımı olarak değerlendirdi. Özgür yaşamda ısrar etme tutumu olarak tanımladı. Gerçekten de sabırla, büyük çabayla, ağır bedeller ödenerek ama her zaman özgür yaşamda ısrar edilerek, bunun bedelini ödeme göze alınarak her yılı büyük direnişlere sahne olan bu 35 yıllık kahramanlık direnişi sürdürüldü. Bu aynı zamanda 35 yıllık Önderlik yürüyüşü oluyor. Parti öncülüğünün kendisini pratikte denemesi, sınaması anlamına geliyor.

Kısaca çoğunluk bu tür değerlendirmeleri içten içe yapıyor olsa da açıktan hiç kimsenin çok fazla ihtimal vermediği, ne olacağı noktasında büyük soru işaretlerini içinde taşıyan böyle bir kahramanlık atılımı içerisine girildi ve bu direniş 35 yıl gibi bir sürece yayıldı. Bugün 35. yıldönümünü coşku ve heyecanla yaşıyoruz. Her yerde büyük kutlamalar var. Halk coşku içerisinde; devrimci-demokratik güçler, kadınlar-gençler, tüm ezilenler, özgürlüğe ihtiyacı olan herkes heyecan duyuyor, bu atılımdan güç almaya çalışıyor, coşkuyla karşılıyor. Faşist soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyaset kahroluyor. Bin bir türlü oyunla, saldırı yöntemiyle bu gelişmeleri engellemeye çalışıyor. 15 Ağustos Atılımı'nın Kürdistan'da yarattığı sonuçları ezmeye, tasfiye etmeye; Türkiye ve Ortadoğu'daki etkilerini önlemeye çaba harcıyor. Bunun için topyekûn faşist-soykırımcı bir saldırıyı yürütmekten geri durmuyor. 35. yıldönümünde de ilk başlangıcında yaşanan sahne az-çok devam ediyor. Kuşkusuz bir tekerrür değil ama ciddi benzerlikleri olma biçiminde devam ediyor.

15 Ağustos Atılımı ile yeni ahlâk edinen bir halk gerçekliği ortaya çıktı

35. yıldönümü vesilesiyle şunları değerlendirmemiz lazım: Bu 35 yıllık kahramanlık direnişinin büyük bir birikimi var, zengin bir tecrübe birikimini ortaya çıkardı. Kürdistan'da tüm ezilenlere hitap eden, onlara kurtuluş yolunu gösteren bir Önderlik gelişimi yarattı. Bugün Önder Apo'nun düşünceleri tüm dünyaya yayılıyor. Başta kadınlar, gençler, işçi ve emekçiler olmak üzere tüm ezilenlerin önünü aydınlatıyor, onlara kurtuluşun, özgürlük mücadelesini başarıyla yürütmenin yol ve yöntemlerini gösteriyor. Bu temelde tüm ezilenlerin evrensel önderliğinin Kürdistan'da yaratılmış olduğunu görüyoruz. Bu, Kürt halkının en büyük tarihsel kazanımı olduğu kadar, tüm ezilenlerin, insanlığın da 21. yüzyıl başındaki en büyük kazanımı oluyor. Bir defa bu gerçeği doğru görmemiz ve iyi anlamamız lazım. Bunun önümüzdeki süreçte yaşanacak gelişmeler üzerindeki etkisini öngörebilmemiz, tahmin edebilmemiz gereklidir. Bu öyle güncel bir durum değil, gelip geçici bir olay değil; etkisi giderek artan ve derinleşen bir durum yaşanıyor -ki, en azından yüz yıla yayılacak ve tarihi, büyük gelişmelere imza atacak bir olay olarak görmek, tanımlamak kesinlikle bir abartı değildir; ancak gerçeği biraz daha yakından görmek, anlamak gibi olabilir. Başka türlü anlamlandırmak doğru değildir.

Diğer yandan böyle bir önderliksel gelişmeye dayalı olarak, özgürlük ruhu, bilinci, iradesi, iddiası daha çok gelişti, Kürt toplumu kadınıyla, genciyle, işçisiyle, emekçisiyle, 7'den 70'e yeniden dirildi; yeni bir ruh, bilinç, kültür, ahlâk edindi, özgür yaşam tutkusunu çok ileri düzeye çıkardı. Özgür yaşamın değerini, anlamını bir kez daha ortaya koydu. Bunun için her türlü bedeli göze alan fedai çizgisinde büyük bir cesaret ve fedakârlık ortaya çıkardı. Böylece gerçekten bir diriliş gerçekleşti; yeni bir toplum, özgür birey, yeni bir halk; yeni kültürel değerleri olan, ölçüleri olan, yeni ahlâk edinen bir halk gerçekliği ortaya çıktı. Şimdi bu halk bütün komşu halkları değiştiriyor, dönüştürüyor, kazandıklarını onlarla paylaşıyor, onlara coşku, heyecan kaynağı oluyor, öncülük ediyor. Özgür yaşamın, demokratik birliğin, kardeşliğin doğru yolunu ve tutumunu gösteriyor.

Böyle bir önderliksel ve halk gelişimi önemli güçlere dayalı olarak gerçekleşmiş bulunuyor. 35 yıllık direniş içerisinde tarihte eşi bulunmayan, günümüz dünyasında da bir benzeri ya da örneği olmayan PKK gibi bir partileşme ortaya çıkmış durumdadır. Yine PAJK gibi bir kadın partileşmesi, kadın özgürlük devrimi, onun felsefi, ideolojik, örgütsel, eylemsel öncülüğünü yürüten öncü bir güç yaratılmış durumdadır. HPG ve YJA-STAR'da somutlaşan, yine benzeri çok az bulunan fedai gerilla ordusu bu 35 yıllık savaş içerisinde peş peşe şekillenmiş durumdadır. Bunun ne büyük bir güç olduğu, hiç kimsenin karşısında duramadığı faşist DAİŞ çetelerine karşı savaş içerisinde sınanmış, denenmiş, kanıtlanmış durumdadır. Sadece dostlarına güç, umut, mutluluk vermiş değil; aslında karşıtlarının bile büyüklüğünü itiraf etmesine, onlardan fayda, umut bekler duruma gelmesine bu temelde yol açmış bir kuvvet oluyor. Sayısı az olabilir, teknik gücü zayıf olabilir, fakat savaşın insan işi olma özelliği hâlâ devam ediyor. Dolayısıyla da 15 Ağustos Atılımı temelinde dünyada benzeri bulunmayan bir fedai savaşçılığın ortaya çıkartılmış olduğu açıkça kanıtlanmış bir gerçeklik oluyor. Bunu hiç kimse inkâr edemiyor, dostları büyük bir umutla sahiplendiği gibi düşmanları da büyüklüğünü itiraf ediyorlar. Bu kadar kendini kanıtlamış bir güç var.

Şunları iyi biliyoruz: Bütün bunlar 15 Ağustos Atılımı temelindeki kahraman gerilla direnişiyle kazanıldı. Belki maddi yaşam bakımından fazla bir şey ifade etmiyorlar ama bir halkın varlığı ve özgürlüğü bakımından zaferi garantileyen, her koşulda direnme ve zafer kazanma gücüne ve özelliğine sahip olan bir gelişmeyi ortaya koyuyorlar. Bu bir gerçektir. Dolayısıyla da bu 35 yılın en büyük kazanımı bu oluyor. Bundan da öteye bu 35 yıllık süre içerisinde dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında Kürt varlığı ve özgürlüğü adına yürütülen tüm çabalarda, atılan tüm adımlarda, sağlanan tüm kazanımlarda bu atılımın imzası var, damgası var. Bunu da hiç kimse görmezden gelemiyor, inkâr edemiyor. Kuzey Kürdistan 30 yıldır Ulusal Diriliş Devrimi'ni yaşıyor. Demokratik Uluslaşma sürecini yaşıyor. Her türlü faşist-sömürgeciliğe

karşı ağır bedeller ödemeyi göze alan büyük bir direniş yürütüyor ve bu direniş içerisinde pişen, pekişen, yeniden var olan bir halk gerçekliği, iradesi, kültürü, ahlâkı ortaya çıkıyor.

Başûr'da ortaya çıkan statüde 15 Ağustos Atılımı'nın doğrudan ve dolaylı etkileri bulunuyor

15 Ağustos Atılımı olmasaydı Başûr yenilmişti. Bunu niye kabul etmiyorlar, insan anlamıyor. Gerçekleri kabul ederek doğruya ulaşıp o temelde yürümek gelişme yaratır. Ama yaşanmış gerçeği yok saymak hiç kimseyi bir yere götürmez, bir şey kazandırmaz. Başûr'daki güçler 75'te yenilmişlerdi. Aşbatal ilan ettiler, kendilerini feshettiler. Kürt toplumunu Amerika'ya emanet ettiler. Bunlar tarihsel gerçeklerdir, herkes biliyor ve artık bir daha yeniden adım atma umudu kalmayacak şekilde Kürdistan'ı terk ettiler. Bunlar birer gerçektir. Yeniden Kürdistan'a nelere dayanarak geldiler? Nereden umut, ruh, cesaret alarak yeniden direnişe geçme, peşmerge olma iradesi kazandılar? Hangi gelişmelere dayanarak ayakta kaldılar? 90-91'de Irak'taki çatışmalı durum, savaş hangi gelişmelerin sonucunda ortaya çıktı? Başûrê Kurdistan'daki mevcut durum kısaca neye dayanarak oluştu ve 30 yıldır neye dayanarak yaşıyor? Bunu düşman itiraf ediyor. Faşist TC yöneticileri PKK'ye karşı mücadele nedeniyle bu statüyü tanıdıklarını açıktan söylüyor ve itiraf ediyorlar; fakat bazı Kürt çevrelerine bunu kabul ettirmek mümkün olmuyor. Gerçekçi olmak gerekiyor. Bu gerçeği yok sayarak, görmezden gelerek hiç kimse doğruya ulaşamaz. Ancak kabul ederek ve bu temelde bir özeleştiri, düzeltme, değişim yaşayarak doğruya ulaşabilir. Bunun başka yolu yoktur. Bu bakımdan istendiği kadar reddedilmeye çalışılsın, tarihsel gerçeklik gerçekliktir, yaşanmıştır. Tarihin kayıtlarına geçmiştir, bunu kimse silemez.

Diğer yandan son yedi yılda Rojava'da yaşanan gelişmeler, özellikle DAİŞ faşizmine karşı küresel bir ittifaka yol açma temelinde gelişen muzaffer direniş bugün yalnızca Kürdistan için, Suriye için bir meşale, ön açıcılık değil, aslında tüm insanlık için temel bir umut ve coşku kaynağı durumundadır. Yurtdışına, dünyanın dört bir yanına savrulan Kürtlerin bu düzeyde bilinçli, örgütlü, ülke ve ulusal değerlere bağlı, eriyip yok olmamış konumda bulunmaları yine önemli bir noktadır. Bütün bunların hepsinin 15 Ağustos Atılımı temelinde 35 yıllık gerilla direnişiyle olduğu, böyle bir direnişle, İran-Irak Savaşı temelinde tüm umutları kırılmak istenen Rojhilat halkının umutlarının ve inançlarının taze tutulmasının sağlandığı, bütün bir devrim potansiyeli olarak varlıklarını sürdürmelerini mümkün kılan bir durumun yaşandığı açık bir gerçektir. Bunları hiç unutmamalıyız, doğru anlamalıyız, gelecek açısından taşıdıkları anlam ve önemin bilincine her zaman çok derinlikli bir biçimde varmalıyız. Yoksa 15 Ağustos Atılımı ve o temelde ortaya çıkan gelişmeleri göremeyiz. 15 Ağustos Atılımı'nın sonuçlarının Kürtler açısından nasıl büyük tarihi anlam ve önem içerdiğinin bilincine varamayız.

Egîd-Mahsum Korkmaz — Erdal-Mustafa Yöndem — Gözlüklü Ali-Abdullah Ekinci

15 Ağustos Atılımı'nın yaratıcısı büyük ve ölümsüz komutanımız Mahsum Korkmaz gerçeğini doğru anlamak lazım. Bütün bu kahramanlık atılımının sembolü oldu. Önder Apo, "Şehitler şehidi" dedi. Bütün zorluklara ve engellere rağmen Egîd duruşu, öngörüsü, ruhu, öncülüğü, komutanlığı olmasaydı 15 Ağustos Atılımı böyle başarıyla başlayamayabilirdi de. İlk ve en zor yıllarını bu biçimde yürütemeyebilirdi. Yine atılım boyunca gerçekten de kahramanlık çizgisinde yüründü ve şehitler verildi.

Kendimizi bu atılım değeri temelinde şekillendirip yeni gelişmeler yaratmak üzere doğru bir yaşama ve mücadeleye sevk edemeyiz. O bakımdan bu direniş atılımı, onun üzerinden geçen 35 yıllık gerilla öncülüğündeki gerilla ve halk direnişimizin tarihi sonuçlarını iyi görmemiz, anlamamız, doğru sahiplenmemiz ve onları sürekli ilerleten, geliştiren bir tutumun ve mücadelenin sahibi olmayı bilmemiz gerekiyor.

İşbirlikçilikle özgürlükçülük uzlaştırılamaz

Gelişmelerin sadece Bakurê Kurdistan için böyle olduğunun söylenmesi doğru değil, bazı basın çevreleri ısrarla "Bakur'da durumu değiştirdi" diye göstermeye çalışıyorlar. Bakur'da Kürtlük bitse sanki Başûr ve Rojava'da kalırmış gibi bir hava yaratıyorlar, bu Barzani görüşüdür. Bizim çevrelerimizin de buna sarılmaları bir ironidir, yürek acısı bir durumdur. Bu bakımdan hem 15 Ağustos Atılımı üzerine konuşup hem de 15 Ağustos karşıtlığı düşüncesinde olmak temel bir çelişkidir. Bu kadar çelişik var olunamaz. Gerçekçi olmak lazım, doğru anlamak gereklidir.

Evet, herkes düşünebilmeli ve tartışmalıdır, herkesin görüşü olmalı ama 15 Ağustos adına konuşuyor ve bir de sahip çıkıyorsa ciddi yaklaşmalıdır. Onun özünü saptırmak, çarpıtmak çok tehlikelidir. Bir güç ona düşmanlık yapabilir, karşı çıkabilir, ona kimse bir şey demez ama sahip çıkıyorsa, özünü boşaltmayacak ve doğru sahip çıkacak. O halde doğru anlayacak. Hâlâ bazıları iddia ediyorlar ki, 'Bakurê Kurdistan tasfiye olabilir, soykırıma uğrayabilir ama Kürtlük Başûr'da yaşayabilir, o da yeterlidir!' Şimdi bütün dünya destek veriyor; Ermenilik Erivan'da mı yaşıyor, yoksa Amerika'da, şurada burada mı yaşıyor, bu tartışma konusudur. Peki, Kürdün destekleyicisi kim ki Hewlêr'de Kürtlük yaşayabilsin? Akıllı olmak gerekiyor. PKK yokken, 15 Ağustos Atılımı yokken bugün Başûrê Kurdistan'da krallık yapanlar, yöneticilik yapanlar bir Türk jandarması ile bile görüşemiyorlardı, önünde el pençe divan duruyorlardı. Sınırda bir onbaşıyla görüşseler, 'Bizi kabul ettiler' diye bayram ediyorlardı. Bugün ikide bir Ankara'ya gidiyor ve en üst yöneticilerle görüşüyorlar, neyin sayesinde? Bunlar anlaşılmayacak durumlar değildir.

O halde, Hewlêr'de neyin sayesinde yönetim olundu, saraylar kuruldu ve yaşanıyor? Bunu bilmek lazım. Bunun öte tarafının İmralı olduğunu görmeyenler gerçekten haramzadedirler. Gerçeğin saptırıcısıdırlar. Bu kadar açıktır. Şimdi en azından biz bu konularda çok net olmalıyız, kesin olmalıyız. İşbirlikçilikle özgürlükçülük uzlaştırılamaz. Orta yol bulunamaz. Orta yolcu olmaya, işbirlikçilik ile özgürlükçülüğü uzlaştırıp bir orta çizgi yaratmaya çalışanlar yanılıyorlar. Bu hiçbir zaman başarılmayacak. En büyük tehlike böyle bir orta yol arayışı tehlikesidir. Özgürlük bilinci, çizgisi, mücadelesi açısından en tehlikeli düşmanlık böyle bir düşmanlık ve karşıtlıktır. Bunun bilinmesi lazım. O halde, 15 Ağustos Atılımı'nın 35 yıllık gerilla direnişinin Kürdistan'da ortaya çıkarttığı sonuçları, yarattığı kazanımları hiçbir aşağılık kompleksine kapılmadan kabul etmek lazım. Ortaya koymak, anlamak, anlamlandırmak; mümkünse onları sahiplenerek daha da ilerletecek bir duruşun, cesaret ve fedakârlığın sahibi haline gelmek lazım. Yoksa onu eğip bükerek sağa sola saptırarak bir haramzade gibi ortaya çıkan değerleri yiyip kendisini tekmeleyerek dürüst ve namuslu bir duruş ve insan yaşamı olmaz.

15 Ağustos nelere dayanarak gelişti?

15 Ağustos Atılımı nelere dayanarak gelişti, neleri değiştirdi? Dünya ve bölge açısından ne tür değişiklikler yarattı? Bunlar da önemli oluyor. Birçok kez tartışıyoruz, değerlendiriyoruz. 15 Ağustos Atılımı'na giden süreç önemliydi. Türkiye'deki 12 Eylül faşist askeri darbesi, arkasından başlayan İran-Irak Savaşı, böyle bir savaşa gerekçe olan bir-iki yıl önceki büyük İran Devrimi, Arap sahasındaki çelişkili-çatışmalı gelişmeler önemli olaylardı. Kürdistan açısından politik ve pratik bakımdan ciddi sonuçlara yol açtılar. İlk defa Kürt soykırım siyasetini yönetmek için oluşturulan ABD-İngiltere-Türkiye-İran-Irak-Suriye yönetimlerinden oluşan ortak yönetim parçalandı ve işlemez hale geldi. Kürdistan üzerindeki ortak siyasi yönetim yok oldu. Bu çok önemliydi. Kürdistan üzerindeki sömürgeci-soykırımcı yönetimde ciddi bir gedik açılması, çatlak oluşması, boşluk yaratılması demekti. Böylece elbirliğiyle tüm Kürt direnişlerinin bastırılması gibi bir durumu o süreçte geliştiremediler. 15 Ağustos Atılımı'na karşı yeterli düzeyde uygulayamadılar. Tabii hiç dayanışma içinde olmadılar, birbirlerine güç ve destek vermediler biçiminde değil; dayanışma içinde oldular ve destek de verdiler ama önceki süreçteki olduğu düzeye hiçbir zaman çıkmadı. Diğer yandan bu durum pratik olarak önemli boşluklar yarattı. Gerilla hareketi için ciddi bir üslenme ve hareket zemini ortaya çıkardı. Başûr'da, Bakur'da, Rojhilat'da Kürdistan'ı bölüp parçalayan sınır zemininde siyasi-askeri egemenlik zayıflığına yol açtı. Bu da önemli bir pratik dayanaktı.

12 Eylül faşist askeri darbesi gerilla direnişinin meşruiyetini arttırdı

12 Eylül darbesinin karakteri, bölgeyi tehdit eden niteliği de ona karşı silahlı direniş geliştirmenin zeminini daha çok güçlendirdi. Gerilla direnişinin meşruiyetini arttırdı. Bütün bunlardan PKK yararlandı. Tüm bu gelişmeleri bir bütünlük içerisinde Önder Apo çok iyi değerlendirdi. Siyasi ve pratik olarak oluşan boşluk ortamından, yine silahlı direniş için darbenin ortaya çıkardığı siyasi zeminden yararlanarak bu gerilla atılımını gündeme getirdi, bunda ısrarlı oldu, inatçı oldu; partiyi hazırladı böyle bir atılıma yönlendirdi ve tüm engellere ve zorluklara rağmen kesintisiz süren gerilla direnişi ne kadar doğru ve isabetli olduğunu ortaya çıkardı. Sonuçlarını biliyoruz. 15 Ağustos Atılımı temelinde birkaç yıllık gerilla direnişi, dıştan ve içten gelişen saldırıları kırmayı başarınca, Kuzey Kürdistan'da Ulusal Diriliş Devrimini gerçekleştirir ve Başûrê Kurdistan'da devletsiz özgür bir ortam yaratırken aynı zamanda Birinci Dünya Savaşı içinde ve sonrasında şekillenen Kürdistan'ı dört parçaya bölen ve soykırıma uğratmak isteyen siyasi ve askeri sistemi de parçaladı. Türkiye-Irak, Türkiye-Suriye, hatta Türkiye-İran sınırlarını işlemez kıldı. Bölünen Kürdistan'ı birleştirdi. Gerilla, birleşik Kürdistan üzerinde üslenen, hareket eden, savaşan bir güç oldu. Bu aslında Kürdistan'ın bölünmesi ve Kürt toplumunun soykırıma uğratılması temelinde oluşturulması öngörülen dünya sisteminin parçalanmasıydı. Böyle bir sistem yaratma çabalarının boşa çıkartılmasıydı, başarısız kılınmasıydı. Yani Birinci Dünya Savaşı ile oluşturulan siyasi-askeri sistemin kırılmasıydı. Nitekim sonuçları 90'dan itibaren bölgede ve dünyada yaşanan gelişmelerde görüldü. Hiç kimse Sovyetler Birliği'nin çöküşünün, Körfez Savaşı'nın, 30 yıla yaklaşan Üçüncü Dünya Savaşı denen sürecin Kürdistan'daki bu gelişmelerle bağını doğru ve yeterli bir biçimde kurmak istemiyor. Oysa Önder Apo bunları oldukça anlaşılır bir biçimde tarihsel bağları içerisinde değerlendirdi, çözümledi. Görüşmelerde, savunmalarda ortaya koydu. Tarihsel sürecin doğru anlaşılıp derslerinin yeterli çıkartılması için herkese yol gösterdi. Ama öyle anlaşılıyor ki, birçok çevre buna pek inanmıyor, dolayısıyla tarihsel olaylara bütünlük ve birbiriyle bağ içerisinde bakamıyor. Yeterli sonuçlar çıkartamıyorlar. Ellerinde o kadar büyük mali, siyasi-askeri güç olmasına rağmen başarısızlığa uğruyorlar, oysa PKK, Kürt halkı ciddi mali, siyasi ve askeri güce sahip olmamasına rağmen, dikkat edilirse geçen 35 yıl boyunca sürekli gelişen, büyüyen ve bugün 35. yıldönümünde bütün Ortadoğu siyasetini derinden etkileme gücüne sahip birinci aktör denebilen düzeyi tutturan bir güç haline gelmiş bulunuyor. PKK ve Kürt halkı bunu neyle yapıyor? Doğru anlayışıyla yapıyor, olay ve olguları doğru anlama, doğru değerlendirme, onlardan gerçekçi sonuçlar çıkartma gücüyle yapıyor. Başka fazla bir gücü yoktur. Başkalarının siyasi-askeri, ekonomik güçlerine karşı, Kürt halkının, Kürdistan Özgürlük Hareketinin temel güç kaynağı da bu oluyor. Demek ki bu da önemli bir güç ve bu değerlendirmeler doğru ve gerçekçi değerlendirmeler oluyor.

Kürt soykırımı karşısında suçluluk yaşayan güçlerden birisi de Sovyetler Birliği'ydi

Kürdistan'da yeni bir devrimcilik, yeni bir sosyalizm anlayışı ortaya çıktığı zaman reel sosyalizmin çöküşü anlaşılırdır. Çünkü Kürt soykırımı karşısında suçluluk yaşayan güçlerden birisi de reel sosyalizmdi, Sovyetler Birliği'ydi. Başkaları kapitalizm adına bunu yaptılar ama solculuk ve sosyalizm adına, ulusların kaderlerini tayin etme hakkı adına, tüm halkların, dillerin özgürlüğü adına Kürtler üzerinde soykırıma destek veren, onay veren, 'evet' diyen bir sistemin kendi içinde ne kadar ağır bir çelişki yaşamış olduğu herhalde görülebilir ve anlaşılabilir. Önderlik değerlendirdi ve hepimiz de anlıyoruz. Bu sistem dış saldırılarla çökmedi, iç çelişkileriyle çöktü. En büyük iç çelişkisi buydu. Devlet hegemonyası adına ezilenlerin, halkların, dillerin, kültürlerin özgürlüklerine sahip çıkmaması, devlet çıkarları doğrultusunda bunları feda etmiş olmasıydı. Kendisini tarihin büyük devrimi olarak var eden özgürlük ilkelerine ters düşmesi, karşı çıkmasıydı. Bu kadar kendi içerisinde çelişen bir güç o çelişkinin kurbanı olarak çöktü. Elbette 'Kürdistan'daki gerilla savaşı Sovyetler Birliği'ni çökertti!' demek doğru değil, böyle değerlendirilirse yanlış olur, anlaşılmaz olur. Ama Kürdistan'daki yeni bir devrimci bilincin, iradenin, çizginin, yeni bir özgürlük anlayışının gelişimi de Sovyetler Birliği'nin özgürlük ilkesinden ne kadar uzak olduğunu; pratiğinin, politik duruşunun, dillendirdiği ideolojik ilkelerle ne kadar çeliştiğini de ortaya koydu. Bu da teşhir olmasında, iç çelişkilerin daha açık görülür olmasında önemli bir rol oynadı.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlangıcı Körfez Savaşı'dır

Biz şunu biliyoruz: Bu çözülüşün İran-Irak Savaşı'yla ve bu savaşın sonuçlandırılmasıyla bağlantısı var. Körfez Savaşı'nın, İran-Irak Savaşı'nın sonuçlarıyla bağlantısı var. Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlangıcı Körfez Savaşı'dır. İran-Irak Savaşı'nın, bilindiği gibi, pratikleştiği gibi sona erdirilmesini sağlatan birinci etkenin de, 15 Ağustos Atılımı temelinde Bakur ve Başûrê Kurdistan'da gelişen PKK öncülüğündeki gerilla ha-

reketi olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Yoksa savaşan taraflar birbirlerini yenemediler, birbirleriyle hiçbir görüşme yapmadılar, ateşkes yapmaya hazır değillerdi. Ateşkes onlara dışarıdan dayatıldı. ABD tarafından, Sovyetler Birliği tarafından dayatıldı, dış sistem tarafından dayatıldı. İran lideri Humeyni ateşkesi imzalarken, "Zehir içmekten daha acıdır" dedi. Madem zehir içmekten acıydı o zaman niye imzaladı? İmzalamasaydı. İmzaladığına göre demek ki, imzalamasını dayatan, zorlayan ve aşamadığı bir şeyler vardı, imzalamaya mecbur kaldı. Evet dayattılar. Küresel sistem, NATO sistemi, uluslararası sistem denen güç böyle bir ateşkesi imzalatmayı dayattı. Küresel sistem de İran ve Irak'a ateşkes dayatmasını, bu savaşın ortaya çıkardığı politik ve pratik ortamdan Kürt gerillasının, PKK gerillasının daha fazla yararlanmasını önlemek, gerillanın politik-pratik zeminini ortadan kaldırmak, gerillaya karşı küresel düzeyde topyekûn planlı imha ve tasfiye saldırıları geliştirebilmek için yaptı. Nitekim İran ve Irak ateşkese götürülürken hızla her iki gücün ordusu da Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'a sevk edildi. Rojhilat ve Başûrê Kurdistan'da ortaya çıkmış olan boşluklar askeri egemenlikle hızla kapatılmaya çalışıldı. Böylece Irak ve İran ordusu örs yapıldı, NATO desteğindeki Türk ordusu çekiç yapıldı. Gerillayı ezmek, Önderliği ve partiyi tasfiye etmek amacıyla 88'de, 89'da PKK gerillasına karşı NATO çerçevesinde planlanan bir "Örs-Çekiç" saldırısı yürütüldü. Bu, Önderlikten başlayıp gerillayı ve tüm partiyi içine alacak şekilde PKK'ye karşı geliştirilen ilk kapsamlı küresel imha ve tasfiye amaçlı saldırı planıydı ve uygulamaya da koydular. 1987 Temmuz ayından itibaren Türkiye sisteminin özel savaşa göre yeniden yapılandırılması, Olağanüstü Hal ilanı, Olağanüstü Hal yönetiminin, sisteminin, ordusunun oluşturulması temelinde böyle bir imha ve tasfiye planı oluşturuldu ve uygulamak için de hiçbir savaş kuralına, ahlâkına ve hukukuna bağlı kalmadan saldırı yürütüldü. Gerillayı ezmek amaçlı "örsçekiç taktiği" denen ya da diğer bir adıyla "Sandviç Hareketi" denen, iki taraftan sıkma ve ezme operasyonunu başlattılar. Bütün dünyada PKK kovuşturması, soruşturması geliştirerek PKK'yi terör örgütü ilan edip, Almanya-Düsseldorf'da mahkeme açarak yargılayıp mahkûm etmeyi öngördüler. Önderliği de böyle bir mahkemede yargılayıp mahkûm ederek etkisiz hale getirmeyi hedeflediler. Bunun için Almanya'nın Dışişleri Bakanı Hans-Dietrich Genscher 87 sonunda ve 88 yılı başında üç defa Şam'a gitti. Sadece Almanya'nın değil, bütün dünyanın tanıdığı çok kıdemli politikacıydı. Herkes üzerinde çok fazla etkisi vardı. O kişisel etkinliğini de kullanarak Önder Apo'yu böyle bir sözde hukuki zemin içerisine alıp etkisiz kılmayı öngördüler. Bunlar yaşanan gerçeklerdir, yani birer yorum değil, tahmin değil; dolayısıyla mübalağa görüşler değildir, yaşanmış olaylardır, tarihin sayfalarında belgelenmiş durumdadır. İsteyen açabilir, bakabilir, görebilir.

Bütün bunlar ile neyi söylemek istiyoruz: Dikkat edelim; 90'ların başındaki gelişmelerin hepsinin temelinde bunlar var. İran-Irak Savaşı'nın durdurulması ve PKK gerillasına karşı bir bütün Kürdistan Özgürlük Hareketine karşı 87-88'de geliştirilen bu planlı topyekûn özel savaş saldırısı var, imha ve tasfiye amaçlı saldırı var. Bununla Kürdistan'daki gelişmeleri yok edip, özgür Kürdistan gelişimini tasfiye edip, kırıp, eski sistemi devam ettirmek istediler ama başarılı olamayınca, bu saldırılar kırılınca, tersine PKK öncülüğü ve Kürdistan Özgürlük Gerillası böyle bir direniş içerisinde saldırıları kırarak nicel ve nitel bakımdan daha çok büyüyüp kendisini Kürdistan'ın tüm bölgelerine yayınca, işte o zaman yeni gelişmeler ortaya çıktı. Körfez Savaşı oldu, Sovyetler Birliği çöktü, Üçüncü Dünya Savaşı denen savaş başladı. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı statüyü 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişen gerilla savaşı parçalamıştı, kırmıştı. Dolayısıyla sistemin sahibi olan, öncüsü olan, Kürdistan'da parçalanan, kırılan sistemlerini yeniden onarmak, tamir etmek, ayakta tutmak için işte Üçüncü Dünya Savaşı denen saldırıyı başlattılar. Çünkü önlemezlerse, engel olmazlarsa bu gelişmenin Ortadoğu'ya tümden yayılacağı ve bölgesel bir devrime yol açacağı ihtimalini gördüler, bundan büyük korku duydular. Böyle bir gelişmenin küresel kapitalist sistemi tarihten sileceği korkusu ve kaygısına kapılarak sistemi korumak üzere Üçüncü Dünya Savaşı denen bu saldırı sürecini başlattılar. 30 yıldır bu devam ediyor.

Yeni Dünya Düzeni Stratejisi'nin ana planlaması Kürdistan'a dönüktü

ABD, Yeni Dünya Düzeni Stratejisi temelinde bunu geliştirdi. Birçok alana bu stratejiye dayalı saldırı planları dayattı, uyguladı. Fakat en önemlisinin Ortadoğu ve Kürdistan'a dönük planlama olduğunu biliyoruz. Diğer alanlarda parça parça yürütürken bu Yeni Dünya Düzeni Stratejisi'nin ana planlaması Kürdistan'a dönüktü, Kürt Özgürlük Hareketini kontrol altına alma ve ezmeyi hedefliyordu. İşte Uluslararası Komplo dediğimiz saldırı bu temelde planlandı. Körfez Savaşı ardından ABD-Türkiye-KDP-YNK ortaklığı temelinde PKK'ye karşı 1992 sonunda Güney (Başûr) Savaşı dayatıldı. O savaşın temel amacı PKK'nin Başûr'a yayılmasını engellemek, Bakur'da tutmak, sınırlandırmak ve kuşatmaktı. Önce büyümesinin, yayılmasının önünü alarak sınırlandırmayı hedefledi. 90'larda yaşanan çatışmalar içerisinde onu başardığını hesap edince 98'den itibaren Bakur'daki varlığı da imha edip ezmek üzere 9 Ekim 1998 komplo saldırısını başlattılar. Kürdistan'a dönük Üçüncü Dünya Savaşı Stratejisi'nin saldırı planları buna göre oluştu. Bu planın birinci ayağı, PKK'nin Başûrê Kurdistan'a girişinin engellenmesi, Bakur'da sınırlandırılarak kuşatılmasıydı. İkinci adımı, 9 Ekim 98'de başlatılan Uluslararası Komplo'ydu. Önderliği imha etmek, PKK'yi tasfiye etmek ve bu temelde Kürt soykırımını gerçekleştirmekti. Kürdistan'da PKK öncülüğünde ve 15 Ağustos Atılımı temelinde ortaya çıkan gelişmeleri tasfiye ederek bölünmüş, soykırıma uğrayan Kürdistan'ı gerçekleştirmek ve böylece Birinci Dünya Savaşı'yla oluşan sistemi ayakta tutmaktı. Bunun için işbirlikçi Kürt'ten de yararlanabileceği kadar yararlanmayı öngördüler. Bu temelde 2000'li yıllar boyunca büyük mücadele oldu. 2010'dan itibaren yeni bir süreç gelişti. Arap toplumundaki hareketlilikler oldu. Suriye Savaşı ortaya çıktı. DAİŞ çıktı ve bugüne gelindi.

Bugün hâlâ 90'da başlayan Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatan güçlerin ana hedefi budur. Dikkat edelim; Kürdistan'ın özgürlüğünü, özgür Kürt varlığını yok etmeyi hedefliyor. Buraya odaklanmış durumdadır. Bunu gerçekleştirmek için Kürt işbirlikçiliğinden faydalanıyor. İşbirlikçiliği tanıyor, ona yer açıyor. Fakat hiç kimse kendisini kandırmamalıdır. Özgür Kürtlük var olmazsa, işbirlikçi Kürtlüğe hayat hakkı tanıyacak mı tanımayacak mı? Burası net değildir. Sadece özgür Kürt ile savaşma temelinde Kürt işbirlikçiliğine yaşam imkânı veriyor. Kürt Özgürlük Savaşı yokken işbirlikçiliğe yaşam imkânı da vermiyordu, istediği kadar destek vermedi. ABD işine geldiğinde kendi stratejisi ve siyasetine hizmet ettiği temelde KDP'ye destekler verdi, olmayınca desteği kesti. Bazıları, "Baba Barzani'yi öldürdü" diyorlar. Kendilerine hizmet edenleri en azından kahırdan ölecek noktaya getirdi. Fiilen bir ölüme yol açmadıysa da kahırdan ölecek noktaya getirdi, bu açık bir gerçektir. Onun için, zaten TC-İran vb. ulus devlet faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetleri, -işbirlikçi, hain, özgürlükçü fark etmiyor- hiçbir Kürt varlığına imkân, şans tanımıyorlar, kabul etmiyorlar. Fakat küresel sistemin de, ABD-Avrupa sisteminin de işbirlikçi Kürt'ü ne kadar tanıdığı, kabul ettiği aslında çok net değildir. Evet, Kürt Özgürlük Mücadelesine karşı savaşmak üzere kabul ediyorlar, destek veriyorlar. Onu İran da yapıyor. İran-Irak Savaşı'nda Saddam yönetimi de yaptı, İran yönetimi de yaptı; bunu TC de yapıyor. Bakur'da korucuları örgütlüyor, Başûrlu işbirlikçilerle 85-92'den beri beraber çalışıyor. ABD ile Avrupa'nın bazı Kürtlerle bu kadar ilişkilenmelerinin İran'ın, Irak'ın, Türkiye'nin yaptığından çok fazla bir farkı yoktur. Onun için çok netleşmiş bir durum yoktur. Belki çıkarları gereği Ortadoğu'da bir karakol gibi Kürt işbirlikçiliğini sürekli tutmak ve kullanmak isteyebilirler. Sürekli Kürtleri diğer toplumlarla çatıştırarak bu çelişki ve çatışma ortamında herkesi kendilerine bağlayıp Ortadoğu'yu daha derinden sömürebilmek için bir araç olarak kullanmak isteyebilirler. Çünkü buna müsait bir durumdadır. Fakat gerçekten de en azından bir ulusal irade olarak Kürt işbirlikçiliğini bile ne kadar kabul edecekleri belli değildir. Bunda hiç kimse yanılmamalıdır. 'Özgürlükçülükten vazgeçelim, işbirlikçi olalım, o zaman dünya bizi tanıyor, Kürt sorunu öyle kolay çözülüyor!' diyenler bilinmez bir şeye kulaç atıyorlar. İşbirlikçiliğin kötülüğünden öteye öyle bir varlığın olup olamayacağı belli değildir. Bunu en başta öncüleri 1923'te Bakurê Kurdistan'da yaptılar. Meclise gittiler, Kürt elbiseleri giydiler, Kürtçe konuştular. "Biz İnönü delegasyonunu destekliyoruz" dediler. 1924-25'te hepsi teker teker idam sehpasını boyladı. O zamanın yönetimi, "Kendi milletine faydası olmayanın bize hiçbir faydası olmaz, götürün, bunlarla işimiz bitmiştir" dedi. Bütün egemenlerin mantığı budur. İktidar ve devlet sisteminin mantığı budur. Sadece Ankara'da, İstanbul'da ya da Tahran'da yönetim olanların mantığı değil; bütün devlet ve iktidar sistemlerinin mantığı budur. Çıkarına geldiği kadar kullanır; onlar için geçerli olan, çıkar mücadelesidir, çıkarları bittikten sonra yeni çıkarlar için kullanılmaya adaysa bir köşede beslenir ve tutulur, eğer değil ise yok edilir. O bakımdan şu anki durumu da doğru anlamak lazım. 30 yıllık böyle bir mücadele aslında Kürdistan'daki durumu da, genel Ortadoğu'daki durumu da aydınlatıcı niteliktedir.

Dünya savaşının bu kadar uzamasının, bütün çelişkilerin gittikçe açığa çıkarak çatışmaların derinleşmesinin merkezinde de, amacı Kürt soykırımını gerçekleştirmek olan bu dünya savaşı saldırılarına karşı Kürt Özgürlük Hareketinin gerilla temelindeki direnişi var. Unutmayalım ki, ABD'nin Yeni Dünya Düzeni Stratejisi'nin başarılı olmaması, bu savaşın otuz yıla yayılmış olması, hâlâ nereye gideceğinin belli olmaması, sürekli yaygınlaşan, derinleşen ve şiddetlenen bir boyutta ilerliyor olması, Kürdistan'daki varlık ve özgürlük direnişi nedeniyle oluyor. Çünkü amacı Kürt varlığını ve özgürlüğünü yok etmekti. Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde gelişen mücadeleyle Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkarttığı sistemi yıkmayı öngören, darbeleyen gelişmeleri yok edip eski sistemi, küresel kapitalist hegemonik sistemi ayakta tutmaktı. Bu Kürt örgürlükçü gelişmesi engellenemediği için mücadele devam ediyor. Bu kadar uzuyor ve yayılıyor. Bunun altında kesinlikle gerilla öncülüğündeki Kürt özgürlük direnişinin yenilmemesi, ezilmemesi var; kendisini yenileyerek, güçlendirerek, her türlü bedeli ödeyerek bütün ağırlığına, zorluklarına, acılarına rağmen Kürt halkının Önder Apo öncülüğünde, gerilla ve parti öncülüğünde varlık ve özgürlük direnişini ısrarla sürdürüyor ve yenilgiyi önleyip zafer iddiasını koruyor olması var. Bu gerçekliği görmemiz lazım. Kürdistan üzerindeki mücadele bugün dünya siyasetini, siyasi-askeri olayları bu düzeyde yönlendirir hale gelmiş durumdadır. Kürdistan üzerinde büyük egemenlik mücadelesi var, paylaşım mücadelesi var. Sadece Kürtlerin varlık ve özgürlük mücadelesi yoktur, bir de küresel ve bölgesel güçlerin Kürdistan'ı ele geçirmek, paylaşmak, Kürdistan'ın zenginliklerine sahip olmak üzere kendi aralarında yürüttükleri amansız bir paylaşım savaşı var. Dünya savaşının merkezi bugün Kürdistan'daki savaş olmuş durumdadır.

Bu gerçekleri 35. yıldönümünde daha iyi görüyoruz, daha derinden anlamaya çalışıyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nın aydınlatıcılığı 35. yıldönümünde Kürdistan'ı da aşarak bütün bölgeye ve dünyaya yayılmış bulunuyor. Bütün tarihsel ve küresel olayları her zamankinden daha net bir biçimde, daha açık olarak, daha iyi görebiliyoruz. Çünkü 15 Ağustos Atılımı'nın aydınlatıcılığı buna imkân veriyor, bunu sağlıyor. Bu gerçekleri de böyle görmemiz lazım.

15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı sonuçların kimler tarafından yaratıldığını doğru anlamalıyız

15 Ağustos Atılımı'nın bu sonuçları var ama bu açılım neye dayanarak gelişti? Neler geliştirdi? Neyin atılımı oldu? Hangi bedeller temelinde var oldu? Kürdistan, Ortadoğu ve dünya açısından bu kadar etkisi ve önemi olan, giderek belirleyici hale gelen büyük bir direnişi hangi güçler, değerler yarattı? Bunları da iyi bilmemiz lazım. Hep sonuçlarına bakarak tarihi büyük gelişmeleri değerlendirip onlara sahip çıkan olmamalıyız. Onların nasıl, kimler tarafından yaratıldığını da her zaman doğru anlamalıyız, görmeliyiz ve "Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek" derler ya, bu hakkı sahiplerine mutlaka vermeliyiz. Böyle olmazsa haramzade oluruz. Birilerinin yarattığı değerleri gören, öngören, yemeye çalışan konumda oluruz. Böyle olmamak lazım. Bunun için de atılım nasıl başladı, hangi ortamda gelişti, ne tür sonuçlara yol açtı; tüm bunları değerlendirmeliyiz. Ama günlük olarak, aylık olarak, yıllık olarak, adım adım nasıl bir mücadeleyle, hangi bedeller ödenerek, ne tür zorluklar yenilip engeller aşılarak, nasıl bir cesaret ve fedakârlık gösterilerek böyle bir atılım gerçekleştirildi? 35 yıllık gerilla direnişi bu koşullarda nasıl sağlandı? Bunun gerçek sahipleri kimlerdir? Gerçekleşme ölçüleri nelerdir? Bu soruları da 35. yıldönümü vesilesiyle kendimize sormamız, bunlara doğru ve yeterli cevaplar mutlaka verebilmemiz gerekiyor. Bunu yapamazsak doğru yaklaşmış olmayız.

Bu atılım bir Önderlik ve şehitler atılımıdır

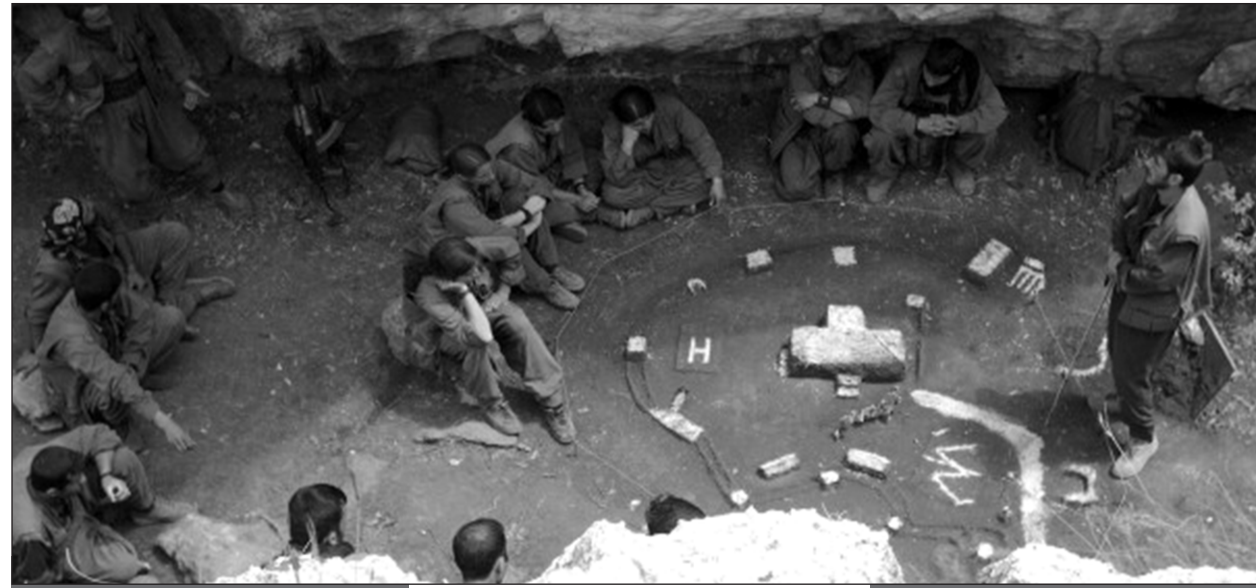
Buradan baktığımızda şunu net olarak görüyoruz: Bu atılım bir Önderlik atılımı, bu atılım bir şehitler atılımıdır. Önder Apo, "Şehitler kervanının yürüyüşü" olarak tanımladı. Şehitler ordusu komutasında, öncülüğünde yürütülen

15 Ağustos Atılımı bir kahramanlık atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı bir şehitler kervanının yürüyüşüdür. Böyle bir atılımın sürekli olmasında ve gelişmesinde belirleyici rolün şehitlere ait olduğu tartışmasız bir gerçektir. Şehadet çizgisinde yürütülen fedai ruhu ve mücadelesiyle bu atılım devam etti, büyüdü ve 35 yıllık bir direniş haline geldi. Şehadet çizgisi olmasa ve böyle bir fedailik gelişmeseydi, şehitler çizgisinde bir fedai duruş ve yürüyüş olmasaydı, değil 35 yıl 35 ay bile bu direniş devam etmezdi.

bir direniş olduğunu söyledi. Gerçekten de evet, halk direndi, herkes katıldı, dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki Kürt halkının kadınlarının, gençlerinin, emekçilerinin böyle bir atılımın geliştirilmesine çok değerli katkıları oldu. Herkes emek verdi, değer kattı, güç verdi. Fakat katkı sunmak ayrı, onun yürütücüsü, öncüsü olmak, onun var edicisi olmak ayrıdır. Bunu var eden, böyle bir atılımın ortaya çıkmasını ve devam etmesini sağlayan Önderlik ve şehitler gerçeği oldu. Bunu böyle bir yıldönümü vesilesiyle bir kere daha net olarak ifade etmemiz gereklidir. Önderlik kuşkusuz yol açan, yol gösteren, her zaman öncülük edendir. Kürdistan'daki her türlü özgürlükçü ruhun, bilincin, iradenin, örgütün, eylemin oluşmasında Önderlik öncülüğü var. Ama 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlanmasında, başlatılmasında, sürdürülmesinde, sorunlarının çözülüp yenilgisinin önlenmesinde, yani sürekliliğinin sağlanmasında, daha da büyütülmesinde ise Önderlik öncülüğü normali aşan bir düzeydedir. Normalde yol gösteren, ön açan, doğruları söyleyen, yapılmasına yön veren olması gerekirken, 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nda Önderlik öncülüğü taktik Önderlik görevini de yapan, gerillaya en doğru ve etkili komutanlık görevini yapan düzeydedir. Nitekim böyle bir atılımın sürekliliğinin sağlanıp büyüyüp gelişmesine yol açan temel çalışmanın, Mahsum Korkmaz Akademisi temelinde yürütüldüğünü biliyoruz. Mahsum Korkmaz Akademisi çalışmaları da bir Önderlik çalışmasıdır. Önderlik komuta çizgisinin bütün gerillaya hakim kılınması, dolayısıyla gerillanın Önderlik komutasında, Önderlik ruhuyla, bilinciyle, tarzıyla, üslubuyla, temposuyla gelişmesini sağlama ve gerçekleştirme çalışmasıdır. Önder Apo bunları yaptı. Her şeyden önce 79'dan itibaren Lübnan-Filistin sahasında gerilla eğitimi için zemin bularak, eğitim yaparak, o imkânları basit bireysel kullanılır olmaktan çıkartarak ülkede gerilla savaşı yürütecek savaşçı kişiliklerin ortaya çıkmasında kullanmayı bilen, sağlatan bir duruşun, tutumun, tarzın, çalışmanın sahibi oldu.

12 Eylül faşist askeri darbesi karşısında nasıl zindanlar darbenin başarısına geçit vermeyeceklerini, darbeyi yenilgiye uğratacaklarını ortaya koyan tarihi bir direnişe yöneldilerse, her türlü zorluğu göğüsleyerek ve bedeli ödeyerek, kendini yakmalar ve ölüm oruçları gibi tarihin en ciddi eylemlerini gerçekleştirerek 12 Eylül faşizminin ideolojik yenilgisini belirledilerse; Önderlik de Lübnan-Filistin sahasında gerillayı böyle bir ruhla eğitti, hazırladı. Böyle bir anlayış temelinde şekillendirdi, örgütü toparladı, eğitti. Yer buldu, imkân buldu, düşünce üretti, kitaplar yazdı, toplantılar yaptı. Sürekli insanlara ruh verdi, bilinç verdi, cesaret ve fedakârlık verdi, yurtseverlik aşıladı ve böylece ülkeye dönme ve 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı 15 Ağustos Silahlı Direnişini başlatma gücüne, cesaretine, etkinliğine sahip bir militan gücü ortaya çıkardı, hazırladı. Bu her şeyden önce çok önemli bir çabaydı. Bu olmazsa 15 Ağustos Atılımı diye bir şey olmazdı.

12 Eylül darbesinin karakteri, bölgeyi tehdit eden niteliği de ona karşı silahlı direniş geliştirmenin zeminini daha çok güçlendirdi. Gerilla direnişinin meşruiyetini arttırdı. Bütün bunlardan PKK yararlandı. Tüm bu gelişmeleri bir bütünlük içerisinde Önder Apo çok iyi değerlendirdi. Siyasi ve pratik olarak oluşan boşluk ortamından, yine silahlı direniş için darbenin ortaya çıkardığı siyasi zeminden yararlanarak bu gerilla atılımını gündeme getirdi, bunda ısrarlı oldu, inatçı oldu.

15 Ağustos Atılımı zindan direnişi temelinde gelişti

Tabii kararı zindan direnişçiliği verdi. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Saralar verdiler. 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı varlık ve özgürlük için ve de her türlü bedeli ödeyerek direnme kararını verdiler. Bu karar 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli eylemleriyle başlayan gerilla atılımıyla ete kemiğe büründü, örgüte ve eyleme dönüştü, hayata geçirildi. Bütün bunlar doğru ve gerçekler. Fakat 15 Ağustos Atılımı'nı yapan gerilla nasıl hazırlandı? Kimler hazırladı, nerede hazırlandı? Sadece zindanda direnmek kendi başına tabii gerillacı yaratmadı, gerilla birlikleri ortaya çıkartmadı, gerillayı örgütlemedi. İnsanları sorumluluğa davet etti, ruh, cesaret verdi. 12 Eylül faşizmine karşı direnme sürecini kesinlikle zindan direnişi başlattı. Hareketimiz tarafından bu o zaman da böyle tanımlandı. Şimdi de böyle anlaşılmalıdır. 15 Ağustos Atılımı, zindan direnişini dağa taşıyan, gerillaya dönüştüren, halka götüren ve gerilla tarzıyla uygulayan büyük bir adım oldu ama karar zindanda verildi, çizgi zindanda oluşturuldu, direniş zindanda başlatıldı. Yeni süreç, varlık ve özgürlük için fedai çizgisinde direnme süreci zindanda başlatıldı. Bu bir gerçektir. Dolayısıyla böyle bir gerilla atılımının gelişmesinin temelinde tarihi zindan direnişi var. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişi var. Dörtlerin kahramanlık eylemi var. Tabii bütün bunlara yol açan Mazlum Doğan duruşu var, direnişçiliği var. Önder Apo, "Parti Mazlum'dur" dedi. "Parti gerçeğini en iyi anlayan, en doğru değerlendiren, Önderlik çizgisinde alınması gereken tutumu herkesten önce görüp hiç kimseye bırakmadan büyük bir cesaret ve fedakârlıkla o pratik tutumun gerekleri neyse onları yerine getiren kişilik Mazlum kişiliğidir" dedi. Parti çizgisini doğru anlayan ve temsil eden kişilik olarak değerlendirdi. Bunlar birer gerçektir. Demek ki 15 Ağustos Gerilla Atılımı'na gidişin bir boyutu Büyük Zindan Direnişidir. Zindan direnişi süreci başlattı, kararı verdi, gerilla hazırlığını yaptı. Gerilla direnişine giden ruhu, iradeyi, iddiayı oluşturdu. Fakat yalnız başına zindanda direnmek böyle bir eğitim, örgütlenme ve eylemi ortaya çıkartmak açısından yeterli değildi. Eğer Önderlik çabasıyla birleşmezse, Önderliğin yurtdışındaki, zindan direnişine paralel, büyük gerilla eğitme, hazırlama, örgütleme çalışmasıyla birleşmeseydi zindan direnişi yalnız başına sonuç vermezdi. O bakımdan da bu tarihi direnişin hazırlanmasında Önder Apo'nun yurtdışı çalışmalarının belirleyici rolü oldu. Hem yurtdışı çalışmaları hem zindan direnişi birleşerek 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın gerçekleşmesini ortaya çıkardı. Zindan direnişinin nasıl bir ortamda, nasıl bir ruhla ve anlayışla geliştirildiğini biliyoruz. Düşman yok etmek istiyor, itirafçı haline getirmek istiyor; özünden, ruhundan, bilincinden, ulusal kimliğinden, özgürlük değerlerinden boşaltarak insanları yaşatmak istiyor. PKK militanlığı Önderlik çizgisinde Kürt varlığı ve özgürlüğüne sahip çıktı, bu temelde direndi. Kürt varlığını ve özgürlüğünün yaşamasını kendi fiziki yaşamından daha anlamlı ve önemli gördü, fiziki yaşamını onunla birleştirdi. Böyle bir halk varlığı ve özgürlüğüyle kendisini özdeşleştiren, birleştiren düzeyi yakaladı. Yurtdışındaki hazırlıklar da böyle bir ruhla, bilinçle, Kürt varlığı ve özgürlüğüyle kendi çabalarını bu düzeyde birleştiren, özdeşleştiren bir yaklaşımla yürütüldü. Önderlik çizgisi de tamamen bu temelde oldu. Zaten böyle bir çizgide olmasaydı kesinlikle söz konusu hazırlık olamazdı. Tartışıyor ve değerlendiriyoruz; sadece PKK zindana düşmedi, herkes düştü ama direnişi geliştiren, yürüten, bedelini ödeyen, öncülüğünü yapan bir güç oldu PKK. Yurtdışına sadece PKK çıkmadı, bütün örgütler çıktı. Gerilla kamplarına sadece PKK'liler girmediler, gerilla eğitimini sadece PKK'liler görmediler, yurtdışında sadece PKK konferanslar, kongreler yapmadı; birçok örgüt yaptı. PKK düzeyinde olmasa da hemen bütün Kürdistanlı ve Türkiyeli örgütler az çok böyle bir süreci yaşadılar. Ama sonuçlarını gördük. Ülkeye yeniden geri dönme ve 12 Eylül faşist rejimine karşı Kürdistan'ın özgürlüğü için gerilla savaşını başlatma iradesini, cesaret ve fedakârlığını gösteren PKK oldu. PKK gerillası bunu yaptı. Önder Apo'nun yürüttüğü çalışmalar bu sonucu verdi. Diğer çalışmaların hepsi yerinde tasfiye oldu; dağıldılar, eridiler. Gerilla eğitimi gördüler ama ülkeye dönme ve savaş yapma cesaret ve fedakârlığına ulaşamadılar. Buna PKK gerillası ulaştı. Kuşkusuz bunu sağlayan iki temel değer oldu: Bir; zindan direnişinin etkisi. İki; esas olarak Önder Apo'nun eğitici, örgütleyici, yönlendirici öncülüğü; özgürlükçü, mücadeleci, cesaret ve fedakârlıkla dolu ruhu, bilinci, iradesi oldu. Bunu görmemiz lazım.

15 Ağustos sürecinin hazırlanmasında gerekli örgütlenmeleri Önderlik yaptı

Pratik olarak gerekli adımların atılamaması, pratiğin hazırlıklara göre yürütülememesi, sürecin geciktirilmesi ve ertelenmesi karşısında dayatmada bulunan, gerekli perspektifleri veren ve 15 Ağustos'un daha fazla geciktirilmeden mutlaka gerçekleştirilmesini sağlatan da Önderlik çabası oldu. Önderlik süreci değerlendirdi, pratik ilişkileri hazırladı; zayıflıkları, provokasyonu, tasfiyeciliği eleştirdi ve mahkûm etti; perspektifler oluşturdu ve yeni güçler hazırladı. Dahası dayatıcı oldu. Önderlik onu hep değerlendirdi; "Öyle büyük bir inat, irade, dayatıcılık, çok kararlı bir duruş gösterilmeseydi, kesinlikle bu adımlar atılamazdı" dedi. Bunlar doğru değerlendirmelerdir. Öyle gerillaya gidiş, gerillayı sürekli kılma, geliştirme, kendiliğinden olmadı, çok istekle olmadı. Bütün bunların yaratılmasında, geliştirilmesinde Önderlik çalışmaları belirleyici oldu. Önderlik böyle bir ruh verdi, bilinç verdi, cesaret ve fedakârlık verdi. Zamanında güç hazırladı, ön açtı, yön verdi, dayattı, emretti, biraz da zorladı. Her şey Önderlik çabası ve zorlamasıyla yürüdü. 15 Ağustos Atılımı'nın sürekliliği açısından da böyledir. Başlayan gerillanın kesintiye uğramaması, yenilgiye uğramaması, kendini koruması, sürekliliğini sağlaması ve kendini büyütmesinde, atılımdan sonra da Önderliğin değerlendirmeleri, çabaları, eleştirileri belirleyici rol oynadı. Sonuçta bütün bunları yürütmek için Mahsum Korkmaz Akademisi'nin oluşturulması zorunlu görüldü ve bizzat böyle bir akademiyi 6 yılı aşkın bir sürede örgütleyip çalıştırarak gerillayı parti çizgisinde eğiten, örgütleyen, büyüten; gerilla savaşının çizgi temelinde her türlü çeteciliğe karşı gelişmesini sağlayarak bütün ülkeye yayan pratiği önderlik çalışmaları sürdürdü. Bunları biliyoruz. Mahsum Korkmaz Akademisi kapatılınca Parti Merkez Okulu temelinde bu çalışmaları yürüttü ama komploya kadar Kürdistan'daki gerilla savaşına pratik öncülüğü, komutanlığı da bizzat Önder Apo doğrudan yaptı. Hiçbir şey böyle kendiliğinden olmadığı gibi, herkesin çok istekle ve coşkuyla katılımı temelinde de olmadı. Tersine, tüm bu mücadeleci gelişmelerin hazırlanmasında Önder Apo'nun duruşunun, tutumunun, ruhunun, çabalarının belirleyici bir rolü oldu. Bunu bilmemiz lazım.

15 Ağustos Atılımı bir şehitler kervanının yürüyüşüdür

Diğer yandan gerçekten de 15 Ağustos Atılımı bir kahramanlık atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı bir şehitler kervanının yürüyüşüdür. Böyle bir atılımın sürekli olmasında ve gelişmesinde belirleyici rolün şehitlere ait olduğu tartışmasız bir gerçektir. Şehadet çizgisinde yürütülen fedai ruhu ve mücadelesiyle bu atılım devam etti, büyüdü ve 35 yıllık bir direniş haline geldi. Şehadet çizgisi olmasa ve böyle bir fedailik gelişmeseydi, şehitler çizgisinde bir fedai duruş ve yürüyüş olmasaydı, değil 35 yıl 35 ay bile bu direniş devam etmezdi. Diğer Kürt direnişlerini aşamazdı. Onları aştırtan; şehitler vermeyi göze alan büyük cesaret ve fedakârlık oldu. Bu gerçekliği de bilmemiz lazım.

Büyük zindan direnişçiliğinin yarattığı değerler ve onların anısına sahip çıkma temelinde ülkeye geri dönüş başladı. Geri dönüşten itibaren de mücadele hep şehadet çizgisinde yürüdü. Daha ilk ülkeye dönüşte Hezil Çayı'nda Şahin Kılavuzlar şehit düştüler. Doğa ile mücadelede 15 Ağustos öncesi şehitler verildi. 15 Ağustos Atılımı ardından ise her ay, her yıl, 15 Ağustos'un her yıldönümünde büyük direnişler geliştirilerek, büyük şehitler verilerek bu mücadele sürdürüldü, yenilmez kılındı, yayıldı, geliştirildi, büyütüldü. Bu şehitler gerçeğini de doğru anlamak, doğru sahiplenmek, izlerinde doğru ve başarılı yürümeyi kesinlikle bilmek lazım. Böyle sadece, 'şehitler öncülük etti' diyerek geçmek olmaz. Önderlik gerçeğine yüzeysel, dar, zayıf yaklaşmak nasıl büyük bir tehlikeyse, benzer bir biçimde şehitler gerçeğine de böyle dar, yüzeysel yaklaşmak kesinlikle yanlıştır ve büyük bir tehlike arz eder, kendi özünden koparır, gerçeğinden koparır, insanı büyük yanılgılara sevk eder. Daha da kötüsü, o çizgiden kopartarak, şehitlerin kan ve can vererek yarattıkları değerler üzerinde kendini yaşama gafletine götürür. Bu çok kötü olur. Her şey olabilir ama insan böyle bir duruma düşmemelidir. Başkalarının kanıyla, canıyla yarattığı değerler üzerinde kendini yaşatmamalıdır. Tersine, onu doğru anlayan ve o gerçeklikte yürüyen olabilmelidir. Bu çerçevede, 15 Ağustos Atılımı'nın yaratıcısı büyük ve ölümsüz komutanımız Mahsum Korkmaz gerçeğini doğru anlamak lazım. Bütün bu kahramanlık atılımının sembolü oldu. Önder Apo, "Şehitler şehidi" dedi. Bütün zorluklara ve engellere rağmen Egîd duruşu, öngörüsü, ruhu, öncülüğü, komutanlığı olmasaydı 15 Ağustos Atılımı böyle başarıyla başlayamayabilirdi de. İlk ve en zor yıllarını bu biçimde yürütemeyebilirdi. Yine atılım boyunca gerçekten de kahramanlık çizgisinde yüründü ve şehitler verildi. Önder Apo bunu, "Halk kahramanlığı dönemi" olarak değerlendirdi. "Kahramanlık Atılımı" olarak tanımladı. Fedai çizgisinin gelişmesinde Kadın Özgürlük Mücadelesinin şekillenmesinde, kadın gerillacılığının ortaya çıkıp yürütülmesinde, Berîtanların, Zîlanların büyük katkısı oldu. Atılımı başlatan Egîd çizgisini ve komuta tarzını, fedai komutanlığına Berîtanlar, Zîlanlar taşıdılar. Atılımı toplumsallaştırdılar, fedai çizgisine çektiler, kadın özgürlük öncülüğüne kavuşturdular, bütün toplumsal özgürlüğün doğru temellerde gelişmesini sağlattılar.

15 Ağustos'un yıldönümlerinde de büyük şehitler verdik

35. yıldönümü vesilesiyle, 15 Ağustos'un yıldönümlerinde verdiğimiz şehitlerin bazılarını anmak, hatırlatmak yararlı olur düşüncesindeyiz. 15 Ağustos'un birinci yıldönümünde, 20 Ağustos 1985'te Mehmet Ertürk ve Fuat Aslan yoldaşlar öncülüğünde Agirî'de şehitler verdik. Bunu hiç unutmamalıyız. Gerçek Ağrı Dağı efsanesi oydu. Birinci yıldönümünü bir haftayı aşan bir çatışmayla karşıladılar. Agirî Dağı'na Eğîdçe girdiler ve düşmana çok ağır darbeler vurdular.

Serhed'te yeniden mücadele bu girişle başladı. Şimdi çoğu bilinmez, duyulmaz. Mehmet Ertürk Adana cezaevinden kaçan bir arkadaşımızdı. Kitaplarda çok fazla yeri ve adı yoktur. 'Bazıları cezaevine düştüler ve cezaevinden kaçtılar' diyoruz ama cezaevinden kaçma pratiğimiz azdır. Bunlardan bir tanesi Mehmet Ertürk'tü. 79 güzünde cezaevinden kaçtı ve 80'de yurtdışına, Lübnan-Filistin sahasına çıktı. Düşmanı cezaevinden kaçarak bir defa yenilgiye uğrattı. 83 Mayıs ayı başında Qendîl'de şehit düşen Mehmet Karasungur yoldaşın yanındaydı. O çatışmadan kurtuldu. O tür çalışmalara da katılan biriydi. Ardından Serhed Eyaleti pratiğine yürüdü, tüm bu olup bitenleri kendi önüne engel yapmadan 15 Ağustos'un birinci yıldönümünde Serhed alanını gerilla savaşına açan hamleye komutanlık yaptı, öncülük etti.

Fuat Aslan arkadaş Serhed Bazîdli bir arkadaştı. Lübnan eğitimine katılmamıştı. Fakat 80 öncesi pratiklere katılan, ülkeye geri dönüşten itibaren tekrar çalışmalarda yer alan, Kürdistan'da askeri eğitim görüp kendi sahasında faaliyetlere katılan bir arkadaştı. İlk 15 Ağustos şehitlerimiz bunlar oldu. 15 Ağustos Atılımı'nın birinci yıldönümü şehitleri oldular.

İkinci yıldönümünde Botan'da, 16 Ağustos tarihinde Seyfettin Zoğurlu arkadaşı şehit verdik. Seyfettin arkadaş belli ölçüde tanınıyor. PKK Kuruluş Kongresi'ne ev sahipliği yapan arkadaşımızdı. Kongre onların evlerinde oldu. Abisi **Alaettin** Zoğurlu ile birlikte kongrenin hazırlanmasına, gerçekleşmesine büyük emek verdiler. Alaettin 87'de Amed'de şehit düştü. Seyfettin yoldaş 86'da Botan'da 15 Ağustos'un ikinci yıldönümünde düşmana karşı geliştirdiği eylemde şehit düştü. Lübnan-Filistin sahasında eğitim görmek için çıkan ilk grubun içerisindeydi. 1982 Haziran'ında Lübnan savaşında İsrail'e esir düştü. Bir buçuk yıl İsrail zindanlarında esir kaldı. Yunanistan'da kendisini havaalanında direğe bağlayarak eylem yaptı ve Türkiye'ye teslim edilmesini engelledi. Ondan sonra Avrupa'dan tekrar Önderlik sahasına, oradan da Kürdistan'a gelip 15 Ağustos Atılımı'nı yürütmek için gerillaya öncülük etti. Bu kadar mücadeleye katılmada, onu yürütmede cesaret ve fedakârlığın sahibi oldu.

15 Ağustos'un üçüncü yıldönümünde Botan'da, Kürdistan'ın birçok alanında şehitler verdik, çatışmalar çok oldu. Üçüncü Kongre sonrasının hamlesiydi, bahardan itibaren Mêrdîn'den, Botan'dan başlayıp Kürdistan'ın her tarafına yayılan büyük direnişler gerçekleşti. Botan'da 1987'de Mustafa Yöndem (Erdal) arkadaşı şehit verdik. İlk Erdal oydu. Sonrakilerin hepsi onun adını aldılar. Mustafa Yöndem arkadaş Eruh eylemini yapan komutandı. Egîd arkadaşın askeri yardımcısıydı. 14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği'nin üç kişilik komuta kademesi içerisinde yer alıyordu. Uzun süre Egîd arkadaşa yardımcılık düzeyinde kahramanlık atılımına katıldı. Daha sonra kendisi birlik komutanı oldu, 87'ye kadar Botan'da direnişin geliştirilmesinde, Egîd komuta çizgisinin sürdürülmesinde en çok katkısı olan, emeği olan bir kişi oldu. Botan gerillasının şekillenmesine Egîd yoldaştan sonra en fazla katkıda bulunan yoldaşlardan biridir. Bunların hepsini saygı, sevgi ve minnetle anmalıyız. 84-85-86-87'deki Botan eylemlerinin büyük çoğunluğunda yer aldı, hem de komuta düzeyinde örgütledi, yönetti. Askeri yetileri güçlüydü, sezgileri iyiydi. Çok sakin bir kişilikti, soğukkanlı bir insandı. Dolayısıyla zorluklar ortamında paniğe kapılmayan, yılmayan, her zaman dehasıyla, öngörüsüyle çözümler bulmayı bilen gerçek bir öncü komuta çizgi temsilcisi oldu. Bu yoldaşların böyle katledilmeleri, şehit düşmelerini Önderlik hiçbir zaman kabul etmedi, içine sindirmedi. Her zaman bunun arkasındaki nedenleri araştırdı, sorguladı. Önderlik çizgisine dıştan ve içten yöneltilen bilinçli ve planlı bir saldırı olarak değerlendirdi. Artık fiili durum böyleydi.

Erdal arkadaş (Engin Sincer), Mustafa Yöndem yoldaşın akrabasıdır. Mustafa Yöndem arkadaşın şehadetinden sonra katıldı. Önderlik sahasına eğitime geldiğinde, Mustafa Yöndem yoldaşın akrabası olduğunu öğrenince Önderlik, "O zaman senin adın da Erdal olsun" diyor. Mustafa Yöndem arkadaşın kaldığı yerden, Botan'dan mücadeleyi sürdürmek istedi. Erdal arkadaş, biliniyor, Qendîl'de 2003 yılı 15 Ağustos kutlamalarında şehit düştü. Atılımın 19. yıldönümü oluyordu. Nasıl olduğunu tam çözemedik. 'Kaza ile oldu' dendi ama ne kadar kazaydı, ne kadar bilinçli oldu bunu bilemiyoruz. Fakat kutlamalar içerisindeydi. Kazayla gerçekleşti, görünen oydu. Kutlamaları örgütleyen, yöneten, komuta edendi. Ana Karargâh Komutanlığı içerisindeydi. Erdal arkadaş o zaman Partimizin Merkez Komite üyesiydi de. Yedinci ve Sekizinci Kongrelerde Merkez Komite üyeliğine seçilmişti. Gerilla dışında da faaliyetlerde bulundu. Avrupa'da uzun süre faaliyetlere katıldı. Gerillaya katıldıktan sonra da Avrupa'ya 2000'de tekrar gitti. Kitle çalışması yaptı, kültür çalışması yaptı, diplomasi çalışması yaptı, gerillada savaşçılık yaptı, komutanlık yaptı. İdeolojik mücadeleye katıldı. Şehadetinden önce, 2003 Temmuz ayı sonunda yapılan genişletilmiş merkez toplantısında, "Tasfiyeciliğe karşı militanlar görevlerine sahip çıkmalı" çağrısında bulundu. 15 Ağustos Atılımı'nın 19. yıldönümünün 15 Ağustos çizgisinde büyük bir coşkuyla, direniş ruhuyla yaşanmasına, kutlanmasına öncülük etti. Onu geliştiren, gerçekleştiren komuta duruşu, çizgisi içerisinde oldu.

Daha sonra da her Ağustos'ta şehitler verdik. 15 Ağustos Atılımı'nın 21. yıldönümünde, 2005'te, Cennet Dirlik (Nucan) arkadaşlar ateşkes sürecinde Bakur'a giderken şehit düştüler. 15 Ağustos şehidi oldular.

15 Ağustos Atılımı'nın 22. yıldönümünde, 2006 yılı 1 Ağustos'unda karargâhta Ramazan Toptaş (Sarı İbrahim) arkadaşı şehit verdik. Hem özsavunma komutanıydı hem de istihbarat sorumlusuydu. İbrahim arkadaşın şehadeti, MİT marifetleriyle içe sızdırılan ajanların saldırısı temelinde şehit verdiğimiz ilk ve en önemli olay oldu. Gerçekten de planlıydı, öncesinden AKP yönetimi zaten açıklamıştı. Tayyip Erdoğan'ın danışmanı Cüneyt Zapsu, 'Güney'e timlerimizi gönderdik ve hedeflere yakın hale geldiler' açıklamasını bizzat televizyondan yaptıktan kısa bir süre sonra Ana Karargâh'ta İbrahim arkadaşın böyle sızdırılmış bir tim tarafından katledilmesi olayı yaşandı.

25 Ağustos 2007'de, Bakur'a giderken Roza ve Delila arkadaşların grubunu şehit verdik. Onlar da 15 Ağustos'un 23. yıldönümünün şehitleri oldular. 15 Ağustos şehidi olarak yer ettiler.

28. yıldönümünde, 1 Ağustos 2012'de Kadri Çelik (Hüseyin Mahir) yoldaşı Botan'da şehit verdik. Uzun süre Ana Karargâhta çalıştı. Özel Kuvvetlerin çalışmalarına önemli katkısı oldu. Botan Saha Komutanlığı görevini yürüttüğü süreçte, Bêşebab eylem çalışmaları içerisinde şehit düştü. PKK Merkez Komite üyesiydi, KCK yönetim görevlerinde bulundu. 77'den itibaren ilişkilenip katılan, uzun süre parti ve mücadele saflarında bulunan, mücadele eden bir arkadaşımızdı. Ağustos Atılımı'nın 28. yıldönümünün şehidi oldu.

15 Ağustos Atılımı'nın 34. yıldönümünde büyük şehitler verdik. 15 Ağustos'un hemen öngününde, 11 Ağustos 2018 tarihinde Dersim'de Atakan Mahir yoldaşı şehit verdik. Merkez Komite üyesiydi, uzun süre Dersim'de gerillacılık ve komutanlık yapmıştı. HPG Komuta Konseyi görevini yürütüyordu. Dersim saha komutanlığı olarak görev ve sorumluluk üstlenmiş ve Dersim'e ulaşmıştı. Dersim gerillacılığına en fazla hizmeti geçen, en uzun süreli Dersim'de çalışma yürüten, Dersim gerillacılığıyla bir tür özdeşleşmiş olan bir insandı.

Yine 34. yıldönümünde, 15 Ağustos 2018'de Şengal'de Zeki yoldaşı şehit verdik. Alçakça düzenlenen, planlı bir hava ve kara saldırısı sonucunda şehit oldu. Böyle bir saldırıya, "İsrailvari saldırı yöntemi" deniliyor. TC devleti, Türk ordusu son dönemlerde o tarzı geliştirmeye, daha yoğun uygulamaya çalışıyor. Zeki yoldaş 80'lerin ortasında Avrupa'dan katılan, 15 Ağustos Atılımı'ndan hemen sonra katılım gösteren, profesyonel çalışan bir arkadaşımızdı. Uzun süre Avrupa'da çalıştı. Ülkeye geldi, gerillada, yine kitle çalışmalarında bulundu. Uzun süre PKK Merkez Komite üyeliği görevini yürüttü. KCK Yürütme Konseyi üyeliği görevini zaten yürütüyordu. 3 Ağustos 2014 Şengal soykırımına karşı HPG, YJA-STAR gerillasının geliştirdiği direnişe katıldı ve Şengal Êzidî halkımızı eğitip örgütleyerek soykırımı yenen, özgür ve özerk yaşamını gerçekleştiren bir düzeye getirmeye çalıştı. Bu geçen süreçte Şengal direnişine, Şengal Êzidî Kürt toplumumuzun eğitimine, örgütlenmesine, irade bulup iddia kazanmasına, özgür yaşam tutkusunun büyütülmesine en fazla emek veren, en çok katkısı olan bir yoldaştı. Şengal'in Mam Zeki'si oldu. Düşman böyle bir yoldaşı da 34. yıldönümünde hedefledi ve biz 35. yıl mücadelesini Zeki Şengalî yoldaşların intikam mücadelesi olarak tanımladık. Geçen bir yılda da, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi temelinde böyle bir intikam mücadelesini yürüttük ve kahraman gerilla öncülüğünde önemli bir hesap sorma, intikam almanın gerçekleştiğine de inanıyoruz. AKP-MHP faşizmine vurulan darbeler, elde edilen sonuçlar bunu gösterdi.

36. yılı Helmet ve Şevin yoldaşların intikam yılı olarak daha büyük bir mücadeleyle karşılayacağız

Şimdi 35. yıldönümünün büyük şehidi de Şevin Bingöl (Hülya Kül) yoldaş oldu. 2 Ağustos 2019'da Bingöl'de faşist Türk ordusuyla girdiği çatışmada şehit düştü. Oradan şehir direnişlerini örgütleme göreviyle gitmişti. O temelde göreve giden yoldaşların hemen hepsi şehit düştü. En uzun süre direniş içerisinde kalan, direnişi yürüten yoldaş oldu. Boşluk olunca, görevler gerektirince, Erzurum HPG Komutanlığında görev aldı. Son yıllarda Eyalet Komutanlığı çalışmalarını yürütüyordu. Bingöl ve Erzurum'un komutanı olmuştu. En zor sahada, düşmanın en fazla saldırı yürüttüğü ve koşulların en ağır olduğu ortamda gerilla direnişinin sürmesini ve gelişmesini gerçekten de sağladı. Öngörüsü, değerlendirmesi, yaratıcılığı, disiplini bunu sağlattı. 36. Ağustos'un şehidi oluyor. 36. Atılım yılı mücadelesi hiç kuşkusuz en başta Şevin yoldaşın anısına sahip çıkma, intikamını alma mücadelesi olarak gelişecek.

Ağustos öncesinde de Helmet yoldaşı şehit verdik. KCK Genel Başkanlık Konseyi Üyeliği görevini yürütüyordu, partimizin Merkez Komite üyesiydi. Başûr'da 90'ların ortasında katılmış, Önderlik eğitimi görmüş, Başûr halkına öncülük, önderlik yapmış, her türlü çalışmada sorumluluk üstlenip, görev üstlenip yerine getirmiş bir yoldaşımızdı.

Tüm bu şehitlerimizin şahsında bütün şehitler gerçeğimizi doğru anlamamız gerekiyor. PKK gerillasını bu temelde doğru anlamak lazım. '35 yıl direnildi' deyip geçmemek gerekiyor. Evet direnildi de, nasıl direnildi? Bilmem '35 bin şehit verildi' deyip geçmemek gereklidir. Evet 35 bin şehit ama bu şehitlerin her biri nasıl kişiliklerdi? Neler yaptılar, nasıl şehit düştüler? Böyle, 'Bir yer bombalandı da 35 bin kişi şehit düştü' diyemeyiz. Dünyanın dört bir tarafından, Kürdistan'ın her bir alanından, Kürt toplumunun içinden, kadınların ve erkeklerin içinden seçilerek gelen, süzülerek gelen, kendini eğiten, bilinçlendiren birer halk öncüsü, halk önderi, gerilla komutanıydılar. 24 saat durmadan, dinlenmeden, düşmana karşı savaş içerisinde süren bir gerillacılık çizgisini yürüttüler. Kürdistan'daki gerillacılığın benzeri başka bir yerde yoktur. PKK gibi bir particiliğin bir benzeri nasıl ki dünyanın hiçbir yerinde yoksa Kürt özgürlük gerillacılığının bir benzeri de dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir halkın deneyiminde yoktur. Hiçbir yerde gerillacılık ölçüleri Kürdistan'daki 24 saat gerillacılık yapan, 24 saat düşmanla savaş içerisinde olan fedai militan gerilla çizgisiyle aynı değildir. O halde bu gerillacılığı şehitleri şahsında, Önderliği şahsında doğru anlamak, doğru değerlendirmek gereklidir. 15 Ağustos Atılımı demek; bu gerilla öncülüğündeki halk özgürlük direnişinin gelişimi demektir. Öncü gerillacılıktır. Gerilla olmazsa Kürdistan'da özgürlük ruhu olmaz, bilinci olmaz, iradesi olmaz, özgürlüğün sözü bile olmaz. Her şey gerilla ile var oluyor, her şey gerilla ile kazanılıyor, kazanılmış bulunuyor. Bundan sonra da her şey gerillayla kazanılacak, her şey gerilla ile var olacak, her şey gerillayla korunacak. Gerillasız bir Kürt varlığı ve özgürlüğü kesinlikle olmayacak. Kim ki öyle olabileceğini sanıyorsa o ya bir gafildir ya da gizli bir işbirlikçi ve haindir. Öyle değerlendirmek lazım, çok tehlikelidir. Onun için, Önder Apo gerilla üzerindeki tartışmalar karşısında o kadar titiz davrandı, bazı sözlere ve yaklaşımlara tepki gösterdi. Biz de bu gerçekliği anlamalıyız. Önder Apo'nun bu tutumunun ne anlama geldiğini, neden böyle olduğunu doğru anlamalı, iyi kavramalıyız. Gerillayı böyle anlamalı, sahiplenmeli ve bunun gereklerine göre de uygulayıp hayata geçirmeliyiz.

Bunlar temelinde yeni bir Ağustos yılına giriyoruz, 36. atılım ve direniş yılı oluyor. Bu, 36. Kürt özgürlük yılı oluyor. Çünkü 15 Ağustos bir milattır. Yok oluşa dur dendi, özgürce var oluş tarihi başladı. 36. özgür Ağustos'u yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak 36. 15 Ağustos yılına giriyoruz. 36. özgür yaşam ve mücadele yılına giriyoruz. 35 yıl içerisinde yaptıklarımız 36. yılı da aydınlatıyor. 36. yılda da topyekûn bir direnişi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde başarıyla yürütüyoruz, yürüteceğiz. Mevcut koşullar sürdükçe, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset topyekûn imha ve tasfiye saldırılarını yürüttükçe buna karşı dört parça Kürdistan ve yurtdışında topyekûn devrimci demokratik direniş içerisinde olacağız, bu direnişi daha güçlü, örgütlü ve yaratıcı yöntemlerle geliştireceğiz.

Önderlik direniyor, direnişe öncülük ediyor. Zindanlar 200 günlük Büyük Açlık Grevi direnişiyle öncülük görevlerini yeniden başarıyla yürüttüler. Kadın ve gençlik örgütlerimiz böyle bir anti-faşist özgürlükçü demokratik halk direnişini örgütlemede, yürütmede her zamankinden fazla yaratıcı davranacaklar. Dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki halkımız 36. yılı da Helmet ve Şevin yoldaşların intikam yılı olarak daha büyük bir mücadeleyle karşılayacak. Tabii esas ve en önemli olan, 36. yılda da gerilla güçlerimiz yeni paradigma temelinde kendilerini yenileyip, yeniden yapılandırma süreçlerini geliştirerek, Demokratik Modernite çizgisinin gerillacılığını her bakımdan güçlü bir biçimde geliştirerek, 35 yılda olduğu gibi 36. yılda da faşist-soykırımcı güçlere öldürücü, kahredici darbelerini başarıyla vurmaya devam edecekler. 15 Ağustos çizgisinde, şehitler çizgisinde 36. yılda da gerilla olarak, kadın-gençlik örgütleri olarak, parti öncülüğü olarak, bir bütün hareket ve halk olarak yürüyeceğiz. Bunun gerisinde bir duruş, tutum kesinlikle olmayacak. Dahası hata ve eksikliklerimizi aşacağız, Önderlik ve şehitler gerçeğinden dersler çıkartarak, bu 35 yıllık mücadelenin büyük birikiminin zengin derslerini edinerek, Önderlik eleştiri ve değerlendirmelerinden sonuçlar çıkartarak kendimizi yenileyip 36. Atılım yılında devrimci direniş görevlerimize her cephede daha güçlü sahip çıkacağız, daha yaratıcı tarz ve taktiklerle yürüteceğiz, daha büyük başarılar kazanacağız. Bizim duruşumuz, tutumumuz kesinlikle böyledir. Bununla çelişen, bunun gerisine düşen hiçbir duruşu, tutumu kesinlikle kabul etmeyeceğiz. Bu temelde bir kere daha başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlarımızın ve halkımızın 15 Ağustos direniş ve diriliş bayramlarını kutluyorum.

■■■

3 Ağustos 2014 Şengal ve Êzidî toplumu için yeni bir ferman tarihiydi. Toplum hafızasında sadece çetelesi tutulan fermanların tarihleri ve sayısı kayıtlıydı. 74 fermanın anılarıyla, acılarıyla, korkularıyla başbaşa kalmış bir toplum gerçeği vardı karşımızda. DAİŞ saldırısında binlerce Êzidî katledildi, binlerce kadın ve çocuk kaçırılıp pazarlara sunuldu. Onbinlercesi göç yollarında eridi, helak oldu. Ancak yüzbinleri kurtaran bir güç vardı farklı olarak. Artık savunmasız değildi Êzidîler. YPG savaşçıları ve PKK gerillalarının Şengal'de geliştirdiği özgürlük ve mücadele bilinci sayesinde bugün YBŞ-YJŞ ile büyük bir irade ve güç sahibidir Êzidîler.

Şengal çölün ortasında yükselen bir özgürlük kalesi olmalıdır

PAJK Koordinasyonu

"Ferman padişahınsa, dağlar bizimdir" demiş Dadaloğlu. Fermanlar hep halkların iktidarlara nasıl boyun eğeceğini, teslim olacağını ve uyulmadığı takdirde kahredici ordular tarafından üzerlerine gidilip, yok edileceğini söylemiş. Fermanlar padişahların, kralların, iktidarların ağzından çıkmış ve katliam kararlarının adı olmuş. Çünkü ezilenler iktidarı bir tek böyle tanımışlar. Katliam emri veren fermanlarıyla...

Uygarlık efendilerinin iktidarlarına boyun eğmeyi, teslim olmayı dayatan buyruklarına karşı fermanların ulaşamadığı, buyrukların hükümlerinin olmadığı direniş ve mücadele mekanlarını tarif etmiş Dadaloğlu. Tarihin ve toplumların mücadele deneyimlerinden süzülen derin bir bilgi... Bu bilgi direnen ve var olmak için hep dağlara sırtını dayayan halkların hafızasının derinliklerinde yer almış, alıyor. Bu bilgi en çok da bin yıllardır iktidarların, devletlerin ve onların maşası haline getirilen merkezi inanç sistemlerinin saldırısı altında olan Êzidî toplumunun hafızasında saklı. Sadece hafızada yer almıyor; yaşam her türlü zorluğa, saldırıya ve katliama karşı kendi coğrafyasında ve kendi kökleri üzerinde devam ediyor.

Şengal; Mûsil çöllerinde bir özgürlük vahası. Kadim bir kültürün direniş meskeni. Uzunca oluşmuş, yılan gibi kıvrılan bir dağ silsilesi; uçsuz bucaksız bir düzlüğün içinde başını kaldırmış, üstünden bulutların ve rüzgârın eksik olmadığı, çölün sarısına ve sonsuz gibi gelen düzlüğüne karşı, yeşilliği ve sarp yapısıyla bir yaşam ve savunma alanı olarak uzayıp gidiyor. Bir kültüre, bir halka, bir direnişe sahiplik ediyor, mesken oluyor Şengal dağı. Direnişin ve dağın ilişkisi çok güçlü... Direnenlerin dağla ilişkisi çok derin.

Dağ direnişin merkezi; direniş dağlarda anlam buluyor, dağlarda yükseliyor, koruyor, yaşatıyor ve sonuç alıyor. Êzidîlik binlerce yıl yaşayabiliyorsa, 74 fermana rağmen ayakta kalabiliyorsa bunu dağlara, dağlarına borçlu. Bir de bu inancın, kültürün gücüne... Kültür, inanç ve Êzidî varlığı dağların yücesinde asi ve asil kalmayı başarmış. Bu yüzden de binyıllardır merkezi iktidarların ve devletle bütünleşerek egemenliğin hizmetine girmiş inanç ve fikirlerin hedefi olmuş. Çünkü Ezda-Ezdayilik-Êzidî olmak bugünkü toplumsallığın bambaşka bir ucunda duruyor. Bu yüzden yapısal olarak hakikat dışı-toplumsallık karşıtı olan egemen yapılarla birlikte, milliyetçiliklerin, fanatik dinciliğin hedefi olması da anlaşılır mecradadır. Ve Êzidîlik her fermanla kendini dağlara vurup savunurken bu şekilde varoluşunu koruma altına almaya çalışmış. Êzidîler bu çağın gerçeğine rağmen en direnişçi güçlerden biri olarak var olmaya çalışıyorlar. Binlerce yıldır kendi yoksulluklarında, içe kapanıklıklarında yaşamaya ve kendilerini korumaya çalışıyorlar. Kendini dışa kapatarak koruma alışkanlığı bir paradoks da yaratıyor. Kültürünü bu kadar içe dönük yaşamak ve kapalı olmak bir yandan da yalnız kalmasını ve saldırıların hedefi olmasını da getiriyor.

On iki PKK'li gerilla DAİŞ'in ilerlemesinin ve büyük bir Êzidî katliamının önüne geçti

Dağlara sırtını dayayıp inancını ve yaşamını sürdüren, kendini diğer toplumlardan soyutlayan ve uygarlıkla ilişkilerini sınırlayan Şengalli Êzidîler, Saddam'ın fermanı ile dağdan indirilerek, Şengal dağlarının altındaki ovaya kurulan şehirde yaşamaya zorlanmışlar. Şehir ise, savunmasızlığın yeridir, dağlarda kendini savunmaya alanlar için. Savunmanın artık toplumun elinden çıktığı, devletin gasp ederek eline geçirdiği yerdir şehirler. Bir de kapitalist uygarlığın toplumlara dayatıldığı, kendi yaşam ölçülerini yaratan bir meskendir. Yine de kendilerini korumak için, katı inanç yapılarından ve geleneklerinden vazgeçmemiş Êzidîler. Bunu yaparken diğer inanç ve halklarla birlikte yaşamayı da başarmışlar. Şengal şehrinde Araplarla, Türkmenlerle, Süryanilerle, Müslümanlarla iç içe yaşamışlar. Bir denge de yaratılmış. Êzidîlerin inancına saygı gereği, camiden okunan ezandan "o kelimelerin" olduğu bölüm bile çıkarılmış. Êzidîlerin üst üste kurulmuş bu binalardaki yaşamının, dağlardaki kültürel ve doğal yaşamlarıyla aynı olması, elbet mümkün değil. Ulus devletin kültürlere, toplumsallığa, hele de alternatif oluşturan tüm farklılıklara nasıl da mezar olduğu düşünüldüğünde, dağlardan indirilerek, toplu biçimde şehre hapsedilmenin nasıl bir politika olduğu, neyi amaçladığı daha iyi anlaşılıyor.

Yaşam zemininin ve kültürü yaşatan kutsal mekanların elinden alınması toplumlar açısından hafızanın ortadan kaldırılması çabasıdır. Toplumların sürgün edilmeleri, yerlerinden edilmeleri, yaşadıkları mekanlarda yarattıkları maddi ve manevi değerlerine dönük saldırılar bu nedenle amaçlıdır. İşgal edilen yerlerdeki kutsal mekanlar tahrip edilir. Tarihi eserleri talan edilir, yok edilir, yakılıp yıkılarak geriye hatırlanacak birşey bırakılmamaya çalışılır. Her yeni uygarlık gücünün kendinden öncekini toprağa gömme, ateşe verme, ortadan kaldırma konusundaki gözü dönmüş çabası bundandır. DAİŞ'in girdiği her yerde tarihi eserlere, mekanlara saldırısı, Ortadoğu'nun zengin tarihini, mirasını ortadan kaldırma değil miydi? Türk devleti tarafından hazırlanan çetelerin Efrîn'e girdiklerinde Demirci Kawa heykelini o biçimiyle yıkmalarının nedeni; bu intikam ve öfke duygusu, toplumun maneviyatından korku ve buna düşmanlık anlamı taşımıyor muydu? Şengal'e giren çeteler de kubbelerin içine insanları koyarak patlatıyorlardı. Hepsi aynı nedenden dolayıdır. Çünkü varoluş ve beslenme kaynakları aynıdır.

Şengal dağından Mûsil ovasına inip düşmanlarının ordularının içine dalan Derweş ve On İkiler ovadaki savaşta yenildiler. Mûsil ovasından ilerleyerek Şengal'de Êzidîleri katletmeye ahdeden DAİŞ'liler de ovadan dağlara kaçan Êzidîlere ulaşmaya çalışırken bu kez dağlardaki On İkiler tarafından yenildiler. On iki PKK'li gerilla DAİŞ çetelerinin ilerlemesinin ve büyük bir Êzidî katliamının önüne geçti. Kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemediği vahşi orduların karşısına, on iki kişi olarak çıktılar. Halkı kurtardılar. Sonra çoğaldılar. Dağlardan halaylarla indi gerilla, Kürdistan'ın dört bir yanından Şengal'e aktılar. Rojava'dan, Bakur'dan, Başûr'dan geldi Derweş'in ruhunu kuşananlar, onun cesaretini ve onurunu sahiplenenler...

3 Ağustos 2014 Şengal ve Êzidî toplumu için yeni bir ferman tarihiydi

Ve Şengal'in özgürlüğüne, direnerek var olmanın inancına sahip Berxwedanlarla buluştular. Berxwedan; dağ gibi bir Êzidî komutanı, halkının onurunu Reber Apo'nun fikirleriyle buluşturarak, özgürlüğü yaratmanın kesinliğine inanmış bir Şengal yiğidiydi. PKK halklaştı, Êzidîleşti, Şengal dağıyla birleşti. Çocukların zafer işareti yapan küçük parmaklarında ve "Bijî Serok Apo" diyen o küçücük dillerinde kurtuluşun parolası oldu. Sonra adım adım ilerlediler. Dağlardan ovaya bir koridor açıp özgürlüğe giden bir savaşım başlattılar. Aylarca bir mahalleye sıkışmış ve etrafları tümden kuşatılmış şekilde şehir merkezinde savaştılar, DAİŞ'i geriletip onların ele geçirdiği yerleri geri aldılar. Pirdoğan, Canfeda fedaice girdi DAİŞ çetelerinin elindeki tepelere, Tîrej her güne suikast silahına sarılmış olarak uyandı, Newrez kapıların ve girişlerin bekçisiydi. Berîvan, Zîlan, Edessa, Armanc, Vîyan, Vînar, Evrim, Sitî Nisret'in savaşçılarıydı Şengal'de...

Sonra savaşarak kendi topraklarını, onurlarını kurtarmanın gururunu yaşadılar. Direnmenin, özgürlüğü getirdiğini gördüler. Reber Apo'nun fikirleriyle tanıştılar. PKK'li gençlerin ahlâkı ve fedakârlığı ile insanlığın hâlâ ölmediğini anladılar. O gençlerden bulaşıcı bir umut ve cesaret yüklendiler. Küskün ve inançsız düştükleri, "Hêviyê xwedê" diye bıkmışlıklarını anlatan cümlelerden "Serkeftin" temennileri ile çatışmalara yol aldıkları bir döneme geçtiler.

İçe kapalı, korkulu, hep mağdur ve zulme uğramış toplumların o ezik halinden, gururlu, başı dik bir toplum doğdu. Kaçırılan Êzidî kadın ve çocuklarının toplum psikolojisinde yarattığı yıkım ve yaralar, kurtarılan kadın ve çocukların Şengal'e dönüşleriyle sarılmaya başlandı. Kadınlar, kolayca ele geçen ve savunulmaya, korunmaya ihtiyacı olan bir güçsüzlükten sıyrılıp kendilerini savunmanın, binlerce Êzidî kadının intikamını almanın mücadelesine giriştiler. Öz savunmaları, meclisleri, kurumları, örgütlenmeleri ile kendi hakkında karar verme gücüne ulaşmış, sesini duyurmaya daha istekli, bunu yapabilen, direnen, güçlü bir Êzidîlik var şimdi. Gözlerinde korku ve çaresizlik yok. "Bizi kim savunacak" diye etraftan bekleme yok. Güneşin çocuklarının gözlerinde, güneşin ışıltıları ve ateşin kıvılcımlarından yalımlar var artık. Halkın dilinde "Fermandan önce ve fermandan sonra"

Êzidîler, Êzidxan olmadan dağılmaktan kurtulamazlar. Êzidxan toprakları üzerinde, kendi kökleri üzerinde özgür ve onurlu yaşayabilirler. Ancak Şengal'de inanç, kültür, bayramlar, çocuk gülüşleri, kadınların onurlu, gururlu duruşlarının asilliği korunabilir. Hep ağlayan, ağıt yakan değil; halaylarla, tililerle yeni yaşamı, özgürlüğü, mücadeleyi geliştiren bir çağ başlatabilirler. Fermanlarla değil, kendini savunmuş ve yeniden yaratmış, zafere ve özgürlüğe ulaşmış, insanlık alemi içinde hakettikleri onurlu yere sahip olmuş bir toplum olarak, tarihe geçebilirler. En kadim ve kök kültürün gücüyle özgür yaşamlarını inşa ederek örnek de olabilirler. Fermanlardan, 3 Ağustos 2014 DAİŞ saldırısında yaşanan yıkımdan ancak kendi mekanlarında, kendi demokratik yaşamlarını inşa ederek kurtulabilirler.

diye zamanı tanımlamak için gelişen tanımlar "PKK'den önce, PKK'den sonra" şeklinde yeni bir yaşamın ve inancının ifadelerine dönüştü. Şengal; Rêber Apo'nun düşünceleri, gücü ve ideolojisi ile kendini yaratıyor şimdi.

3 Ağustos 2014 Şengal ve Êzidî toplumu için yeni bir ferman tarihiydi. Toplum hafızasında sadece çetelesi tutulan fermanların tarihleri ve sayısı kayıtlıydı. 74 fermanın anılarıyla, acılarıyla, korkularıyla başbaşa kalmış bir toplum gerçeği vardı karşımızda. DAİŞ saldırısında binlerce Êzidî katledildi, binlerce kadın ve çocuk kaçırılıp pazarlara sunuldu. Onbinlercesi göç yollarında eridi, helak oldu. Ancak yüzbinleri kurtaran bir güç vardı farklı olarak. Artık savunmasız değildi Êzidîler. YPG savaşçıları ve PKK gerillalarının Şengal'de geliştirdiği özgürlük ve mücadele bilinci sayesinde bugün YBŞ-YJŞ ile büyük bir irade ve güç sahibidir Êzidîler. PKK oradan çıkarken, kendini nasıl ve neye karşı savunacağını bilen, örgütlenmenin gücü ile kendi kendine yetebilen, özgürlük ideolojisi ile bilinçlenmiş bir toplum bıraktı geride.

Şengal halkı kendi statüsünü belirlemede kararlı olmalı, kendi kararını vermelidir

Bugün kendi özsavunma gücüne sahip olan Êzidî toplumu hiçbir güçten beklenti içinde olmadan, kendi demokratik özgür yaşamını kuracak bilinçli iradeye sahiptir. Ne Amerika ne Avrupa ne de işbirlikçi Kürt güçlerinin bu halka vereceği bir şey vardır. Kaldı ki bu acılı yıllar içinde hem Êzidî katliamı hem de Şengal'e yapılan DAİŞ saldırısının bu güçlerin eli ve desteği ile olduğu ortaya çıktı. Ortadoğu'yu, Irak'ı şekillendirmek isteyen kapitalist modernite güçleri bir yandan DAİŞ adlı canavarı yaratıp halkların üzerine saldırtırken, diğer yandan kendini kurtarıcı ve kahraman olarak göstermek istediği ortaya çıkmıştır. DAİŞ çetelerinin elinde yıllarca esir kalmış kadınlar kurtarıldıktan sonra güya insani duyarlılık, sahiplenme ve rehabilite etme adına Avrupa'ya götürerek, katliamlara yol açan politikalarını her türlü acıyı yaşamış insanlarımız üzerinden temize çıkarma çabası da kabul edilmezdir. Avrupa toplumu bu kadınlar üzerinden günah çıkaramaz. Êzidîlerin yaşadığı soykırım bile hala kabul edilmemişken tek tek bireyler üzerinden bu güya insani yaklaşım nasıl kabul edilebilir ki? Bu sahtekârca tutumlardan vazgeçilmelidir. Bu nedenle, öncelikle Êzidî soykırımı resmi olarak kabul edilmelidir. Soykırıma uğrayan bir toplumun, toplumsal hakları kapsamında ele alınması gerekmektedir. Magazinleştirdikleri ve Hollywood filmlerine konu yaptıkları acılarımızı oturup bu şekilde izlemelerine alet olamayız.

Bugün Ortadoğu toplumları olarak, kapitalist sistemin planlarını anlar düzeye gelmişiz. Sırtımızı hiçbir emperyalist güce dayamadan, içinde yaşadığımız coğrafyadaki halklarla birlikte çözüme gitmek, ortak mücadele gücü yaratmak, özgürlüğün anahtarı olacaktır. Özgür yaşam ve demokratik bir Ortadoğu gerçeği ancak böyle oluşacaktır. Yüzlerce kadim geleneğe, halklara, kültürlere, inançlara ev sahipliği yapan bu coğrafyada demokratik barışçıl yaşamı kendi özgücümüzle yaratacak güçteyiz. Önder Apo'nun paradigması ve perspektifleri özgür yaşam ve toplumun nasıl kurulacağını, demokratik bir Ortadoğu gerçeğinin nasıl yaratılacağını açıklamaktadır. Rojava'dan başlayarak bunun modeli örülmeye çalışılıyor. Sadece teorik bir gerçek olmayı aşmış ve yaşamsallaşmaktadır. Birinci ve İkinci dünya savaşları ile parça parça edilen, ulus devlet yapılarıyla katledilen, kadim kültürel varlığı ve gücü elinden alınan Ortadoğu coğrafyasını, Üçüncü Dünya Savaşı'nda yeniden birleştirme, halklar arasındaki parçalanmaya ve düşmanlığa son verme şansına sahibiz. Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi ile tüm sahte ayrımlara, düşmanlıklara ve iktidarların toplumları inim inim inleten gücüne karşı, halkların gücünü açığa çıkarabiliriz. Eşit ve özgür toplumlar olarak, insanlık alemi içinde yerimizi bulabiliriz. Bu bütünlük içinde her halkın, inancın ve toplumsal gerçeğin kendi rengini koruması, kültürünü ve hakikatini yaşamsal kılması, demokratik sistemini oluşturması için de özerk yapısını yaratması gerekmektedir. Birlik içinde farklılık, tüm tekçi zihniyetlerin korkusudur. Halkların, toplumların doğası gereği farklılıkları barındırdığı ve bu farklılıkların, uygarlığın müdahalesi ve düşmanlaştıran politikaları olmadığı sürece bir arada yaşamayı başardığı, tarihsel gerçeğin gösterdiği kesinliklerdir.

Şengal halkı kendi statüsünü belirlemede kararlı olmalı, kendi kararını vermelidir. Demokratik Ulus anlayışı temelinde, diğer ulus ve halklarla tümden bağları kesmeden, ayrışmadan, ancak kendi özgücünü ve öz yönetimini işleteceği, demokratik yaşam koşullarını oluşturacağı bir özerk sistem, Şengal'in statüsü olmalıdır. Şengal'in böyle bir demokratik öz yönetim oluşturması Irak geneli için de bir model olabilecek güçtedir. Toplumun kadim özgürlükçü özü ile demokratik modernitenin özgürlükçü yönetim ve yaşam sistemini oluşturması çağdaş, demokratik, kadın özgürlükçü; doğaya, yaşama, tüm inançlara ve halkların özgür yaşamlarına saygılı bir toplumsal sistem demek olacaktır.

Êzidîler düşmanlık besleyen, savaş yanlısı bir toplum değildir

Şengal halkı bu beş yıllık süreç içinde katliam tehlikesini bertaraf etti. PKK gerillalarının desteği ve öncülüğünde DAİŞ'in işgal ettiği alanları savaşarak ve bedel ödeyerek geri aldı. Savunma gücünü ve tecrübesini, güvenini oluşturdu. YBŞ ve YJŞ'yi kurdu. Binlerce genç bu birliklerde Şengal'in savunması için gönüllü temelde yerini alıyor. Kendi çıkarlarını temsil edeceği partisini kurdu. Şengal Halk Meclisi'ni, kadın meclisini ve demokratik kurumlaşmalarını oluşturarak, kendi yaşamını yürütme, politika belirleme ve demokratik yaşamda doğrudan var olmanın örgütlülüğünü yarattı. Şengal halkının örgütlülüğü ve özgücü oluşmuş durumda. Bu kadar güçlü bir örgütlenmeye sahip, demokratik ve barışçıl yaşam arayışı içinde olan bir toplumun, Irak gerçeği içinde diğer halklar ve inançlarla eşit bir temelde bir arada yaşaması için koşullar oluşmuştur. Halklar arası düşmanlık ulus devlet homojenliğiyle milliyetçiliğin, dinciliğin ve cinsiyetçiliğin oyunlarıdır. Êzidîler düşmanlık besleyen, savaş yanlısı bir toplum değildir. İnancı, kültürü, geleneği buna izin vermez. Tek istediği, kendi inancına ve yaşamına saygılı olunması ve Irak bütünlüğü içinde siyasi, hukuki, inançsal, sosyal haklarının tanınması, yani bir toplum olarak sahip olması gereken hakların, resmi olarak kabul edilmesidir. Bu konuda Irak anayasası da uygundur. 2007 yılında kabul edilen 140. madde gereği, referandum ile Şengal halkının kendi statüsünü belirleme hakkı vardır. Bu referandumun yapılması hep engellendi. Ayrıca Şengal halkı şimdiki gibi örgütlü, kendi kendini yönetme ve demokratik taleplerini gündeme getirme gücünde de değildi. Ancak şu anda oluşturduğu örgütlenmeler, meclisler ve kendini savunma konusunda gösterdiği irade ile özerk bir yapıyı oluşturma ve yürütme konusunda gücü olduğunu ortaya koymuştur. Bunu başkalarının gücüne dayanarak değil, kendi özgücü ile yürütme iddiasındadır. Irak bütünselliği içinde özerk bir alan olarak, kendini demokratik temelde yönetme hakkı vardır. Üçüncü Dünya Savaşı ile kültürler ve halklar arasındaki çelişkileri derinleştirerek birbirine karşı savaştırma politikalarına ve Ortadoğu'da halklar arası kutuplaşma ve çatışmaya da ancak böyle son verilebilir.

Şengal için yerleşim alanları inşa edilmeli

Başûr yönetimi Şengal'in özerk olmasını istememektedir. Şengal'in Başûrê Kurdistan hükümetine bağlı olmasını istiyor. Ayrıca, Irak merkezi hükümeti'nin riyakâr tutumu da belirginlik kazanıyor. Ancak Şengal halkının iradesi bu konuda ne diyor, halk buna nasıl yaklaşıyor; bu önemlidir.

Birincisi; Êzidî halkı kendisini en zor ve katliamla yüz yüze kaldığı bir zamanda bırakıp kaçan bir güce, tekrar güvenecek mi? Tekrar bu yönetimin gölgesi altında yaşamayı kabul edecek mi? Halkın özgürlüğü ve demokratik yaşamı için hiçbir şey yapmayan, Êzidî toplumunu parçalayan, yerel çıkarlarına hizmet temelinde kullanmak için faydacı bir yaklaşım içine giren KDP'yi kabul etmeyeceği kesindir.

İkincisi; para ile maddi göz boyamalar ve bazı işbirlikçi kesimlere dayanarak, Şengal halkını kendine bağlamaya, etkilemeye çalışan KDP'nin, öncelikle halkın istemlerine ve kararlarına saygılı olması, kendi ihanetinin özeleştirisini vermesi gerekir.

Üçüncüsü; gelinen aşamada halkımızı parçalaması, Başûr'u işgale açması, TC devleti ile geliştirdiği kirli ittifakı en üst düzeye ulaştırması, tarihi Kürt ihanetinin Kürt halkının çıkarlarını hep en kritik zamanlarda nasıl vurduğunu ve zorladığını göstermiştir. Bu konuda tarihi dersler çok açıktır. Mam Zeki'nin şehadetinden, katledilen ve kaçırılıp pazarlarda satılan Êzidî kadınlarının vebalinden kurtulmadan ve samimi bir özeleştiri ile Kürt birliğine ve çıkarlarına hizmet etmeye gelmeden bunun mümkün olmadığı bilinmelidir.

Dördüncüsü ise; Irak hükümeti de 3 Ağustos katliamı sürecinde üzerine düşen görevleri yapmamıştır. Êzidî toplumuna yaklaşımı politiktir. DAİŞ, Şengal'deyken ve YBŞ-YJŞ aktif savaş yürütürken, ilişkilerini iyi düzeyde ve faydacı temelde tutan Irak hükümeti, DAİŞ tehdidi zayıfladıktan ve birçok alan kurtarıldıktan sonra, Êzidî savunma güçlerinin bazı alanlardan çekilmesini ve Irak ordusuna devredilmesini dayatmaktadır. Êzidî halkımızın da Irak gerçeğini iyi görmesi ve devlet politikaları karşısında kendi demokratik siyasetini yürütmesi gerektiği ortadadır.

Rêber Apo son süreçte yapılan her görüşmede Şengal halkına selamlar gönderdi. En son görüşmelerde ise, Şengal için yerleşim alanları inşa edilmesini istedi. Şengal halkı 5 yıllık direniş sürecinde siyasi ve askeri olarak birçok gelişme yarattı. Ancak toplumsal inşanın yetersiz kaldığı görülmektedir. Bu konuda dışardan beklentili olma yerine halk kendi içinde örgütlenerek yaşamını yeniden inşa etmelidir. Rojava'daki birçok kent de, örneğin Kobanê, DAİŞ saldırıları ile yerle bir edilmişti. Ancak yeniden yaşanacak hale getirildi. Bir toplum için siyasal ve askeri örgütlenme çok önemlidir, özellikle böyle varlık-yokluk zamanlarında. Ancak toplumsal yaşamın diğer ayaklarıyla kalıcılaştırılması ve desteklenmesi gerekir. Toplum yaşamın her alanının, kültürel, sanatsal, sosyal, yerleşime dair vb. yeniden inşası geliştirilmelidir. Şengal halkının meclisleri, komünleri var. Neden kendi yaşamlarını, köylerini, evlerini dayanışma içinde, hep birlikte inşa etmesinler ki! Önder Apo birçok yer önerdi. Hep en güzel yerleri söyledi Şengal halkı için. Ancak Şengal halkı yerinde kalmakta ısrar ediyorsa -ki, 5 yıldır her türlü zorlu koşullara rağmen dağlardaki çadırlarını bırakmamaları da bunu gösteriyor- dağların üstünde kendileri için yeni, demokratik, özgür kentlerini kurabilirler. Savunmasıyla, demokratik yönetimiyle, inançlarının gücüyle çölün ortasında yükselen bir özgürlük kalesi ve örneği olabilirler. Dünyanın ve Ortadoğu'nun çeşitli yerlerine dağılmış Êzidîleri, Şengal'e dönmek için ikna edebilirler. Şengal meclisi bu konuda çağrılar yapmalı, halkın geri dönüşünü sağlamak için çalışmalıdır. Şengal'e dönüş konusunda Önderliğinde, Özgürlük Hareketi'nin de çağrıları oldu. Şengal'i bırakmak ve başka ülkelere, özellikle de Avrupa'ya gitmek demek, kapitalist modernitenin asimilasyon ve kültürel kırım politikalarının mağduru olmak demektir. Fiziki yaşamlarını kurtarma adına gidilen Avrupa'da ancak bu nesil Êzidîliğini biraz yaşayabilir. Sonrası ulus devlet katliamından, homojenleştirmesinden, kapitalist modernist yaşamın yozlaştırıcılığından farketmeden zehirlenmiş ve kendini yitirmiş bir Êzidîlik olacaktır. Şengal'e dönüş bu yüzden çok önemlidir. Êzidîler, Êzidxan diye tarif ettiğimiz kutsal mekanlarını bırakmamalıdır.

Êzidîler, Êzidxan olmadan dağılmaktan kurtulamazlar. Êzidxan toprakları üzerinde, kendi kökleri üzerinde özgür ve onurlu yaşayabilirler. Ancak Şengal'de inanç, kültür, bayramlar, çocuk gülüşleri, kadınların onurlu, gururlu duruşlarının asilliği korunabilir. Hep ağlayan, ağıt yakan değil; halaylarla, tililerle yeni yaşamı, özgürlüğü, mücadeleyi geliştiren bir çağ başlatabilirler. Fermanlarla değil, kendini savunmuş ve yeniden yaratmış, zafere ve özgürlüğe ulaşmış, insanlık alemi içinde hakettikleri onurlu yere sahip olmuş bir toplum olarak, tarihe geçebilirler. En kadim ve kök kültürün gücüyle özgür yaşamlarını inşa ederek örnek de olabilirler. Fermanlardan, 3 Ağustos 2014 DAİŞ saldırısında yaşanan yıkımdan ancak kendi mekanlarında, kendi demokratik yaşamlarını inşa ederek kurtulabilirler.

■■■

Günümüz dünyasında dıştan dayatılan mevcut sistemi kabul etmeyen, bunun değiştirilip, değişime-dönüşüme uğratılması için en cesur ve fedakâr mücadeleyi yürüten, bu mücadelenin istediği bedeli ödeme fedakârlığını gösteren en temel güçlerden bir tanesi Arap toplumu, Arap halkı, Arap kabile ve aşiretleri olmaktadır. Tarihin en kadim toplumlarından olan Arap toplumunun mevcut kapitalist modernite sisteminin dayatmalarını kabul etmesi ve onunla uyumlu hale gelmesi mümkün değildir.

Arap toplumu gibi son yüzyılda Ortadoğu'ya yönelik kapitalist modernite dayatmalarını kabul etmeyen ve yüz yıldır en büyük cesaret ve fedakârlığı göstererek direnen bir toplum da Kürdistan toplumudur. Nitekim kapitalist modernite sisteminin Kürdistan'a dayatmalarının, Arap sahasına gerçekleştirdiği dayatmalardan çok daha ağır olduğu bilinmektedir. Kürdistan'ın bölünüp parçalanmasından da öteye, Kürt varlığı inkar edilip, yok sayılarak onu yok edecek bir soykırım sistemi yüz yıldır inşa edilmiş ve uygulamaya konmuştur.

Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi projesi temelinde

Ortadoğu çözümü

Ali Haydar Kaytan

Hem toplumsal tarihin hem de iktidarcı-devletçi sistemin başat olarak yaşandığı tek bölge, dikkat edilirse Ortadoğu bölgesidir. Bu durum kendine özgü bir Ortadoğu yapılanması ve Ortadoğululuk kimliği ortaya çıkarmıştır. Günümüzde iç içe ve en karmaşık bir biçimde bütün farklılıklar, söz konusu Ortadoğu yapılanmasında mevcuttur. Dikkat edilirse bütün dinlerin, inançların doğup geliştiği yer, Ortadoğu'dur. En geniş din ve mezhep zenginliği, farklılığı günümüz Ortadoğu'sunda vardır. Yine diller ve kültürlerin en çok geliştiği, iç içe bir arada var olduğu saha Ortadoğu bölgesidir. Tarihsel olarak yüzlerce dil, kültür iç içe gelişmiş, bir arada var olmuştur. Adeta her türlü dil ve kültüre rastlanılmaktadır. Bir diller ve kültürler mozaiği durumundadır. Yine hiyerarşi, iktidarcı-devletçi sistem, kentleşme, şehirleşme, neolitik tarım-köy devrimi üzerinde ve onun yarattığı değerleri gasp etme temelinde Ortadoğu bölgesinde gelişmiştir. İktidar ve devlet sisteminin en çok derinleştiği, kökleştiği, sınıflaşmanın en katı bir biçimde ortaya çıkıp yaşandığı alan yine Ortadoğu bölgesi olmuştur. Bunlara son iki yüz yılda bir de Avrupa'nın kapitalist modernite sisteminin yansımaları eklenmiştir ki, adeta bıçakla doğrar gibi Ortadoğu'nun bu iç içe geçmiş dil, kültür, din, mezhep yapılanmaları, ulus devletler halinde doğranmıştır. Gerçekten de günümüz Ortadoğu'sunun ne toplumsal yapısı ne de iktidar ve devlet yapılanması, dünyanın başka herhangi bir alanına benzememektedir. Bir yanıyla toplumsallık, tarihsel oluşumu temelinde çok derin ve güçlüdür, diğer yanıyla iktidar ve devlet sistemi, başat olarak tüm özelliklerini bu bölgede güçlü bir biçimde ortaya çıkarmıştır.

Bölgenin üzerine bir ulus devlet karabasanı geçirilmeye çalışılmıştır

Şimdi bütün bunları hiç dikkate almadan ve gözetmeden Avrupa'daki durumu esas alan bir ideolojik siyasi sistem, yani ulus devlet yapılanması her bakımdan bu bölgeye dayatılmaktadır. Birinci Dünya Savaşı'yla bölge, kapitalist modernite sistemi tarafından gasp edilmiş, bu doğrultuda bölgenin tarihsel gerçekliği hiç dikkate alınmadan, bölgenin üzerine bir ulus devlet karabasanı geçirilmeye çalışılmıştır. Bu temelde tarihsel olarak iç içe var olmuş ve gelişme sağlamış olan her türlü toplumsal değer, dil, kültür, din, mezhep toplulukları bölünüp paramparça edilmiştir. Bu biçimde on binlerce yıl içerisinde oluşmuş olan tüm etnik yapılar, toplumsal değerler, ulus devlet faşist tekniği temelinde din, dil, kültür, egemenlik, siyasi yapılanma, vatan, millet, devlet bakımından tekleştirilmeye, yüz yıl içerisinde bütün tarihsel değerler vahşi bir soykırım saldırısıyla yok edilmeye, tarihten silinmeye çalışılmaktadır. Tarih boyunca oluşmuş insanlık renkleri birkaç renkte birleştirilerek, yok edilmek istenmektedir. Şimdi iktidarcı ve devletçi sistemin daha önceki yüzyıllarda ortaya çıkardığı sorunları sözde çözme iddiasıyla oluşturulan ve bölgeye dışarıdan dayatılan ulus devlet faşizmi, sorunları çözmek bir yana tam tersine hem daha çok ağırlaştırmış hem de daha fazla çoğaltmıştır. İktidarcı ve devletçi sistemin imparatorluk biçimleri, tarihsel geçmiş içerisinde bölgede çeşitli düzeylerde aslında denenmiştir; Sümer, Akad, Babil, Asur İmparatorluklarından Med sistemine, Mısır, Pers, Grek İmparatorluklarından Roma ve Bizans'a, oradan da Osmanlı ve Sasani İmparatorluklarına kadar, yine çeşitli adlar altındaki İslami imparatorluk yapılanmalarına kadar geçmiş tarihi içerisinde çok sayıda imparatorluk gelip geçmiş, belli dönemlerde bölge üzerinde bir hakimiyet sürmüşlerse de sorunları çözen, bölgenin toplumsallığıyla uyumlu olan bir yapı arz edememişler, dolayısıyla çökmekten ve tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamamışlardır.

Şimdi bu denli iç içe geçmiş dil, kültür, inanç yapılanmaları üzerinde söz konusu imparatorlukların egemenlik sürdüremediği, çözüm olamadığı bir ortamda, çözüm diye bölgeye cetvelle sınırlar çizen bir ulus devlet gabaveti bölgeye dayatılmakta, adeta tavuğu yolduktan sonra Nasrettin Hoca'nın, 'Yeni bir kuşa benzedin' demesi gibi, 'Bir kuşa benzedin' denerek, Ortadoğu bölgesi yönetilmek, kapitalist modernite sisteminin bir parçası olarak tutulmak istenmektedir. Çeşitli renklerde ve tonlarda geliştirilen imparatorlukların çözüm olamadığı bir bölgede söz konusu faşist ulus devlet diktatörlüklerinin çözüm olması, barışı ve demokrasiyi sağlaması elbette ki mümkün değildir. Nitekim dikkat edilirse kapitalist modernite sisteminin zorunlu bir uzlaşmayla kendine bağlı bir biçimde geliştirmeye ve bölgedeki işlerini onunla yürütmeye çalıştığı TC sistemi, kendi sınırları içerisinde ve bölgesel düzeyde toplumlar açısından böyle bir rol oynayamadığı gibi, tersine kendisini var eden ve bugüne getiren kapitalist modernite sisteminin çıkarlarını savunmak açısından da yeterli ve etkili bir duruş sergileyememiş, dolayısıyla bir çözüm gücü haline kendisini getirememiştir. Değil çözüm olmak, bölgesel düzeyde kendini var eden sistem açısından da en temel sorun olmaktan öteye gidememiştir.

İran'ın durumu da ortadadır

Benzer bir biçimde bölgenin doğusunda İran, Pakistan, Afganistan, Kafkasya gibi alanlarda yaşanan gelişmeler de ortadadır. Hepsinin de kendisini var eden kapitalist modernite sistemi açısından ciddi sorunlar yarattığı, ağır bir çelişki ve çatışma etkeni konumu olmaktan öteye gidemediği ortadadır. Kafkasya hep bir savaş ve çatışma alanıdır; Pakistan, Afganistan gibi sahalar iç toplumsal yapıları açısından ciddi sorunlar oluşturduğu gibi oralardaki ulus devlet diktatörlükleri ve kendilerini var eden sistem açısından da ne kadar ciddi sorun oldukları göz önündedir. En istikrarlı gibi görülen ya da gösterilmeye çalışılan İran'ın durumu da ortadadır. Şahlık sistemi altında belli bir çözüm modeli geliştirmeye çalışılmışsa da sistem bundan sonuç alamamış, arkasından gelen İran İslam Devleti sistemi bölge için olduğu kadar küresel kapitalist modernite sistemi açısından da en temel sorun oluşturan bir konumu arz etmiştir. Öyle ki yıllardır şer-î eksen diyerek kapitalist modernite sistemini yürüten güçler saldırı yürütmekte, söz konusu sorunu çözmeye çalışmakta, ancak herhangi bir çözüm gücü ortaya çıkartamamaktadır.

Yine, 22 ulus devletçiğe bölünen Arap aleminin durumu gözler önündedir. Krallıklarla sonuç alamayan kapitalist modernite sistemi, Nasırcılık ve BAAScılık ile Arap milliyetçiliğini geliştirip bir kurtarıcı gibi Arap toplumuna dayatmaya çalışmışsa da kısa sürede onların da maskesi düşmüş, Arap toplumu kendisine yabancı olan bu dıştan dayatmalı kapitalist modernite sistemini, onun ortaya çıkardığı bölge gerçeğini, Arap toplumunu ikinci sınıf sayma durumunu ve mevcut ulus devletçikleri kabul etmemiştir. Şimdi nasıl ki Birinci Dünya Savaşı'nın temel bir etkeni Arap sahasının ele geçirilmesi ve bölüşülmesiyse, yüz yıl sonra Üçüncü Dünya Savaşı'nın da temel bir etkeni yine Arap sahasının paylaşılması ve ele geçirilmesi olmaktadır. Demek ki yüz yıl önce başlayan savaş, iki yüz yıldır Avrupa kapitalist modernitesinin Arap sahası üzerindeki yönelimi herhangi bir değişiklik ve gelişme ortaya çıkarmamıştır. Aynı çelişki ve çatışma durumu devam etmekte, böyle bir parçalanma ve savaş içerisinde özellikle enerji kaynaklarının sömürüsü temelinde bazı kapitalist tekeller kâr ederken, Arap toplumu, Arabistan'daki halklar, gençler, kadınlar, emekçiler ise ağır bir baskı, sömürü, katliam altında tarihin en zor dönemini yaşamaktadırlar. O nedenle yüz yıldır dayatılmaya çalışılan bu ulus devlet sistemini ve bölgede ikinci sınıf toplum sayılma durumunu, Arap halkı kabul etmemekte, buna karşı direnmektedir. Günümüzde de en cesur ve fedakâr bir savaş içerisine girmekten geri durmamaktadır.

Arap halkı ya sonuna kadar direnecek ve bu sistemi yıkacak, değiştirecektir ya da yok olacaktır

Günümüz dünyasında dıştan dayatılan mevcut sistemi kabul etmeyen, bunun değiştirilip, değişime-dönüşüme uğratılması için en cesur ve fedakâr mücadeleyi yürüten, bu mücadelenin istediği bedeli ödeme fedakârlığını gösteren en temel güçlerden bir tanesi

Arap toplumu, Arap halkı, Arap kabile ve aşiretleri olmaktadır. Tarihin en kadim toplumlarından olan Arap toplumunun mevcut kapitalist modernite sisteminin dayatmalarını kabul etmesi ve onunla uyumlu hale gelmesi mümkün değildir. Ya sonuna kadar direnecek ve bu sistemi yıkacak, değiştirecektir ya da yok olacaktır. Tarihsel olarak oluşmuş Arap toplumsallığı yok edilmeden, küresel kapitalist modernite sisteminin kendisini Arabistan'a ve Arap toplumuna kabul ettirmesi mümkün değildir.

Arap toplumu gibi son yüzyılda Ortadoğu'ya yönelik kapitalist modernite dayatmalarını kabul etmeyen ve yüz yıldır en büyük cesaret ve fedakârlığı göstererek direnen bir toplum da Kürdistan toplumudur. Nitekim kapitalist modernite sisteminin Kürdistan'a dayatmalarının, Arap sahasına gerçekleştirdiği dayatmalardan çok daha ağır olduğu bilinmektedir. Kürdistan'ın bölünüp parçalanmasından da öteye, Kürt varlığı inkar edilip, yok sayılarak onu yok edecek bir soykırım sistemi yüz yıldır inşa edilmiş ve uygulamaya konmuştur. Ancak baştan itibaren Kürt toplumu söz konusu bölünüp parçalanmayı ve inkâr-imha sistemi altına alınmayı reddetmiş, buna karşı dört parça Kürdistan'daki halk çeşitli örgütlenmeler altında geçtiğimiz yüz yıl boyunca, sürekli bir direniş göstermiştir. Hem Birinci ve İkinci Dünya Savaşları arasında Bakur, Rojhilat, Başûrê Kurdistan parçaları çok yönlü bir direniş içinde olmuş hem de İkinci Dünya Savaşı'ndan günümüze kadar giderek daha fazla bütünleşen, demokratik içerik kazanan, özgürlükçü çizgiyi derinleştiren bir ulusal demokratik

özgürlük direnişi haline kendini getirmeyi başarmıştır. PKK öncülüğü işte söz konusu Kürt direnişinin son kırk-kırk beş yılına damgasını vuran, parça parça olan direnişleri bir parti öncülüğündeki Özgürlük Hareketi'nde birleştiren; yine amaçta, yöntemde dağınık, parçalı, dar, net olmayan yaklaşımları bilimsel ifadeye kavuşturup somutlaştırmayı başarmış, günümüzde Kürt özgürlüğünü, bölge ve dünya gündemine tümüyle dayattığı gibi, Üçüncü Dünya Savaşı'nda bölge halklarını ve insanlığı özgürlük ve demokrasi çizgisinde çıkartmayı hedefleyen en iddialı alternatif bir demokratik halk hareketi haline kendini getirmeyi de başarmıştır. Kısaca kapitalist modernite sisteminin Kürdistan'a dayattığı dört başı mamur soykırımcılığın da sonuç vermediği, başarı elde edemediği, savaş, kan, gözyaşı içerisinde egemen güçler daha çok sömürü sağlamış olsalar da halkların daha çok ezildiği, zarar gördüğü, istikrarsız bir çelişkili ve çatışmalı durum hep süregelmiştir.

Uluslararası komplo, PKK'nin Kürt sorununun çözümünü dayatmasına karşı, çözümsüzlüğün ve ona saldırının ifadesi olmaktadır. O halde Kürt ulusal sorununda ulus devlet çözümünün önü kapalıdır. Kürdistan gerçeğinde bu net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Peki, ulus devlet projesinin çözüm üretmediği sadece Kürdistan'da mı ortaya çıkmıştır? Kürdistan dışındaki alanlarda gerçekten de ulus devlet çözümleri sonuç vermiş midir? Hayır, kısmi ve geçici bir süre sonuç veriyormuş gibi görünse de, aslında 20. yüzyılda yaşanan ulusal kurtuluş hareketlerinin bugün ulaştıkları sonuçlara baktığımızda hiç birisi de çözüm üretmemiştir. Aslında hepsi de iktidarcı-devletçi sistemin ve kapitalist modernite düzeninin bir parçası ve ucu konumundadır.

Hıristiyan-Yahudi-İslam çatışmaları hep canlı tutuluyor

Dikkat edilirse, kapitalist modernite sisteminin TC'den sonra ikinci hamlesi olarak İkinci Dünya Savaşı ardından geliştirdiği Yahudi İsrail devletçiği de hem bölge gerçeği için hem de kendisini var eden kapitalist modernite sistemi açısından bir çözüm gücü olmaktan uzaktır. Her ne kadar bölge değerlerini bir yanıyla dikkate almaya ve ona göre kendini var etmeye çalışsa da dar, milliyetçi, hükümran yaklaşımıyla, bölge toplumları açısından örnek oluşturan, uyum geliştiren bir güç olmaktan çok, Arap-İsrail çatışmasında da görüldüğü gibi, Hıristiyan-Yahudi-İslam çatışmalarını da hep canlı tutarak bölgede sürekli bir çelişki ve çatışma etkeni olmaktadır. Diğer yandan kendisini var eden kapitalist modernite sistemi açısından da aslında bir çözüm değildir. Belki bir Truva atı gibi Ortadoğu'nun bağrına sokulmuş, herkesle çelişki ve çatışma içine sokularak, kriz ve kaos içerisinde Ortadoğu bölgesi bu gücün yarattığı ortama dayanılarak yönetilmeye çalışılmıştır. Eğer çözüm bu ise, İsrail devletçiği TC gibi belli bir rol oynamıştır denebilir. Ancak bunun kalıcı bir çözüm olmadığı, bölgede istikrar yaratmadığı, çelişkili ve çatışmalı durumu giderek daha çok derinleştirdiği, bu durumun da sistemi çöküşe götüreceği açık bir gerçektir. Eğer gerçekten mevcut soykırım ve savaşa yol açan nedenler ve sorunlar çözüme götürülmezse, bunları çözecek bir alternatif geliştirilmezse mevcut kriz ve kaos daha çok derinleşecek, bu da İslamiyet'in "kıyamet" dediği gibi bir çöküş sürecini gündeme getirebilecektir.

Aslında yüz yıl önce sosyalist güçlerin, "ya sosyalizm ya barbarlık ve çöküş" biçimindeki tanımlamaları, yüz yıl sonra bakıldığında çok da hatalı bir değerlendirme olmadığı görülmektedir. Nitekim uygulanan sosyalizmin yeterince başarılı olamaması ve alternatif geliştirememesi sonucunda, günümüzde yaşanan kriz, kaos ve çatışma durumu ortaya çıkmıştır. Eğer Rus Ekim Devrimi gerçekten iktidarcı-devletçi sistemi aşarak yeni bir alternatif olmayı başarsaydı, kapitalist modernite sistemini aşıp, dünyayı demokratik komünalizm temelinde yeni bir toplumsallığa, ekonomik, sosyal, siyasi, güvenlik bakımından yeni bir demokratik toplum yaşamına, Dünya Demokratik Konfederalizmi'ne götürebilseydi, elbette geçtiğimiz yüz yıl içerisindeki bu savaşlar, bu kadar çelişki-çatışma, soykırımlar, verilen on milyonlarca kayıp, acı, gözyaşı yaşanmayacak, bugünkü Üçüncü Dünya Savaşı ortaya çıkmayacak, insanlık kapitalist modernite kanserinin yok ediciliğini, tehdidini yaşamayacak ve geleceğe bu denli belirsiz bakmayacaktı. Ancak reel sosyalizmin başarısızlıkları ve giderek çözülüşü, kapitalist modernite sistemine kriz, kaos ve çatışma durumunu bu denli derinleştirme, geliştirme, kanserleşmeyi artırma imkanı ve fırsatı verdi. Bu da son otuz yıla yakın süre içerisinde Üçüncü Dünya Savaşı denen bir çatışmalı durumla kendini devam ettiriyor. Dikkat edilirse ne kapitalist modernite öncesi çok çeşitli imparatorluk biçimindeki iktidarcı-devletçi sistemler, Ortadoğu gerçeğine uygun birer siyasi yönetim olabilmişler ne de son yüz yılın kapitalist modernite dayatması bölgede herhangi bir çözüm yaratabilmiştir. Çözüm yaratamadığı gibi, iktidarcı-devletçi sistemin çöküşünü derinleştiren, kapitalist modernite sisteminin kriz ve kaosunu artırarak çöküşe doğru götüren bir gelişmenin de yaratıcısı olmuştur.

İktidar ve devlet sistemi, onun kapitalist modernite versiyonu çözüm üretemediği için son otuz yıldır yaşadığımız Üçüncü Dünya Savaşı gerçeği ortaya çıkmıştır. Geçen yüz yıl içerisinde Ermeni, Asuri, Rum soykırımları, yine Kürt soykırımı, Arap toplumunun bu kadar aşağılanıp parçalanarak baskı ve sömürü altına alınması, TC ve İran sınırları içerisindeki halkların, emekçilerin bu kadar ağır faşist diktatörlükler altında baskı ve sömürüye tabi tutulması yaşandığı gibi, bunların yol açtığı Üçüncü Dünya Savaşı da bölgeyi bu durumdan çıkartacak herhangi bir çözümü vaat etmemektedir. İktidarcı-devletçi sistemin ve kapitalist modernite sisteminin yol açtığı soykırım ve Üçüncü Dünya Savaşı bir çözüm üretmediği gibi mevcut kriz, kaos ve soykırımcı saldırıları daha çok artırmaktadır. Dikkat edilirse kapitalist modernite sisteminin genel kriz ve kaosunu Birinci ve İkinci Dünya Savaşları çözememiş, aşamamış, savaş aralarında geliştirilen liberal yaklaşımlar herhangi bir çözüm gücü olmamış, bütün bunlar çözülsün diye, otuz yıldır devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nı ortaya çıkartmıştır. Ancak Üçüncü Dünya Savaşı da kendinden öncekiler gibi kriz-kaos ve çözümsüzlüğü derinleştirmekten öteye bir sonuç vermemektedir. Bu kadar uzun süreye yayılmış olmasına, Irak'tan başlayıp, Afganistan'dan Kuzey Afrika'ya, oradan Suriye ve Türkiye'ye kadar yayılmasına rağmen ve yine bazı ulus devlet diktatörlükleri yıkılmış olmasına rağmen, yerlerine yeniyi inşa etme, kapitalist modernite sisteminin ortaya çıkardığı sorunları çözme, dolayısıyla bölgeyi ve insanlığı mevcut savaştan çıkarma gibi bir sonuç vermemektedir. En fazla yapabildiği; krizi, kaosu ve çatışmayı daha çok derinleştirmek, yaymak, kriz ve kaos içerisinde halkların ve enerji kaynaklarının daha fazla sömürüsüne yol açmak olmaktadır. Söz konusu baskı ve sömürünün kriz ve kaos yönetimi yaşanmaktadır. Ya da kriz ve kaos yönetimi altında söz konusu sömürü düzeni daha çok derinleştirilip devam edilmeye çalışılmaktadır.

Demokratik Özerkliğin ve Demokratik Konfederalizmin dayanağı devlet değil toplumdur

İşte Önder Apo'nun Savunmalarda geliştirdiği ve sistemleştirdiği "Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi" projesi, tarihsel olarak iktidarcı ve devletçi sistemin ve kapitalist modernite düzeninin ortaya çıkardığı ama çözüm bulamadığı sorunlara çözüm bulmak, dolayısıyla hem iktidarcı-devletçi sistemin hem de onun son kapitalist modernite versiyonunun alternatifi olmak üzere geliştirilmiş bir çözüm projesi olmaktadır. Söz konusu çözüm projesinin esası Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Özerklik olarak tanımlanmaktadır. Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümü olarak da ifade edilebilir. Bunun ulusal düzeyde ifadelendirilmesi demokratik ulus çözümü olmaktadır. Demokratik Konfederalizm dar anlamda Demokratik Ulus çözümünün siyasi bölümü olarak da tanımlanmaktadır. Demokratik Özerklik az çok, küçük büyük denil-

meden her farklılığın hiçbir engel ve baskıyla karşılaşmadan, kendisini özgürce örgütlemesi ve yönetmesi anlamına gelmektedir. Demokratik Konfederalizm ise farklı özerk yapıların demokratik birliği anlamına gelmektedir. Dolayısıyla bu birlik Kürdistan'da oldu mu buna "Kürdistan Demokratik Konfederalizmi" denmektedir. Benzer bir biçimde Ortadoğu bölgesi için olursa "Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi", dünya genelinde şekillendiğinde de "Dünya Demokratik Konfederalizmi" olarak ifadesini bulmaktadır.

Devlet çözüm üreten değil tam tersine sorun yaratan ve derinleştiren olmaktadır

Demokratik Özerkliğin ve Demokratik Konfederalizmin olabilmesi için dayanağın devlet değil toplum olması şarttır. Yani Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizm bir devlet biçimi ya da devletin bir başka adı altında ve farklı bir biçimde şekillendirilmesi kesinlikle değildir. Tersine devletten kopulması, devlet dışında toplumun kendi ölçü ve özelliklerinde kendisini örgütlemesi ve yönetmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla farklılıklardan kasıt, farklı devletler değil, toplum içerisindeki farklı yapılardır. Farklı din ve mezhep yapıları, farklı dil ve kültür yapıları, farklı cins yapıları (kadın-erkek), farklı sınıf yapıları gibi toplumsal farklılıkları içermektedir. Yani Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizmin, bunlara dayalı Demokratik Ulus çözümünün, üç temel ilkesi vardır diyebiliriz. Birincisi; devlete değil topluma dayanması, devlet dışı bir toplumsal örgütlülüğü ifade etmesidir. İkincisi; toplum içindeki tüm farklılıkların hiçbir engelle karşılaşmadan, kendilerini özgürce örgütleyip yönetmesidir. Üçüncüsü; her türlü Demokratik Özerkliklerin, kendilerini özgürce katıldıkları, Demokratik Konfederalizm birliğinde temsil edebilmesidir. Yani farklılıkların kendilerini özgürce örgütlemeleri, toplumsal farklılıkları ayırmaya, bu temelde toplumları daha çok bölüp parçalamaya değil, özgünlüklerini ve farklılıklarını esas almak, korumak, o farklılıklarıyla birlikte katılmak temelinde bir birlik oluşturmalarıdır. Demokratik çerçevede daha üstte bir araya gelip birlikte yaşamayı, öngörmelerini ifade etmektedir.

Sorunların çözümünün temelinde kadın sorununun çözümü, tüm özgürleşmelerin temelinde kadın özgürlüğüne dayalı toplumsal özgürlüğün geliştirilmesi yatmaktadır. Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümü eğer felsefe, teori ve siyasi çözüm modeli olarak doğru ele alınıp yürütülürse, kadın sorununun zihniyet ve vicdan devrimi temelinde çözümünün gerçekleştirilmesi açısından en gerçekleşebilir çözüm teorisi ve projesi olmaktadır. Kürt sorununun çözümüne dayanarak geliştirilen, günümüzde Ortadoğu'nun sorunlarının çözümü için önerilen Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi çözümü dikkat edilirse yerelden bölgesele, oradan da evrensele doğru giden bir çözüm modeli olmaktadır.

Dikkat edilirse böyle bir çözüm projesi, Ortadoğu genelinde tarihsel olarak oluşmuş, iktidarcı-devletçi sistem ve kapitalist modernite düzeni tarafından var edilmiş ve daha da derinleştirilmiş olan tüm sorunları çözmek, tüm toplumsal farklılıkların özgür, eşit katıldıkları demokratik bir sistemi yaratmak açısından en temel çözüm olmaktadır. Bir kere devletçi sistemin ne imparatorluklar biçimi ne de kapitalist modernitenin ulus devlet biçimi çözüm üretmemiştir. Dahası sorun yaratmış ve var olan sorunları daha çok ağırlaştırmıştır. Kısaca, devlet çözüm üreten değil tam tersine sorun yaratan ve derinleştiren olmaktadır. Bu en somut bir biçimde Kürt sorununun çözüm mücadelesinde kendisini ortaya çıkartmıştır. Önder Apo ve PKK ulus devlet çözümü yönünde her türlü çabayı harcayıp, mücadeleyi geliştirmesine rağmen, dikkat edilirse, Kürt sorununun ulus devlet çözümü gerçekleşmemiştir. Zaten PKK dışında KDP-YNK gibi önderliklerin esasında böyle bir çözüm duruşları da söz konusu değildir. Onların mevcut düzen, iktidar ve devlet düzeni, kapitalist modernite sistemi kendilerine ne veriyorsa onları esas alıp o temelde yaşamaktan öteye herhangi bir anlamları ve değerleri, yine arayışları zaten söz konusu değildir. Bu konuda dünyanın diğer alanlarında geçtiğimiz yüzyıl içerisinde yaşanmış ulus devlet çözüm modellerine benzer bir çözümü en çok örgütleyen, mücadeleye dönüştüren ve geliştiren güç olarak PKK ortaya çıkmış ama her türlü cesaret ve fedakârlık göstermesine, politik esnekliğe başvurmasına, sistemin çözümünün önünü açmasına rağmen dikkat edilirse çözüm değil, tersine PKK'ye, yirmi yıldır sürdürülen uluslararası komplo dayatılmıştır.

Uluslararası komplo, PKK'nin Kürt sorununun çözümünü dayatmasına karşı, çözümsüzlüğün ve ona saldırının ifadesi olmaktadır. O halde Kürt ulusal sorununda ulus devlet çözümünün önü kapalıdır. Kürdistan gerçeğinde bu net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Peki, ulus devlet projesinin çözüm üretmediği sadece Kürdistan'da mı ortaya çıkmıştır? Kürdistan dışındaki alanlarda gerçekten de ulus devlet çözümleri sonuç vermiş midir? Hayır, kısmi ve geçici bir süre sonuç veriyormuş gibi görünse de, aslında 20. yüzyılda yaşanan ulusal kurtuluş hareketlerinin bugün ulaştıkları sonuçlara baktığımızda hiç birisi de çözüm üretmemiştir. Aslında hepsi de iktidarcı-devletçi sistemin ve kapitalist modernite düzeninin bir parçası ve ucu konumundadır. Ulus devlet diktatörlüğünün altında toplumlar inim inim inlemektedirler. Ortada ne ciddi ve dikkate alınacak bir özgürlük vardır ne bağımsızlık vardır ne de farklılıkların özgürce kendilerini örgütleyip, eşitçe katıldıkları bir demokrasi vardır. Tam tersine, ulus devlet diktatörlükleri her yerde hüküm sürmektedir ki, aslında hepsi de faşizm demektir. Yani bazılarının baskı ve terör uygulaması öne çıkıyor, bunların gözle görülen faşist diktatörlükleri oluyorlar, bazıları çelişkileri az olduğu için ya da bazı dönemlerde o denli baskı, terör uygulamayabiliyorlar. Buna bakılarak orada da faşizm yoktur denilemez. Ulus devlet diktatörlüğü demek özünde faşist diktatörlük demektir. Hepsinin karakteri öz olarak aynıdır. Dolayısıyla Kürt sorunundaki çözümsüzlük, bütün sorunlardaki çözümsüzlüktür. Kürt sorununa çözüm üretmeyen ulus-devletçilik hiçbir yerde çözüm olamamıştır. Kürdistani olan evrenseldir de! Bir kere daha Kürt sorunun çözümü için aranan çözüm modellerinin aslında sadece Kürt sorunu için değil, başta kadın özgürlük sorunu olmak üzere diğer bütün sorunlar için de bir çözüm modeli olduğu, sadece Kürdistan'da değil Ortadoğu'nun ve dünyanın diğer alanları açısından da gerçek anlamda sorunların çözüm projesi olduğu açığa çıkmaktadır.

Nitekim Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Özerklik, Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Ulus çözüm projeleri bugün başta Arap sahası olmak üzere Ortadoğu'nun farklı alanlarında tartışıldığı gibi, başta Latin

Amerika ve Avrupa olmak üzere, dünyanın dört bir yanında da incelenen, değer verilen, tartışılan bir çözüm modeli olmaktadır. Demokratik Ulus çözümünü ifade eden Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizm dikkat edilirse, Ortadoğu'daki tüm sorunlara çözüm getiren bir model olabilmektedir. Bir defa sorunları var eden ve ağırlaştıran iktidarcı-devletçi sistem ve kapitalist modernite düzeni olmaktadır ki, onlardan kopuk topluma dayalı bir sistem geliştirmek sorunların kaynağından kopmuş olmak, dolayısıyla kendisini çözüm alanına taşımış olmak anlamına gelmektedir.

Ortadoğu'da tarihsel olarak oluşmuş bir toplumsal kimlik vardır

Diğer yandan bu kadar dinsel, mezhepsel, etnik, din, kültür farklılıklarının iç içe yaşandığı, yine toplumsal farklılıkların, cins çelişkisinin, gençlik, emekçi kesimlerin bu denli ayrıştığı, sınıf ve kesim farklılıklarının oluştuğu bir yapıda en gerçekçi çözüm her farklılığın kendisini özgürce örgütleyip yönetebildiği bir çözümdür. Yani Demokratik Özerklik herkese özgürlük getirmektedir. Demokratik Konfederalizm ise mevcut ulus devletlerin bıçakla keser gibi aynı yapıları ortadan bölmesine karşın, ulus devlet sınırları içine alarak, iç içe geçmiş toplumsal yapıları bölmek yerine, Demokratik Konfederalizm birliği içerisinde birleştirmeyi ifade etmektedir.

Ortadoğu'da tarihsel olarak oluşmuş bir toplumsal kimlik vardır. Her ne kadar Ortadoğu toplumunun içerisinde yüzlerce dil, kültür, din, mezhep, etnik farklılıklar iç içe geçmiş olarak yaşıyorlarsa da, bunların tarih içerisinde oluşturdukları bir Ortadoğululuk kimliği söz konusudur. Söz konusu farklılıklar her düzeyde bölge genelinde iç içe bulunmaktadır. Bazı alanlarda bazı farklılıklar yoğunlaşmış olsa da genelde her farklılık bölge düzeyinde bir yaygınlığı, dolayısıyla dil, kültür, din, mezhep, toplumsal ayrılıkların iç içe yaşama durumu söz konusudur. Bu nedenle bölge düzeyinde birlik oluşturmayan, tam tersine kapitalist modernite sisteminin dayattığı ulus devlet çözümü gibi bölge gücünü parçalayıcı olan anlayış ve modeller çözüm üreten değil, tam tersine var olan farklılıkları da kendi içinde parçalayarak daha çok bölen, çelişki ve çatışma yaratarak sorun doğuran bir özellik taşımaktadır. Dikkat edilirse Ortadoğu'daki çözüm gerçekten de yerel değildir, bölgeseldir. Yerele dayalı her türlü çözüm, ister devlet adına ister toplum adına olsun sonuç vermez, tam tersine daha çok çelişki, çatışma ve sorun yaratır.

Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi

Diğer yandan her farklılığın kendisini özgürce örgütleyip yönetemediği bir sistemde kesinlikle devlet doğar, baskı ve sömürü ortaya çıkar, orada özgürlük ve demokrasi olmaz. O halde net bir biçimde ortaya çıkıyor ki; çözüm Demokratik Ulusun Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm sistemidir. Bu devlete değil topluma dayanır, yerel değil bölge düzeyinde birliği esas alır, inkarcı, baskıcı, egemen olan, asimilasyoncu ve soykırımcı değil tam tersine her farklılığın özgürce kendisini örgütleyip, kendi kendini yönettiği, Demokratik Konfederalizm yönetimine özgürce katıldığı bir sistemi ifade eder. Böyle bir zihniyet ve siyaset dikkat edilirse Ortadoğu'nun tüm sorunlarına bir anda olmasa bile, yine önemli bir çaba ve mücadele istese de giderek çözüm getirecek düzeydedir. Dinsel ve mezhepsel sorunları hızla çözüme götürebilir. Tarihsel olarak oluşmuş kaygılar, korkular, endişeler söz konusudur. Çünkü; ağır katliamlar, imha fetvalarına dayalı saldırılar yaşanmıştır. Çeşitli güvensizlikler oluşmuştur. Onların aşılması belli bir zaman alsa da olumlu anlayışın örnek düzeyinde geliştirilmesi her türlü tarihsel kaygıyı, endişeyi ortadan kaldırarak doğru bir anlayışta birliği ve yakınlaşmayı ortaya çıkarabilecektir. Yine tüm dillerin, kültürlerin kendilerini özgürce örgütleyip var edebilmeleri gelişebilecektir. Bölgenin tarihsel toplum gerçekliği zaten buna yakındır. Kabile-aşiret örgütlülüğü Kürtlerde de, Araplarda da, diğer birçok toplumda da fazlasıyla vardır. Böyle bir topluluk örgütlülüğü dil, kültür gelişiminin rahatlıkla örgütlendirilip yürütülmesine imkan ve fırsat vermektedir. Sınıflaşmanın ortadan kaldırılması, baskı ve sömürüye dayalı egemen sınıfların aşılması açısından da devletin aşılarak, toplumun kendini yönetmesi, bu temelde demokrasinin inşa edilmesi ile çözüm bulunabilir.

Kuşkusuz en ağırı ve derin olanı kadın özgürlük sorunudur. Kadın üzerinde hiyerarşinin, egemenlikçi-iktidarcı-devletçi sistemin ve kapitalist modernite düzeninin bin yıllara dayalı geliştirdiği baskı, sömürü, eşitsizlik, buna dayalı katliam, taciz ve egemenlik durumudur ki, bunun da zihniyet ve siyaset bakımından adım adım çözüm durușunun geliştirilmesi hem diğer sorunların çözümünü hızlandıracak hem de diğer sorunlar bu temelde çözüldükçe kadın özgürlük sorunu çözümünün de zeminini daha çok güçlendirmiş olacaktır. Kuşkusuz tüm sorunların çözümünün temelinde kadın sorununun çözümü, tüm özgürleşmelerin temelinde kadın özgürlüğüne dayalı toplumsal özgürlüğün geliştirilmesi yatmaktadır. Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çözümü eğer felsefe, teori ve siyasi çözüm modeli olarak doğru ele alınıp yürütülürse, kadın sorununun zihniyet ve vicdan devrimi temelinde çözümünün gerçekleştirilmesi açısından en gerçekleşebilir çözüm teorisi ve projesi olmaktadır. Kürt sorununun çözümüne dayanarak geliştirilen, günümüzde Ortadoğu'nun sorunlarının çözümü için önerilen Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi çözümü dikkat edilirse yerelden bölgesele, oradan da evrensele doğru giden bir çözüm modeli olmaktadır. Reel sosyalizme kadar devletçi paradigma temelinde sorunlara özgürlükçü çözüm aramanın içerdiği çözümsüzlüğü aşmada Kürt sorununun Demokratik Ulus çözümü, Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizm çözümü temel bir çözüm modeli olarak ortaya çıkmıştır. Kürt sorununun çözüm arayışının doğurduğu söz konusu çözüm modelleri tüm etnik ve dinsel sorunları ve kadın özgürlüğü sorununu çözen bir çözüm modeli haline kendisini getirmiştir. Yine Kürt sorununun çözümü için geliştirilen çözüm projesi Ortadoğu'nun ve dünyanın tüm toplumsal sorunları için çözüm içeren bir model olarak kendisini ortaya koymuştur. Kürt sorununun çözüm modeli diğer bütün sorunların çözümünün de önünü aydınlatmış, onlar için de çözüm modeli yaratmayı bilmiştir.

■■■

Özel Savaş halka karşı yürütülen savaştır

Serxwebûn'dan

Devletçi-iktidarcı güçler, silahlanmada nükleer silahlara ulaştılar. Nükleer orduları var. Konvansiyonel silahlarda en ileri tekniğe ulaştılar.

İktidar tarihi boyunca teknik gelişimi yaratan temel dürtü savaş ve kârdır. Hep daha fazla kâr ve bunu sağlayacak askeri amaçlarla teknik geliştirildi ya da her teknik gelişme ilk askeri alan için kullanıldı daha sonra ekonomik kullanıma girdi. Örneğin nükleer enerji de atom bombası olarak kullanıldı, sonra nükleer enerji santrallerine dönüştürüldü. Barut da öyle oldu. Diğer teknik gelişmelerin hepsi de öyledir. Savaş ve askeri arayış bu teknik gelişmeyi yarattı. Bilimsel teknik devrimden söz ediliyor ama aslında bu devrim iktidar güçleri açısından bir askeri ve savaş devrimidir. Yoksa toplumun ekonomik gelişimi için kimse bunu yapmadı ve yapmıyor. İktidarcı ve devletçi sistem üzerinde savaş bu kadar etkilidir. Bütün teknik önce savaş için üretiliyor, sonra ise ekonomi ve diğer alanlarda kullanılıyor. Bu çerçevede de bir gelişme var.

Savaşta da oluşan tekniğe göre belli boyutlanmalar var. **Bir;** nükleer silah tehdidi bir savaş stratejisi dengesi oluşturmuş durumdadır. **İki;** konvansiyonel silahlara dayalı bir yerel-bölgesel savaş düzeyi, düşük yoğunluklu askeri çarpışma durumu var. Dünya savaşı yaşanıyor, buna göre oluşan strateji ve taktikler var. **Üçüncüsü;** bunlara bağlı olarak pratikte daha çok etkili hale gelen güç ise, psikolojik savaş ve propagandadır. Bu noktada iktidarcı-devletçi sistem, ezilenlere, işçi-emekçilere, kadınlara-gençlere, devrimci hareketlere, halklara karşı özel savaşı geliştirdi. Çünkü halklar, ezilenler konvansiyonel silahlara ve savaşa karşı gerilla savaşını geliştirdiler. Gerillaya dayalı halk savaşlarını, ulusal kurtuluş savaşlarını geliştirdiler. İki dünya savaşı arasında bu savaşlar gerilla temelinde Amerika'da, Afrika'da, Asya'da, Ortadoğu'da gelişti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'ne dayalı olarak bunlar zafer kazandılar.

Gerilla savaşı tüm ezilenlerin kurtuluş aracı, yöntemi ve tarzı olarak gelişme gösterdi. Halk savaşlarını derinleştirdi. Gerilla sadece bir askeri kuvvet olmadı; eğitim, propaganda ve örgütlenme gücü oldu. Halkı ve toplumu eğiten, örgütleyen ve toplumu siyasi-ideolojik mücadeleye çeken bir rol oynadı. İdeolojik-politik, toplumsal, askeri mücadeleyi bütünleştirdi. Bunlar gerillada somutlaştı. Gerillaya karşı da devletçi-iktidarcı sistemler özel savaşı geliştirdiler. Gerillaya dayalı halk savaşlarını yenilgiye uğratabilmek için özel savaşı, kontrgerilla savaşını geliştirdiler. Özel savaş ile gerilla savaşı arasındaki çarpışma da giderek günümüzde esas itibariyle propaganda savaşına dönüştü. Özel savaş, psikolojik savaş boyutunda odaklandı. Siyasi, askeri, ekonomik, kültürel, ideolojik boyutları da var ama psikolojik savaş ve propaganda boyutu çok daha fazla öne çıktı. Birinci boyut haline geldi.

Gerilla savaşında ise, gelişen bu özel ve psikolojik saldırıları boşa çıkaracak propaganda boyutu öne çıktı ve birinci boyut haline geldi. Dolayısıyla savaşta propaganda araçlarının rolü öne çıktı ve esas oldu. Basın-yayın birinci temel kuvvet, savaş gücü haline geldi. Ekonomik, askeri, siyasi güç ve ardından propaganda gücü öngörülüyordu. Şimdi propaganda mevcut teknik gelişmenin yarattığı askeri denge içerisinde ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelenin en temel aracı haline geldi. Dolayısıyla propaganda organları olarak basın-yayın öne çıktı. Günümüzde çok güçlü bir biçimde kullanılıyor. Bu, basın-yayın olarak, silahlı propaganda aracı olarak kullanılıyor.

Günümüzde yürütülen savaşa esas olarak, özel savaş deniliyor. Aslında iktidarcı ve devletçi güçlerin, ulus devletçi sistemin yürüttüğü savaşa özel savaş deniliyor. Savaş teorisyenleri çok çeşitli biçimlerde tartışıyorlar, değerlendiriyorlar. Tarihsel olarak savaşların gelişimi; meydan savaşları, konvansiyonel savaşlar, nükleer savaş, uzay savaşı, deniz savaşı, dağ savaşı olarak verilebiliyor. Halkların geliştirdiği bir savaş da var. Buna esas itibariyle gerilla savaşı deniliyor. Baskı, sömürü altında olan halkların özgürlük için yürüttükleri savaştır. Özgürlük savaşlarının temelinde neden gerilla yer alıyor? Çünkü gerilla tarzıyla ancak, baskı, sömürgecilik, tahakküm altında olan halklar kendilerini eğitebiliyor, örgütleyebiliyor, düşmanına karşı mücadele edip kazanabiliyor. Peki gerilla tarzı ne oluyor? Bu çokça tanımlanıyor. Zayıfın güçlüye karşı, küçüğün büyüğe karşı, azın çoğa karşı, karıncanın file karşı yürüttüğü savaş deniliyor. Böyle bir savaşı yapıp kazanabilme ne ile mümkün oluyor? Güçlüye karşı zayıf nasıl savaşıp zafer kazanacak? İşte o zafer kazanmanın özelliklerini, yöntemlerini, tarzını bulmak gerekiyor. Bunların toplamına gerillacılık deniliyor. Gerillacılık zayıfın güçlüye, küçüğün büyüğe karşı zafer kazanacağı ilkelerden oluşuyor. Nedir bu ilkeler? Temeli, düşmanı vurup kendini korumaktır. Buna vur-kaç taktiği deniliyor. Bunu esas alıyor. Bir yandan düşmanına darbe vururken, diğer yandan kendini eğitip, örgütlemeyi öngörüyor. Eğitim, örgütleme ve eylemin iç içe olduğu bir savaş tarzıdır. Sürekli düşmanın denetimi dışında olan bir yaşam ve mücadele tarzıdır. Büyük güce karşı savaşacaksın, ona karşı savaşabilmen için senin onun denetiminin dışında olman lazım. Yani kendini egemenlik dışına çıkartıp özgür kılman gerekiyor.

> **Özel savaş; askeri güçlerin, ulus devletin halka karşı yürüttüğü savaştır. Halkın gerilla tarzında kendini eğiterek, örgütleyerek yönelebileceği direnme savaşına karşı ulus devletin yürüttüğü savaşa özel savaş deniliyor. Dolayısıyla özel savaş halka karşı yürütülen savaştır. Ordular arasında bir savaş değildir. Özel savaşın boyutları, halk ve toplumun yaşam boyutlarıdır. Bütün boyutlarda halka karşı savaşabilmesi için, halkın güç kaynağı olan bütün boyutlarda halka saldırıyı öngörüyor. Böyle bir savaş tarzıdır.**

Böyle yaptın mı buna dayalı olarak düşmanını takip edebilirsin. Zayıf anında ve zayıf yerinden yakalayarak vurabilirsin. İşte gerilla böyle oluyor. Sürekli düşman denetimi dışında olan, düşmanını sürekli takip eden, zayıf anında zayıf yerinden yakalayarak vurup kendisini kurtaran, güvenliğini sağlayan mücadele tarzına gerillacılık deniliyor. Bu savaşta olur, propagandada olur, siyasette olur, diplomaside olur. Bir tarzdır. Daha çok askeri alanda ortaya çıkartıldığı, silahlı güçler tarafından kullanıldığı için gerilla tarzı, askeri bir tarz olarak değerlendiriliyor. Aslında bir tarzdır. Önder Apo, gerilla için "Özgür insanın kendini ifade etme tarzıdır" dedi. Gerilla tarzı özgür insanın yaşam ve mücadele tarzıdır. Gerilla tarzı; ezilenlerin, baskı altında olanların geliştirdiği mücadele tarzıdır.

İşte bu gerilla tarzına karşı kapitalist modernite sisteminin, onun ulus devlet yapılanmasının geliştirdiği savaşa da özel savaş deniliyor. Nasıl ki gerilla düşman denetiminin dışında kendi öz gücüne dayanarak, halkın ve coğrafyanın gücünü kullanarak parça-parça, küçük-küçük düşmanına vurup sömürgeci-soykırımcı egemenlik sistemlerini parçalayıp yenilgiye uğratmayı öngörüyorsa; böyle bir gerilla direnişini ezmeye dönük savaş tarzına da özel savaş deniliyor.

Özel savaş, diğer savaşlardan bazı bakımlardan ayrılıyor. Diğer savaşlar, savaş güçleri arasında yapılıyor, ordular arasında oluyor. Eski çağda meydan savaşları, orta çağdaki savaşlar biliniyor. İki ordu bilmem kaç yüz biner kişi ile kuşanmış geliyor, bir meydanda karşı karşıya vuruşuyorlar. Kim kimi yenecek? İşte Birinci Dünya Savaşı'nda ordular tanklarıyla, toplarıyla, bütün güçleriyle kim kimi yenecek diye vuruşuyorlar. Dikkat edilirse giderek böyle bir savaş içerisinde toplumlar da çok zarar görüyorlar. Toplumları ezip katleden saldırı güçleri de ortaya çıkıyor ama halk ile bir ordunun savaştığı ve buna savaş denilen bir olay ortada yoktur. Ordular birbiriyle savaşıyorlar. Özel savaş; askeri güçlerin, ulus devletin halka karşı yürüttüğü savaştır. Önderlik, özel savaş için, "Topluma karşı bir bütün olarak ilan edilmiş bir savaştır" diyor.

Halkın gerilla tarzında kendini eğiterek, örgütleyerek yönelebileceği direnme savaşına karşı ulus devletin yürüttüğü savaşa özel savaş deniliyor. Dolayısıyla özel savaş halka karşı yürütülen savaştır. Ordular arasında bir savaş değildir. Özel savaşın boyutları, halk ve toplumun yaşam boyutlarıdır. Bütün boyutlarda halka karşı savaşabilmesi için, halkın güç kaynağı olan bütün boyutlarda halka saldırıyı öngörüyor. Böyle bir savaş tarzıdır.

Özel savaş, aşiret çelişki ve çatışmalarından yararlanıyor. Din ve mezhep çelişki ve çatışmalarından yararlanıyor. İdeolojik çelişki ve çatışmalardan yararlanıyor ve kullanıyor. Bir anda savaş yaratabiliyor. Kuşkusuz askeri boyut var, onsuz olmuyor. Ama hiçbir şey kendi başına eskiden olduğu gibi ekonomiyle, siyasetle, askerlikle yürümüyor. Propagandanın ekonomik, siyasi-askeri çelişki ve çatışmalar üzerinde çok büyük bir etkisi var. Eskiden yok denecek düzeyde azdı. İletişim tekniğindeki gelişmelerle psikolojik savaş, propaganda savaş alanı oluştu. İnsanlar bu doğrultuda radyoyu kullandılar. Daha sonraki dönemde televizyonu kullandılar. Şimdi de internet ve sanal dünyayı kullanıyorlar, görünmeyen sanal bir alem var. İnternet dünyası insanları örgütleyip harekete geçirebildiği gibi, algı da yaratıyor. Zafer ve yenilgi durumu yaratıyor. Moral düzeyi hem geliştirebiliyor hem de yok edebiliyor. Dolayısıyla maddi güçler üzerinde müthiş etkide bulunuyor.

TC baştan sona bir özel savaş sistemi haline gelmiştir

2009'da Türkiye'de tutuklanan, Genel Kurmay Başkanlığı yapmış olan İlker Başbuğ katıldığı bir programda iki saat boyunca TC'nin Harp Akademisi'nde geliştirdiği özel savaşın kapsamlı bir panoramasını çizmişti. İlkelerini, boyutlarını ortaya koymuştu. Aslında AKP onun teorisini uyguluyor. Özel savaş, TC sisteminde zirve yapmış bulunuyor. Bütün devletlerin son iki yüz yılda halklara karşı yürüttükleri savaşların deneyimlerinden çıkarttığı sonuçları, Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşın deneyimiyle birleştirerek özel savaşı en örgütlü, en kapsamlı hale getirmiş bulunuyor.

TC baştan sona bir özel savaş sistemi haline gelmiş durumdadır. Özel savaş boyutu başlangıçta kısmen azdı. İsyanlara karşı saldırılarda, onları ezmede bir kısmını kullandı ama gerillayla karşılaşmamıştı. 15 Ağustos Gerilla Atılımı'yla karşılaşınca 1987'de Olağanüstü Hal ilan etti. Kürdistan'da özel kolordu kurdu, özel bölge ilan etti. Olağanüstü Hal Bölgesi özel savaşı esas alan, özel savaş temelinde devleti yeniden yapılandırmayı öngören bir süreç başlattı. Bu günümüze kadar derinleşerek geldi ve tüm TC'ye hâkim oldu. Bugün TC sistemi tümüyle Kürdistan'da gerilla temelinde yürütülen özgürlük savaşına karşı şekillendirilmiş bir özel savaş sistemidir.

Özel savaş sisteminin esası gerillaya karşı savaş olması nedeniyle şuna da-

yanıyor: Balığı yakalamak için suyu kurutmak. Balık gerilla, su halk oluyor. O halde gerillayı yok etmek için suyu kurutmak gerekiyor. Bazen "Bataklığı kurutmak" deniliyor, bu da halka karşı savaşmayı ifade ediyor. Halkın gerillalaşmasını, gerillaya desteğini kesmeyi hedefliyor. Sadece gerillayı halktan koparma savaşı değil, halkı hedefleyen bir savaş oluyor. Onun için bu savaşın ekonomik boyutu var, sosyal-siyasi, diplomatik, hukuki, askeri, ideolojik, psikolojik boyutları var. İlker Başbuğ 7 boyutlu bir savaş olarak tanımlıyordu. AKP yönetimi altında özel savaş boyutları sonuna kadar örgütlendirildi ve yeniden yapılandırıldı.

Ateşkes süreçlerinde, "PKK ateşkesten faydalandı, hazırlık yaptı" deniliyor, bunların hepsi yalandır. Kendileri hazırlık yaptılar. Ateşkes ortamından yararlandılar, özel savaşın topluma dönük boyutlarını had safhada geliştirdiler. Ekonomik, sosyal, kültürel, ideolojik, hukuki, siyasi, diplomatik boyutların hepsini geliştirdiler. İnsanları satın aldılar. Önderlik, "Bio iktidar oluşturdular" dedi. Zayıflatıyor, sonunda parayla satın alıyor. Şimdi Tayyip Erdoğan'ın güya halktan destek alıyor dediklerinin hepsi budur. Hepsi satın almadır. Devletin bütün imkânlarını, ülkenin, toplumun değerlerini ele geçirdi, toplumu yoksul bıraktı, baskı ve terör altında ezdi, ondan sonra azar azar dağıtıyor ve herkesi Kürt katliamına ve Kürt savaşına sevk etmeye çalışıyor. Herkesi bu şekilde etrafında toplmaya çalışıyor. Buna, "Bio iktidar" diyorlar. Bu özel savaşın bir biçimi oluyor.

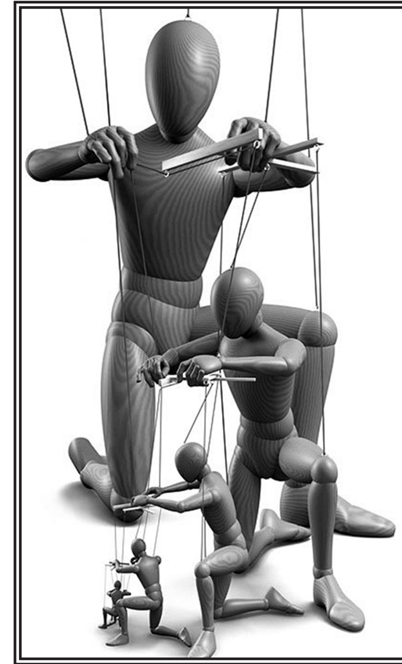
Özel savaşın etkili boyutlarından birisi de psikolojik savaştır

Özel savaş sisteminin en etkili boyutlarından birisi psikolojik özel savaştır. Psikolojik savaş yalana, oyuna, hileye dayanan bir savaştır. Psikolojik savaşın organları da medyadır. Basın-yayını kullanmak üzere istihbarat örgütleri, kontr-gerilla örgütleri, güvenlik merkezleri kuruyorlar. Psikolojik savaş tarzını onlar belirliyor ve yönlendiriyor. Özel savaşın kendisi hile ve oyuna, yalana dayalı bir savaştır. Bunu en iyi, en etkili veren araç da medyadır. Onun için AKP basını bu kadar önemsiyor, tekele alıyor. Her şeyden önce basınyayın üzerinde bunun için bu kadar etkinlik kurdu, tekel geliştirdi. Her şeyden önce basını ele geçirme savaşı yürüttü. Önemli bir egemenlik kurdu. Şimdi karşımızda bir özel psikolojik savaş saldırısı var. Bir basıncılık ya da gazetecilik yoktur. Medya yoktur. Adına medya diyorlar, ama bunların hepsi yalandır. Tümüyle yalanı ve hileyi gündemleştiren, olay ve olguları ters yüz ederek, hedef toplumda moral bozukluğu, irade kırılması yaratmayı öngören bir savaştır. Egemen olmak istediği toplumda da ırkçı, şoven, milliyetçi duyguları geliştiren bir çalışma yürütüyor. Bir taraftan imha ve katliam savaşında belli bir toplumsal dayanak oluşturmaya çalışıyor. Diğer taraftan ise, gerilla savaşını, devrimci halk savaşını yürüten halkı kaba kuvvetle, baskıyla, terörle, işkenceyle ezmeyi hedefliyor. Ama bu yetmiyor, diğer yandan da yalanla, hileyle, oyunla aldatıyor ve moralini bozmaya çalışıyor. Toplumun umudunu kırmayı, iradesini zayıflatmayı amaçlıyor. Böylece kendine güvenini ortadan kaldırmak isiyor. O halkta savaşıp kazanma umudu, cesareti, gücü bırakmamaya çalışıyor. Bunu geliştirdiği ölçüde ortada kaba kuvvetle ezeceği bir direniş kalmayacaktır. Zaten başarı sağlarsa karşıdaki halk etkili mücadele edemez hale geliyor. Daha savaşa girmeden, gerilla direnişine yönelmeden söz konusu halk zayıf düşmüş, mücadele edemez hale gelmiş oluyor.

Özel savaş böyle bir savaştır. Psikolojik savaş ise, bu hile ve oyunu doğruymuş gibi, hiçbir ahlâk, hukuk kuralı dinlemeden her türlü yalanı gerçekmiş gibi ısrarla öne sürme, böylece bunaltırcasına bir toplumun üzerine gidip, karşıdaki toplumu örgütlenip gerilla savaşına giremez hale getirme, savaşa yönelmeden psikolojik olarak boğup, iradesini kırıp yenilgiye uğratma, başarısız kılma saldırısı oluyor. Buna psikolojik savaş deniliyor. TC saldırılarının psikolojik savaş boyutu çoktur. Kürt halkı esas olarak bir özel savaşla karşı karşıyadır. Hem de bütün egemen ulus devlet sistemlerinin tarihsel olarak uyguladıkları özel savaşların hepsinin sonuçlarını biriktiren bir özel savaş saldırısıyla karşı karşıyadır. TC sisteminde özel savaş tarzı ve taktikleri zirve yapmıştır. Böyle bir biçimde saldırı yürütüyor. Bu özel savaşın çok önemli bir boyutu da psikolojik savaş oluyor. Psikolojik savaşta medya etkin kullanılıyor. Dolayısıyla özel savaşa karşı mücadele eden bir halkın, psikolojik savaşa karşı direnen bir halkın en önemli mücadele etme alanı, propaganda-ajitasyon oluyor. Psikolojik savaşa karşı mücadele, devrimci propaganda ve ajitasyonu geliştirmek oluyor. Devrimci basın-yayına bir bütün olarak psikolojik savaşın etkisini, oyunlarını, hile ve yalanını bozmak, boşa çıkartmak dolayısıyla psikolojik savaşı başarısız kılmak, yenilgiye uğratmak düşüyor.

Özel savaşın dönem uygulaması: Çöktürme eylem planı

TC faşizmi tarafından son yıllarda Hareketimize, halkımıza karşı "Çöktürme Eylem Planı" oluşturuldu. Bu planın içinde psikolojik savaşın yeri, tanımı ne kadar? Basın-yayın çalışması olarak tanımladığımız medyaya, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı savaşan güçler nasıl bakıyorlar? Hangi görevi, rolü, misyonu yüklüyorlar? Gerçekten ortada bir basıncılık mı var, yayıncılık mı var yoksa son derece planlanmış, örgütlendirilmiş bir psikolojik savaş mı var? Tüm bu soruların cevabını 'Çöktürme Eylem Planlaması'nda rahatlıkla görebiliriz. "Genel Kurmay Strateji Şube Müdürlüğü, İlgili Birimlere" diye elden, gizli gönderiliyor. Bir, iki paragrafına bakıldığında özü anlaşılabiliyor. Orduya, polise istediği gibi 'vur' emri var. Asker ve polislere, faşist çetelere, elinde silah olanlara, "Tabuta mı girmek istiyorsun, yoksa savcının karşısına mı çıkmak istiyorsun?" denilerek hiç bir savaş kuralı ve hukuk kuralı tanımaması telkin ediliyor. Yani, 'bazı şeyler yaptın, savcının karşısına çıkıyorsun diye korkma, savcının karşısına çıkmak tabuta girmekten daha iyidir, yoksa tabuta gireceksin' deniyor. Böylelikle tehdit ediyorlar. 'Savcının karşısına çıkarsan hiç korkma, ardından yavaş yavaş seni kurtarıcı yaklaşımlar, tutumlar gelişir' denilmek isteniyor. Şöyle diyor: "Her türlü baskın, sabotaj, taciz ve saldırılara mutlaka ateşle karşılık verileceği, tüm personellere tebliğ edilecek ve öğretilecektir. Savcının karşısına çıkma korkusuyla silahını kullanmaktan çekinen personelin yapmış olduğu davranışın sonuçlarının çok ağır olabileceği, bu sebeple şehit verebileceğimiz, silahını kullanmayarak devletin, milletin bekasını tehlikeye düşüreceği, vatan hainlerinin, teröristlerin ve devlet düşmanlarının kendilerinden daha fazla güç bulacaklarını, tüm personeller akıllarından bir an bile çıkarmayacaktır. Hain bir saldırı sonucu tabuta girmek yerine savcının karşısına çıkmanın tercih edileceği tüm personel tarafından benimsenecektir. Emir tüm personele tebliğ edilerek devletimizin zor bir dönemden geçtiği hatırdan çıkarılmayacak. Silah kullanımı konusunda yasal prosedürler düşünülmemeli. Bir seferberlik ve olağanüstü durum yaşandığı unutulmamalı. Ve askeri mahkemelerde gereken her türlü düzenlemenin yapılacağı bilinmelidir." Bunlar silah ve savaşa ilişkin hususlardır. Biz psikolojik savaşa ilişkin olan kısım üzerinde duruyoruz.Bakur'da olanlar var, Başûr'a dönük yaklaşımlar var, Suriye'ye yönelik, Kuzey ve Doğu Suriye'ye dönük yapılması gerekenler var. Son bölümü de şöyledir: "Harekatın medyaya yansıtılmasında provokasyonları ve dezenformasyonu engellemeye, kamuoyunu bilgilendirmeye ve güvenlik güçlerimizin moralinin bozulmamasına özen gösterilmelidir. Anadolu Ajansı tarafından bilgi ve görüntü dağıtımı yapılarak böl gede gerekmedikçe gazete ve ajansların muhabir bulundurmamaları, operasyonların selameti için gerekli olduğu gibi, ihtiyaç duyulması halinde operasyon komutanlarından izin alınarak, alana girilip, gerekli görüntülerin alınması ve bunların yayınlanması gerekmektedir. Bölgelerde özellikle Anadolu Ajansı ve TRT muhabirlerinin bulunması ve yapılan haberler, çekilen görüntülerin diğer basın kuruluşlarıyla paylaşılması, yabancı basının ise gözetim ve denetim altına alınması ve alana sokulmaması

Özel savaş, psikolojik savaş denilen olay; yalana ve hileye dayanıyor. Bıçak sırtında yürümek gibi bir savaştır deniliyor. Çok dikkatli olursan, hata yapmazsan düşmanını vurursun. Ama ufak bir hata yaparsan sen vurulursun. Psikolojik savaş öyle bir savaştır.

gerekmektedir. Basının özellikle öldürülen terörist sayısında serbest bırakılmasının daha uygun olacağı, aksi taktirde rutin rakamların kamuoyu nezdinde kafa karışıklığı yaratacağı bilinerek, özellikle bu konuda hassas olmak gerekmektedir. Sivil ölümlerin duyulmasının önüne geçilmesi, operasyon güçlerimize moralmen çöküntü yaşatabilecek haber ve görüntülerin kullanılmamasına dikkat etmek, yönetici konumundaki personelin sorumluluğu dahilindedir. Yapılan harekatın isimlendirilmesi, bölgede terör örgütünü küçültücü ve moralmen çökerten ifadelerin kullanılması, basın yöneticilerinin marifetine bırakılmalıdır. Operasyonun en önemli ayağının ve dayanağının basın olduğu unutulmamalıdır." Soykırımcı özel savaş merkezinin basını nasıl tanımladığı, Kürdistan'da imha ve soykırım savaşının esas olarak kime dayandırıldığı, neyle yürütüldüğü ortaya çıkıyor.

Böyle bir durumda psikolojik özel savaş saldırısına karşı mücadelede devrimci basın-yayın organları nasıl olmalı? Devrimci propaganda ve ajitasyon nasıl ve ne biçimde yürütülmeli?

Şunu anlamak lazım: Özel savaş, psikolojik savaş denilen olay; yalana ve hileye dayanıyor. Bıçak sırtında yürümek gibi bir savaştır, deniliyor. Çok dikkatli olursan, hata yapmazsan düşmanını vurursun. Ama ufak bir hata yaparsan sen vurulursun. Psikolojik savaş öyle bir savaştır. Düşmanı teşhir etmekte basın için bu gereklidir. Psikolojik savaşı kırmak için teşhir gerekiyor ama teşhir edeceğim diye halkı pasifize edecek, sindirecek bir düzeye götürdün mü, sen faşist-soykırımcı saldırıyı teşhir etmiş olmazsın, halkı pasifikasyona uğratırsın, psikolojisini bozarsın, moralini kırarsın.

O halde, basını öyle mücadeleden uzak, savaş dışı, tarafsız bir şeymiş gibi kimse tanımlamamalıdır. Öyle bir basın-yayın gerçeği yoktur. Basın özgürlüğü demek bu değildir. Basın-yayın günümüzde üçüncü ya da dördüncü kuvvet değil, savaşta birinci kuvvettir. Dolayısıyla faşist-soykırımcı özel savaşın da birinci kuvveti medyadır. Devrimci halk savaşının da birinci kuvveti medyadır. Bu nedenle, 1 Haziran 2010'da ilan ettiğimiz Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin birinci savaş gücü, mücadele gücü; devrimci basın-yayındır. Basın-yayın bu görevi üstlenmiş midir? Kendisini böyle bir savaşı yürütmek üzere planlamış, örgütlemiş, mevzilendirmiş midir? Buna göre pratikleştiriyor mu? Kendisini bu savaşın birinci gücü görüyor mu? O halde düşmanına nasıl vuruyor? Toplumu nasıl eğitiyor? Hangi başarıları kazanıyor?

Bu bakımdan psikolojik özel savaşın, faşist-soykırımcı TC'nin yürüttüğü imha ve tasfiye savaşının birinci kolu olduğunu, dolayısıyla buna karşı mücadelenin de başarıyla yürütülmesi gerektiğini, bu temelde Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin birinci kolunun, devrimci propaganda ve ajitasyon olduğunu, birinci gücünün devrimci basın-yayın faaliyetleri olduğunu, demokratik siyasi mücadelenin esas itibariyle bir propaganda mücadelesi olduğunu, gerilla savaşının da propagandayla kazanıldığını bilmek lazım.

Mücadeleye sahip çıkmayan, düşmanın üzerine gitmeyen, psikolojik savaşı takip etmeyen, onun yalanını boşa çıkartmak üzere yoğunlaşmayan bir basın-yayının başarılı olamayacağı, sonuç alamayacağı ortadadır. Dahası örgütlü ve dikkatli olunmazsa, özel savaşa alet de olunabilir.

Mevcut durumda bütün dünya, psikolojik savaşı çok kötü bir biçimde kullanıyor. Çoğu yerde hemen bir çelişki üretiliyor, çatışmaya dönüştürülüyor. Örneğin Libya'da hiçbir şey yokken birdenbire bir savaş durumu yaratıldı. Saldırı geliştirildi ve yönetim bir anda yok edildi. Suriye'de Baas yönetimi ile Müslüman Kardeşler denen örgütlenme arasında bir çelişki ve çatışma vardı. Birisi Sovyetler'e, diğeri ise ABD'ye dayanıyordu. ABD-Sovyet çelişki ve çatışması içerisinde Suriye'de böyle bir iç çelişki vardı ama Müslüman Kardeşler iyice daraltılmıştı, özellikle 90'lardan sonra Sovyetler çözülünce, rejim daha çok hakim hale gelmişti. Fakat bir anda bir sürü İslami grup yaratıldı. Önce Müslüman Kardeşler'e dayalı özel ordu dendi, arkasından olmadı El Kaide türedi, DAİŞ'e dönüştürüldü ve hepsi DAİŞ'e biat ettirildi. Suriye kendisini birdenbire büyük bir savaşın içerisinde buldu. Yemen'de de benzer durumlar yaşandı.

Marjinalleşmiş basın, ideolojik bombardımana cevap olamaz

Mevcut haliyle AKP-MHP ittifakı temelinde özel savaş yürütülüyor. Bunlar aynı zamanda İttihat ve Terakki sisteminin, zihniyetinin devamı oluyor. Bunlar özel savaşı 'yedi boyutta sürdürdüklerini' söylüyorlardı. Psikolojik boyutu çok daha fazla öndedir. Bu savaş yalana, aldatmaya, hileye dayalı bir savaştır. Her türlü savaş hilesi kullanılıyor. Burada hukuk ve ahlâki ölçüler yoktur. Kullanan için de tehlikelidir. Eğer psikolojik savaş ile hakim olursa, kazanıyor. Ama yalan ve hileyi ortaya çıkaran bir güç olursa, kendi ayağına vurmuş oluyor. AKP, basın üzerinde niye bu kadar durdu, tümünü ele geçirdi? Psikolojik savaşa, özel savaşa başvurduğu için bunu yaptı. Geldiğimiz aşamada bu çok daha iyi anlaşılıyor. Farklı haber kanalları, bilgi kaynakları olursa açığa çıkartılır. Hile ve oyun bozulur, o zaman yenilgiye uğrar, savaş tersine döner. Öyle olmaması için propaganda üzerinde tam bir denetim kurması gerekiyor. Her türlü yalanı ve hileyi gerçekmiş gibi yansıtabilmesi; insanları, toplumu aldatıp algı yaratarak bir şeye inandırıp yönlendirebilmesi için düşünce dünyasına tümüyle hükmetmesi gerekiyor. Düşünce dünyasına tümüyle hükmedebilmesi için de iletişim araçlarına hükmetmesi lazım. O nedenle tekelleştirdiler. AKP'nin iktidar savaşımı, basını tekelleştirme savaşı olarak sürdü. Kendi basınlarını kurdular. Fethullahçılarla anlaştılar, bir dönem de birlikte mücadele ettiler. Daha sonra Fethullahçı basını denetime alarak tasfiye ettiler. En son Doğan Grubu'nu denetime aldılar. Sonrasında kendilerine hizmet eden özel savaşçılara sattırdılar. Böylece hepsini denetime almış oldular. TC sınırları içerisinde topluma ulaşan hiçbir aykırı güç bırakmadılar. CHP'nin marjinalleşmiş kesime ulaşan bir basını var. Bir de Kürt basını ile sol basın var, belli bir kitleye ulaşabiliyor. Onları da 24 saat sürekli bombardıman altında tutuyorlar. Onun dışındaki kitleye zaten bunların ulaşmasına izin vermiyorlar. Onun zihinsel yapısını, duygusal yapısını bombardıman altında tutuyor. Bunu da medya üzerinden, sanat üzerinden yapıyor. En temel aracı medya oluyor. Dolayısıyla iletişim, propaganda, basın-yayın organları denen organlar günümüzde en etkili savaş organlarıdırlar. O teknik, en etkili savaş yürüten tekniktir.

Bu bakımdan özel savaşı, psikolojik savaşı, ona karşı gerilla tarzında yürütülecek bir özgürlük savaşının boyutlarını, içeriğini, araçlarını çok daha iyi anlamak gerekir. Yenilenmenin, değişimin bir gerekçesi budur. Dünyadaki durum eskisi gibi değildir. Sadece Türkiye ve Kürdistan'daki durum değişmedi, dünyada böyle bir değişim var. Savaş teorisinde, anlayışında, sisteminde, tekniğinde böyle bir değişim var. Bu doğrudan Özgürlük Mücadelesi'ni de etkileyebiliyor, içine alıyor, bizim üzerimizde de uygulanıyor. Dolayısıyla kendi savaş anlayışımızı, stratejimizi, taktiklerimizi, tarzımızı, araçlarımızı buna göre yenilememiz, değiştirmemiz, etkili hale getirmemiz lazım. Propagandayı daha iyi örgütlemek gereklidir.

■■■

Katoların kara kışında 53 günlük direniş -1-

Tofan Dersim/Pîrdoğan Kemal

Üç bölümden oluşan bu gerilla anısının ilk bölümünü sizlerle paylaşıyoruz. Kalan bölümler önümüzdeki iki sayıda devam edecektir.

Bêşebap'ın tam karşısında gökyüzünü delerek yükselen ve Bedirxanların direniş kalesi Körkandil'e kadar uzanan bir dağdır, Kato Jîrka. Katoların en asi parçası. Sanki bir dağ değil, tanrıların özenle yarattığı, Botan'ın kalbindeki direniş yuvası.

Arazisi öyle bir arazidir ki, arazisini tanımayan birisi testereyi andıran kayalıklarla kaplı labirentlerinde kaybolur. Her kayası, çatlağı, çukuru bir diğerinin aynısı gibidir. Sanki Tanrı tarafından özenilerek, insanları görkemiyle şaşırtmak için yaratılmıştır. Geceleri yürürken yolu şaşırırsanız yapılacak şey, sakin olup şafağı beklemektir. Çünkü bağrında geceleri atılan her bir adım cehennem gibi gelir insana. Adeta kayalıklardan bir yeraltı şehridir Kato. Koridorlar, çıkmaz sokaklar, labirentler, çukurlar ve uçurumlardan oluşan, gerillanın direniş mekanıdır. Kato'nun kayaları başka hiçbir yerde bulunmaz. Sert ve sağlam, jilet gibi keskin ve tırtıllıdır. Bu kayalara ne elbise ne de ayakkabı dayanır. Katoların yaz güneşi, gündüzleri gölge olmayan yerde hüküm sürer. Yaz mevsiminde dahi geceleri ve gölge yerler insanı titretecek kadar soğuktur. Katolara yağmurdan çok kar yağar. Sonbahardan ilkbahara kadar sürekli kar fırtınası olur ve Katolar, onca kayası ve çukuruna rağmen dümdüz bir araziye dönüşür kar örtüsünden dolayı.

Katoların coğrafyası doğal bir kale görünümündedir. Günümüz askeri tekniği diğer yerlere oranla Kato'da çok daha etkisiz bir durumdadır. Kullanılan askeri tekniğe karşı gerillanın kendini koruma imkânı oldukça fazladır. Yaz aylarında kale gibidir Katolar; kış ayları geldiği zaman aşırı yağan kardan dolayı, metrelerce yükselen testere ağzına benzer bütün kayalıkları karın altında kalarak bembeyaz bir örtüye dönüşür. Yaz aylarında arazisi insanı sonuna kadar korurken, kış aylarında ise insan hayatını tam bir esaret altına alıp kilitler. Adeta, 'yazın seni korudum, sen de bütün kış benimle hareket etmeden kalacaksın' der gibi, insanı beyaz mahkumiyetinin içine alır.

Kato arazisinin yamaçlarında çam ağacı dışında ağaç türüne rastlanmaz. Çünkü Katolar sert iklimine, direngen doğasına ayak uyduran ve kendine yakışan çam ağacını besler ve büyütür. Zirveleri ise kayalıklardan bir denizi, bir ormanı andırır. Öyle bir arazidir ki, insan girdiğinde özgüveni arazisinden dolayı şaha kalkar ve rahat hareket edebilir ama kış geldiği zaman Kato farklılaşıp zorlaşır.

Katolar geçmişten günümüze hep direniş yuvası olmayı bilmiş, direnenleri korumuştur. İskender'den günümüze kadar Katolarda savaş ve direniş bitmemiş, zalimlere, işgalcilere korku salan bir dağ olmuştur. Katolardaki direniş halkasına 2017 yılı baharında yaşanan PKK savaşçılarının direnişi damgasını vurmuş, direniş halkasına en sağlam ve unutulmaz bölümünü eklemiştir. Kato direnişinin içerisinde yer alan HPG gerillası Hüseyin Pîran'dan bu tarihi direnişi dinledik:

"2017 kışında Kato Jîrka'da üslendik. Arazisindeki doğal mağaralar ve yarıklar sanki özel olarak yapılmıştı. Çok büyük doğal mağaraları vardı. Kato Jîrka'da o kış 3-4 kamp şeklinde üslenmeye girmiştik. Bizim üslenmeye girdiğimiz mağara 500 metre kadar büyük, içinden suyun aktığı ve farklı şekillere bürünmüş kayalıklar ve çatlaklara sahip bir mağaraydı. Bahar geldiği zaman aşağılarda kar eridiği için bir grup arkadaş kamptan çıkmış, biz 11 arkadaş kampta kalmıştık ve dışarı çıkmak için hazırlık yapıyorduk. Öncesinde de hareket olduğu için arazide izler çıkmıştı, bu da kamplardan çıkmayı daha da zorunlu hale getiriyordu. Kamplardan çıkmadan, 20 Nisan 2017'de düşmanın operasyonları başlamıştı. Sabah mağaradan çıkıp keşfe gittiğimizde düşmanın araziye operasyona çıktığını gördük. Bu zamanlarda Katolar hala bembeyazdı ve kar daha erimemişti. Düşman askerleri ilk olarak Meydan Koli zozanlarında görülmüştü. Bizim yerimize epey bir uzaktı ama oraya yakın yerlerde kalan arkadaşlarımız vardı. Düşmanın arazideki her hareketini takip edip izliyorduk. Düşman araziyi taraya taraya bizim kampımızın altına kadar ilerledi.

Düşman bu operasyona çıktığı zaman sürekli askerlerin ve arazinin üzerinde keşif uçağını bulunduruyor, helikopterlerini eksik etmiyordu. Yoğun teknik kullanımı keşif yapmamızı ve hareket imkanımızı engelliyordu. Yerimiz oldukça sağlamdı ve düşmanın yerimize kadar geleceğini tahmin etmiyorduk. Fakat öncesinden hareket edilmiş ve karda çok belirgin izler çıkmıştı.

Aradan dört gün geçtikten sonra düşman yerimizi tespit etmiş ve kampımızın üzerine kadar gelmişti. Dışarıda ne olup bittiğini anlayamıyorduk, diğer kamplara operasyon olmuş myudu, arkadaşlar çıkmış mıydı? Bunu bilmiyorduk. Bizim kampımız diğer kamplara göre nispeten daha korunaklı ve sağlamdı. Diğer kampları düşünürken düşman kampımıza kadar gelmişti. Biz de bunu fark edince kaldığımız mağaranın kapısına çıkmıştık. Ama hazırda bekleyen düşmanın görüntümüzü alır almaz bizi bombalarla vurması ve sağanak yağmura benzer ateş altına alması bir oldu. Bu yüzden bir kademe geri çekilmek zorunda kaldık. Direneceğimizi anlayan düşman kendi işini kolaylaştırmak için kapıdan uzaklaşmış ve savaş uçaklarının vurmasını bekliyordu. Tabii bizler askerlerin geriye gittiğini görünce teknik kullanacaklarını anlamış ve içeriye girmiştik. Savaş uçakları gelip kampın giriş kapısını vurdu. Düşman kendisini bir kademe geriye çekmiş fakat kampımızı net gören daha yüksek bir yere geçip yüzlerce göz ile bizi izliyordu.

Bizler fırsat buldukça dışarı çıkıp düşmanın hareketini keşfederek, durumu anlamaya çalışıyorduk. Uçaklar kampın kapısını vurduğu zaman kapı çökmüştü. Çöken bu kapının yanında başka bir kapı daha vardı fakat birbirlerine yakın oldukları için o kapı da deşifre olmuş ve denetime girmişti. Düşman sürekli bizi imha etmek için etrafımızda dolanıyor, seslerini çok net bir şekilde duyuyorduk. Biz de düşmanın kullandığı teknik yüzünden genelde dışarıda çok kalmıyor, içeriye çekiliyorduk. Mağaramız korunaklıydı ve büyüktü. Kapımızı uçaklar vurduğu zaman çok fazla hissetmemiş, kapıda mayın patlattıklarını sanmıştık. Diğer kapıdan çıkıp baktığımızda arazinin değişmesinden patlamanın şiddetini yeni anlamıştık.

Kampımızda bulunan arkadaşlar genelde genç arkadaşlardı. Hezexlı Ali arkadaş, Xinislı Şoreş arkadaş; yine çok genç olan Amedli Şoreş arkadaş, Botan Goyî arkadaş, Sêrtli Botan arkadaş, Bêşebablı Roni ve Şoreş arkadaşlar vardı; Zınar arkadaş Kobanêliydi, Rojhat arkadaş Mêrdînliydi, Şoreş arkadaş ise Qoserliydi. Bu arkadaşlar kampımızın bileşenleri ve tarihi anlara tanıklık etmiş yoldaşlardı.

11 arkadaş bir mağarada düşman kuşatması altında kalmıştık ve sonuna kadar direnecektik, direnişimiz kazanma eksenli ve düşmana darbe vurma çizgisinde olacaktı. Bizler Önderliğimizden ve şehit yoldaşlarımızdan bunu öğrenmiş, onlarca direniş hikayesinin yazıldığı Katolara yeni bir direnişi ekleyecek ve halkımızın başını dik tutacaktık. Bunun uğruna ne gerekiyorsa yapmaya hazırdık. Zaten fedaileşmek ve böylece özgür yaşamı yaratmak için kanımızı kutsal topraklarımıza dökmeye hazırdık. Düşman saldıracak, biz direnecektik.

Bizleri yok etmek için herşeyi yapacaklarını çok iyi biliyorduk

Kapalı bir yerde yüzlerce asker tarafından kuşatmaya alınmış olmamıza rağmen, yanımızda bulunan gencecik arkadaşlarda direniş konusunda en ufak bir tereddüt yoktu. Arkadaşların düşündüğü tek şey, o haldeyken bile gidip düşmana saldırmak, eylem yapmaktı. Kimse içeride kalmak istemiyor, eylem yapıp dışarıya çıkmak istiyorlardı. Nasıl yapabiliriz diye herkes düşünüyordu. Çok fazla arzumuzun olmasına rağmen mevcut koşullar dışarıya çıkmamızı engelliyordu. Zaten sürekli hazır bulunan keşif uçakları keşif halindeydi, helikopterler ani bir müdahale için sürekli tur atıyordu. Bunlar da yetmezmiş gibi onlarca dürbün, yüzlerce namlu sürekli kapıya odaklanmış hazır vaziyetteydi.

Bir fırsat bulup kapıya çıktığımızda düşmanın etrafımızda yoğun konumlanmasını görüyorduk. Askerlerin sesi çok yakınlardan geliyor, korktukları için sürekli mevzilenmiş halde bekliyorlardı. Bazen etraflarını ve özellikle mağaranın kapısını tarıyorlar fakat önümüzdeki kayalardan çok birşey göremiyorduk.

Birebir olayın içinde olduğumuz için o sıcaklıkla çok fazla anlam veremesek de büyük bir kararlılık ve irade sergileniyordu. Yeni katılan genç arkadaşlar olmalarına rağmen tüm arkadaşların sohbetleri her zaman nasıl çıkıp düşmana darbe vurabiliriz ve arkadaşlara nasıl ulaşabiliriz minvalindeydi. Canımızdan çok sevdiğimiz yoldaşlarımızın hasreti böyle durumlarda daha da büyüyordu. Onlarla tekrardan buluşup sarılmayı, oturup bir çay eşliğinde sohbet etmeyi hayal ediyorduk.

Kaç defa içeriden çıkmaya çalışsak da düşmanın sayı fazlalığı ve tekniği her defasında bunu engellemiş, geri dönmek zorunda kalmıştık. Sayımız 11 olduğu için iki grup şeklinde mağaranın arkasında ve önünde beklemeye başladık. Kaldığımız yer çok büyüktü ve içinden su akıyordu, hatta su sesi patlama seslerini bastırıyor ve patlama sesleri çok az geliyordu. Hiç boş bırakmıyorlardı. Ya kobralar ya da havan ve obüslerle sürekli mağaranın üstünü psikolojimizi bozmak için vuruyorlardı. Kaldığımız yerin üstü metrelerce kar olduğu için basıncın etkisi azalıyor, ses dağılıyordu.

Katolar hala kara kışı yaşıyordu. Katoların her yeri beyaz gelinliğine bürünmüş, farklı bir renk görünmesin diye diretiyordu. Arada keşif yapmaya gidiyorduk ve bazı arkadaşlar etrafta kimse yok çıkabiliriz diyorlardı. Fakat çıkıp daha detaylı keşif yaptığımızda askerleri görüyor, her yerde pusu attıklarını anlıyorduk. Askerler bazı yerlerde ateş yakmış; resmen karakol kurmuş gibi, kalabalık asker ve ağır silahlar getirmişlerdi. Hatta kepçe getirmiş alt tarafta bulunan zozanlık arazide yol yapmaya başlamışlardı. Bizi orada yok etmek için herşeyi yapıyorlardı. Askerlerin orada olmayıp gittiklerini düşünmek hata olurdu zaten. Yüzyıllardır halkımıza eziyet eden bu zihniyet nasıl olurdu da bizi sıkıştırmışken bırakır giderdi! Bir arkadaşımızı şehit etmek için herşeyi yapmaya hazır olan bu işgalciler o kadar merhametli insanlar değillerdi ki? Belliydi ki daha vahşice planlar yapıyor ve uygulamak için uğraşıyorlardı.

Bizler de çıkmak için havanın bozulmasını bekliyor; bir kar yağışında, fırtınada ya da yağmurda rahatça çıkabileceğimizi düşünüyorduk. Bunun için radyodan sürekli hava durumunu takip ediyorduk. Hava durumunda, açık olduğu söyleniyordu fakat sabah baktığımızda karın yağmış olduğunu görüyorduk. Bu bir tesadüf müydü yoksa düşman bilerek bu hava durumu tahminini yapıp çıkmamızı mı engelliyordu; tam olarak kestiremiyorduk. Zaten bütün radyolar ve televizyonlar onlar için çalışıyordu, bunu yapmaları çok zor değildi. Bazen de keşif esnasında hava kapanıyor, tam çıkmak için hazırlanırken hava aniden açıyor, her yer ayna gibi netleşiyordu.

Sanki her şey biz çıkmayalım diye birleşmiş, ellerinden gelen her şeyi yapıyordu. Oysaki insanlık için, onur ve güzellikler adına savaşan bir topluluktuk ama her şey bize karşı el ele vermiş, üstümüze geliyordu. Sonrasında kaç defa çıkmak için girişimlerimiz olsa da sonuç alamadık. Bir fırsat bulmak için, elimizden geldikçe düşmanı keşfediyor, bir açıklarını bulmaya çalışıyorduk. Kapı denetim altında olduğu için, dışarıya çıktığımızda bomba atıp taramaları bir yana, yukarıdan kayaları bize ve kapıya doğru yuvarlamaları bir yanaydı. Kampımızın kapısı en başta dik olarak aşağıya inen, sonradan düzelen bir tünelden oluşuyordu ve askerler de oradan içeriye kayaları atmaya çalışıyordu.

Hiçbir insani değere ve kutsalına saygı duymayan bir düşman vardı karşımızda. Bizleri yok etmek için herşeyi yapacaklarını çok iyi biliyorduk. Bu konuda hem halkımız hem de biz oldukça tecrübeliydik. Yasaklanan kimyasal gazları ve silahları hiç çekinmeden kullanmışlardı defalarca -ki, ben kendim de Geliyê Teyarê'yi yaşayanlardan biriydim. O vahşeti görmüştüm, halkımız Helepçe'yi yaşamıştı, Dersim'de halkımız mağaralarda gazlarla katledilmişti.

Düşman başarılı olamayınca bu defa kampımıza zehirli gaz atmaya başlamıştı. Attıkları gaz nasıl bir gazdı tam bilemiyorum ama gaz attıkları zaman ben kapıya yakın bir yerdeydim ve en çok etkilenen olmuştum. Öyle bir gazdı ki, 15 gün boyunca yemek yerken, çay içerken hiçbir tat alamıyordum. Kampımızda erzak olmasına rağmen attıkları gazın etkisiyle yemek yiyemiyorduk. Hatta öyle bir şeydi ki elimizi mağaranın duvarına dokundurduğumuz anda nefesimiz kesiliyordu ve farklı bir koku geliyordu. Attıkları zehirli gazın bizleri öldürmemesinin sebebi ise mağaranın içinde akan suydu. Büyük bir ihtimalle bu su gazın etkisini azaltmış, gaz suya sinmişti. Bu kadar saldırı altında moralimizden bir şey kaybetmemiştik. Bazen komik şeyler oluyor ve arkadaşlar kahkahalara boğuluyordu. Atılan gazdan dolayı hiçbir şeyden tat alamıyorduk. Arkadaşlar çay demlemişlerdi ve ben de aldığım ilk yudumla birlikte arkadaşlara dönerek, 'Kim çaya tuz attı' dedim. Halbuki çaya şeker de atmıştım fakat gazın etkisiyle bana tuzlu gelmişti. Bu sözüm üzerine arkadaşlar bana hayretle baktıktan sonra gülmeye başladılar. Sonrasında, gazın etkisiyle öyle olduğu aklımıza gelmişti.

Devam edecek...

Baştarafı 32. sayfada

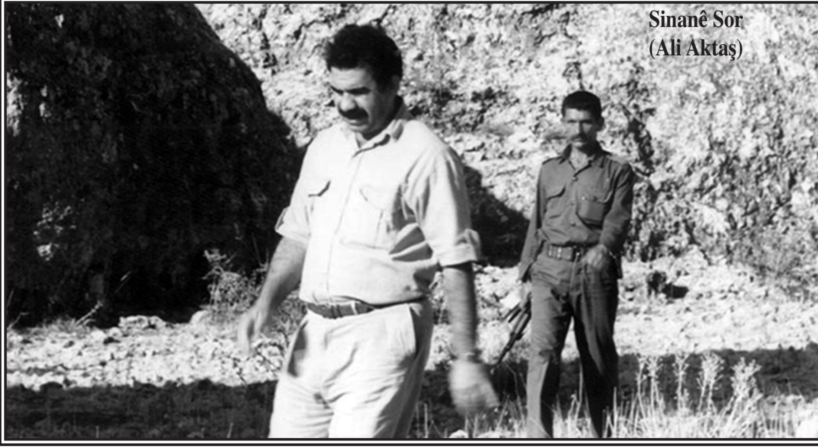
Yüreklerini halkın acılarını dindirmeye adamış Newroz Şehitleri

İradesiyle de bir granit gibi duran Sinan Yoldaş, her zaman Özgürlük Mücadelemizin tarihinde altın harflerle anılarak, gelecek nesillere bir yol ve rehber olacağı gibi onun gerillacılığı da hepimize bayrak olacaktır.

Serhat Varto Yoldaşımızın şehadeti, Özgürlük Hareketi'nin büyük bir kaybı olmuştur

Sinan Yoldaşımızla birlikte şehitler kervanına katılan diğer bir yoldaşımız ise, Serhat Varto Yoldaşımız olmuştur.

Serhat Yoldaşı, ilk kez 1999 yılında Medya Savunma Alanları'nda tanımıştım. Güney Batı Eyalet Komutanı olarak görevini icra ederken, geri çekilme sürecinde Suriye devletine esir düşmüş, esareti ar-

Sinanê Sor (Ali Aktaş)

dından yeniden dağlara gelmişti. O yıllardan sonra da birlikte kalmıştık.

Serhat Yoldaşın en belirgin özelliği düşünce gücünün yüksek oluşuydu. Hiç şüphe yok ki gerillada birçok görevler üstlenmişti, uzun yılların verdiği tecrübelerle iyi bir gerilla komutanı olduğu gibi, ideolojik ve teorik birikimiyle de her zaman dikkatleri üzerine çekmişti.

Serhat Varto Yoldaş düşünce gücünden dolayı birçok farklı çalışmalarda yer almıştı. Uzun yıllar Rojhilatê Kurdistan faaliyetlerinde yer alan bir yoldaş olarak, bize Rojhilat'ı en güzel şekilde anlatan yoldaşlarımızdan biriydi. Öyle ki Xorasan'ı bizlere Dılxwaz (M. Ali Algünerhan) Yoldaşın yanı sıra ilk anlatan, bizi yeniden Xorasan'la buluşturan, Serhat Yoldaşımız olmuştur. Yine Serhat Yoldaş, Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi'nde hukuka dönük araştırma çalışmaları yürüttükten sonra Özgürlük Hareketinin Siyasal Alan Merkezi'nde bir müddet yerini almıştı. Daha sonra uzun yıllar KCK'nin Halklar ve İnançlar Komitesi'nde koordine düzeyinde faaliyetlere katılmıştı. Bir gerilla olarak bu çalışmalarda çok önemli katkıları olduğu gibi onlarca yazıya da imza atmıştı. Şehadetine kadar KCK Diplomasi Komitesi'nin aktif üyesi olarak, çalışmalarını başarılı bir şekilde yürüten Serhat Yoldaş, Kürt Ulusal Birliği için çok ciddi çabalar içerisinde olmuştu. Öyle ki, ulusal birlik çalışmalarının sonuç alıcı olması için gecesini gündüzüne katarak çalışmıştı.

Dünyanın birçok yerinde, 'diplomatlara el uzatılmaz' derler. Ancak söz konusu PKK ve Kürtler oldu mu bu kural ve ilke unutuluyor. Serhat yoldaş KCK'nin bir diplomatı ve PKK'nin bir militanı olarak şehitler kervanına katılmıştır. Bu katliamın planlayıcısı ve azmettiricisi olan, TC devleti istihbaratı MİT'in Başûrê Kurdistan'daki KCK ve PKK masasının birinci dereceden sorumlusu şahsın öldürülmesine onca tepki gösterilirken, Serhat Yoldaşımızın şehadetine ses çıkarmayarak sinenleri kınadığımız gibi biliyoruz ki, böyleleri ne Kürtlerin diplomatları ne de temsilcileri olabilirler.

Yaklaşık 28 yıl boyunca onca tecrübe sahibi olmuş bir militan olarak Serhat Varto Yoldaşımızın şehadeti, Özgürlük Hareketinin büyük bir kaybı olmuştur. Onun gibi Önderliği yakından tanıyan militanlar zor yetişmektedirler.

Değişik sahalarda, onlarca çalışmayı en ileri düzeyde bir tempoyla yürütmek, sanıldığı gibi kolay değildir. Kolay olmadığı gibi onca tecrübeyi kendinde biriktirmiş yoldaşları kısa sürelerde yetiştirmek ise, daha zordur. Bunu bilerek ve bunun acısını yaşayarak, mutlaka ama mutlaka Serhat Yoldaşın düşünce gücünü kendimiz için de esas alarak, onun iyi birer takipçisi olacağımızın sözünü veriyoruz.

Navdar Yoldaş seçkin bir militandı

Newroz şehitlerimizden biri de Bedlîs-Xîzan doğumlu ve 1993 yılında saflara katılan Navdar Sinegir yoldaşımızdır. Navdar Yoldaşı ilk kez 2000'li yılların başında, Amed'den Başûrê Kurdistan'a geldiğinde tanımıştım. Benzer bir şekilde 2002 yılında gerillada, yine 2003 ve 2004 yıllarında Başûr'da görmüştüm. Ancak diyebilirim ki özgürlük dağlarında 2004 sonu ve 2005 başından itibaren şehadetine kadar ilişkilendiğim ve hep özlediğim yoldaşlardan bir tanesi de, Navdar Yoldaş olmuştur.

Navdar Yoldaş'ın uzun yıllar Amed'de

Şiyar Faraşin (Celal Öztürk)
Serhat Şafak (Vehip Tekin)

aktif ve başarılı bir pratiğin sahibi olduğunu onunla tanışmadan önce biliyordum. Çünkü onu anlatan çok olmuştu. Amed dendiğinde Navdar, Panzer Kemal ve Amanoslar'da şehit düşen Vedat Yoldaş herkesin dilinde destan olan yoldaşlardı. Her Amed Eyaleti sohbetinde mutlaka isimleri geçen yoldaşları bizzat tanımamış olsak da anlatılanlardan yola çıkarak tanıyorduk. Tanıştıktan sonra anladık ki, anlatılanlar devede kulaktır. Çünkü ilk karşılaşmadan ve merhabalaşmadan sonra onlardan kopmak, onların yörüngelerinden çıkmak, onlarsız olmak, gerçekten de çok zor oluyordu.

Navdar Yoldaş benim için yeri böyle doldurulamayacak seçkin bir militandır. Pratik becerisi öyle yüksek olan, her soruna mutlaka pratik bir cevap bulan, her sorunu hiçbir panik yaratmadan ancak en ileri düzeydeki çözüm gücüyle ele alan bir militana az rastladığımı rahatlıkla belirtebilirim. Benzer bir şekilde, gerillacılığı da öyledir. Onu anlatanlardan, Amed ve başka yerlerde birlikte gerillacılık yapanlardan; cesareti, fedakârlığı ve insana olan cana yakınlığıyla her zaman yoldaşları tarafından aranan biri olduğunu hep duymuştum. Ancak kendim onunla birlikte kaldıktan sonra tanıdığım kadarıyla, söylenen tüm sözlerin, kifayetsiz kaldığını belirtmem gerekir.

Evet, Navdar yoldaşı unutmak çok zordur. Güler yüzlü oluşunu mu anlatayım, sıcaklığını mı? Emekçi yanından mı bahsedeyim yoksa yaratıcı çalışkanlığından mı? İnsana yakınlığını mı ya da herkesi yüreğine alacak olan insan sevdasını mı? Halka olan sevgi ve saygısını mı? Sürekli her yoldaşa yüreğinde yer ayırabilen mizacını mı? Ya zarafeti nasıl anlatılacak? Kim onun bir yoldaşı üzdüğünü, kalbini kırdığını söyleyebilir?

Böyle bir insan, böyle bir devrimci ve böyle bir yoldaş unutulabilir mi? Bu mümkün mü? Navdar hevalin her yoldaşına karşı böyle olduğunu en iyi onunla yaşayan ve birlikte olanlar bilir. Ayrıca her zaman iç içe olduğu, arasında çalışma yürüttüğü halkımız bilir. Çünkü Navdar yoldaş Başûr'da kaldığı gibi Rojava'da da aktif halk çalışması yürütmüştü. Nasıl ki gerillada hep göz doldurarak yoldaşların yüreğinde taht kurmuş ise halk çalışmalarında da halkçı karakteriyle halkımızın yüreğinde yer edinmesini bilmişti. Bulunduğu alanlarda düşünce gücü, yaratıcılığı, insan ilişkilerindeki ustalığıyla en ağır işlerde herkesin çok büyük bir güven duygusuyla

Alişer Xelîkan (Mehmet Korkmaz)
Navdar Sinegir (Mikayıl Özdemir)

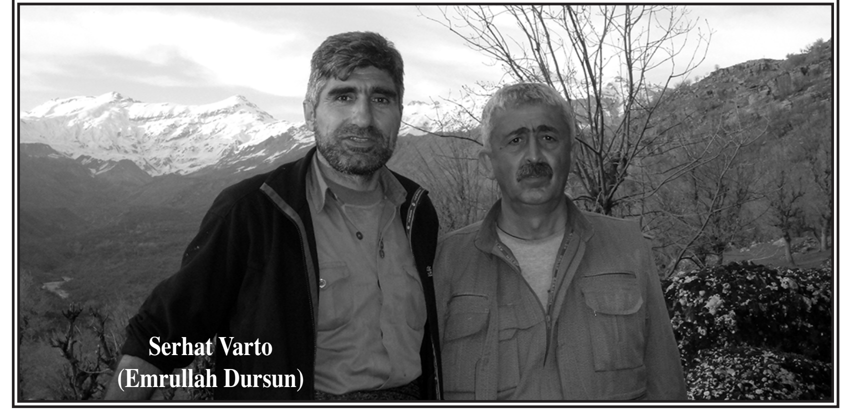
sırtını dayadığı Navdar yoldaş, güleç ve sempatik duruşuyla da yoldaşlarının aradığı, sorduğu ve hep birlikte kalmak istedikleri bir devrimci olmasını bilmişti. Şehit düşerken KCK Diplomasi Komitesi'nin aktif bir üyesi olan Navdar heval, bu seçkin militan duruşuyla yoldaşları tarafından hep anılacak, bize miras bıraktığı devrimci militan özeliklerini ise, yoldaşları olarak yaşatmasını bileceğiz.

Serhat Şafak Yoldaşın yaratıcı bir kişiliği vardı

Newroz günü şehitler kervanına katılan diğer bir yoldaşımız ise, Serhat Şafak Yoldaştır. Serhat Yoldaşımız Agirî doğumlu olup 1988 yıllarında saflara katılan ve birçok gerilla alanını adımlamış bir gerilla yoldaşımızdır. Öyle ki, Serhat, Dersim, Zagros, Xakurkê, Soran alanlarında aktif bir gerilla çalışması yürüttükten sonra, yaşadığı talihsiz bir durumdan dolayı bir ayağı işlemez olunca, uzun yıllar Bağımsız Devletler Topluluğu alanında faaliyet yürütmüştür.

Serhat yoldaşı anlatmadan önce ona bir özeleştiri ve özür borçlu olduğumu belirtmek istiyorum. Serhat yoldaşla ilk kez 2013-14 yıllarında karşılaşmıştım. Ve yılların özlemiyle kucaklaşmıştık. Hal-hatır sorup, konuşurken de gözleri ışıl ışıl olmuştu.

Bizler birbirimizi tanısak da tanımasak da her zaman yoldaşlarımız bizim için özeldir. Ve bu özel duygu her zaman da böyle kalacaktır. Büyük devrimci Erdal (Engin Sincer) Yoldaşın, bir yurtseverin, "Biz tanışıyor muyuz" sorusuna verdiği, "Biz birbirimizi görmemiş olsak da, duymamış olsak da hep ezelden beri tanışıyoruz. Çünkü ben Zinar'ım, ben Egîd'im, ben Bedran'ım, ben Xeyrî'yim, ben Zîlan'ım, ben Sema'yım" cevabı her gerilla ve devrimci için geçerlidir. Bizim için eğer yoldaş ise, aynı yolun yolcusuysa yeterlidir. İster Çin'de bir

Serhat Varto (Emrullah Dursun)

Çin devrimcisi, isterse Güney Afrika'da bir Afrikalı sosyalist olsun, isterse de Latin Amerika'da ya da Avrupa'da veya dünyanın başka bir yerinde sosyalist-devrimci olsun, onu biz tanıyoruz ve o her zaman bizim yüreğimizin en özel mahallinde yeri olan bir yoldaşımızdır.

Serhat yoldaşın içten sarılışını böyle yorumladım. Geçmiş ortak pratiklerimizi soruyor, sorguluyor ve anlatıyordu. Özellikle de 1990'larda Bekaa Vadisi'nde bulunan Mahsum Korkmaz Akademisi'ndeki birlikteliklerimizi dile getiriyordu. Doğrusu o zaman çok utanmıştım. Tüm benliğimle o yıllarda kalan anıları tazelemeye çalışsam da, bir türlü o anıları hatırlayamamıştım. Bu durumu hiçbir zaman onunla paylaşmadım. Belirttiğim gibi, bu bir özür ve özeleştiridir. Çünkü bizim için her yoldaş hiçbir zaman unutulmayacak kadar özeldir.

2013 yılından itibaren de sık sık bir araya gelme imkânı bulduk. Serhat Şafak Yoldaş, Şehit Bêritan (Gülnaz Karataş) ile birlikte kalmış ve onu yakından tanıdığı gibi, onunla beraber aynı cephede TC sömürgecilerine karşı omuz omuza savaşmıştı. Bêritan Yoldaş başta olmak üzere, birlikte kaldığı ve çok etkilendiği 5 kadın yoldaşa ilişkin anılarını kaleme almıştı. Uzun bir süre bu çalışmayla uğraşmış, bitirdikten sonra benim de bakmamı istemişti. Bu ürün 'Dağın Ninhursakları' adını taşıyordu. İlk kez Şehit Bêritan Yoldaşı o çalışmayla derinlikli tanıma durumunu yaşadım. Gerilla tarihimize destansı bir direniş çizgisi kazandıran, seçkin yaşamıyla kendini altın harflerle yazdıran ve her zaman anılacak olan efsanevi gerilla Şehit Bêritan Yoldaşı kaleme alarak, tarihe nakşettiğin için binlerce kez eline sağlık be yoldaşım…

Serhat Şafak yoldaşın uzun süren gerilla pratiğinin tümünü bilmesem de, son 6 yılını yakinen bilen bir yoldaşı olarak, onun insan sevgisini, yoldaşlık duygularını, güleç yüzünü ve yaratıcı kişiliğini gören biriyim. Serhat Yoldaş fiziki olarak ciddi zorluklar yaşasa da, her zaman gerilla duygusunu taşıyan biri olmasından dolayı ondan etkilendiğimi rahatlıkla ifade edebilirim. Kimisi ülkesine sırtını çevirip bakmadan terk ederken, o Rusya'dan döndükten sonra dağdan inmemek için elinden geleni yapmıştı. Onca fiziki zorluklara rağmen büyük bir inat ve azimle, şehit düşene kadar kendisini dağın gizemine, dağın sevdasına, dağın güzelliklerine, dağın özgürlük tınısına ve dağın yüreğine bıraktı. 2019 Newrozu'nda şehitler kervanına katılan Serhat Yoldaşı büyük bir yoldaşlık duygusuyla anıyor ve onun gibi dağlarımızın yüreğine bağlı kalacağımızı belirtiyoruz.

Şiyar Faraşin Yoldaş emeğiyle, güleç yüzüyle bilinirdi

Bu yoldaşlarla birlikte şehitler kervanına katılan diğer bir yoldaşımız ise, Van Başkale doğumlu Şiyar Faraşin Yoldaş olmuştur. Genç ve dinamik olan Şiyar heval, yurtsever bir çevrede dünyaya gözlerini açmış ve çok önceden özgürlük kervanına katılarak dağlara çıkmış olan kız kardeşinin yolunu takip ederek, özgürlük dağlarına gelmişti. Şiyar yoldaşımız sempatik ve güleç yüzlüydü. Emekçi niteliğiyle birleştirdiği yurtsever kişilik özelliklerini, Kürdistan gençliğinin özellikleri haline getirmek için büyük direneceğimizi belirtiyoruz.

Her yoldaş güzel anılarını hatırlamak ister. "Yaşadıklarım" diyebileceğin hatıraların zamanlarını ve unutamayacağın yoldaşları, onların aşklarını ve amaçlarını zafer mevzilerinde gördüğünde, anıların hayat bulmuş olacak. Ancak yitirdiklerinin sana verdiği acıyla irkilirsin. O an yastıktan daha yumuşak gelen bir kaya parçasına sırtını dayayıp bir 'cigara' yakarsın. Kupkuru olmuş dudaklarının arasından dumanını, yüreğinde biriken tüm nefretinle dünyaya meydan okurcasına boşaltırsın. Ve tarihin herhangi bir zaman diliminde kaybettiğin yoldaşını anarak, yazmaya başlarsın.

Bir gerilla için en zor şeylerden birisi de yoldaşlarından kopmak, ayrılmaktır. Yabancılaşmaktır ayrılık; seni sen yapan bütün mücadele değerlerine karşı, ölüm ve zamanın da ötesidir, yoldaşlarından ayrı düşmek…

Bizler Kürdistan devrimcileri olarak asla ve asla şehitlerimize, yoldaşlarımıza, halkımıza ve her şeyden daha fazla da Önderliğimize yabancılaşmayacak; onları her zaman ve hep yüreğimizin en sıcak ve duygu yüklü köşesinde saklayarak koruyacak, korudukça da onların anılarını mutlaka, gelecek yarınlara taşıyacağız.

■■■

Yüreklerini halkın acılarını dindirmeye adamış Newroz Şehitleri

Serhat Şafak (Vehip Tekin) · Navdar Sinegir (Mikayıl Özdemir) · Sinanê Sor (Ali Aktaş) · Serhat Varto (Emrullah Dursun) · Şiyar Faraşin (Celal Öztürk)

Kasım Engin

Kürdistan'da devrimci denildiğinde ilk akla gelen gerillalardır. Gerilla olmak ise, özgürlük dağlarında insanlık mücadelesini, yüreğinde bir halkın tüm acılarını hissederek yaşamaktan geçer. Bunun içindir ki, gerilla sadece bir savaşçı değildir. Gerillacılık her şeyden önce bir yaşam biçimidir. İnandıklarına sonuna kadar bağlı kalarak, her türlü baskıya ve zora karşı dik duruştur. Böyle bir duruş herkesin kârı ve harcı değildir. Bunun için gerillacılık zor bir iştir. Zahmetli bir yaşam biçimidir. Ancak zor olduğu kadar insanı oluşturan, insanı insan yapan, inandıklarına sadık kılan, iradesini çelikleştirerek granit haline getiren bir yaşam felsefesidir.

Bir yoldaşımızın diliyle; "Gerilla bütün her şeyi kendinde çözmek ve anlamaktır. Sevgiyi, aşkı, yoldaşlığı, heyecanı, duyguyu, tepkiyi, öfkeyi, inancı, ihaneti, direnişi ve daha nicelerini..."

Yaşam ile ölüm arasındaki zamanda derinden akan bir yolculuktur. Ardında bıraktıklarına yeniden gerçek anlamını vermenin coşkusu kadar, yeni karşılaşacağı realiteleri kavramanın heyecanını yaşamaktır. Bazen bir şeyleri sen arayıp bulursun, bazen de hiç ummadığın bir yerde ve zamanda baskın yaparcasına o karşına dikiliverir.

Karşılaştıklarının karşısında bazen hüzünlenir ya da öfkelenir, bazen de 'imkânsız' ya da 'asla' dediğin, bir anda olur. İşte gerilla tüm bunları en içten, en derinden, iliklerine kadar hissedip yaşamaktır.

Bazen yaşadıklarını dilin anlatmaya yetmez. Ola ki yetti, hangi kalem sorumluluk üstlenebilir ki? Yazılmış olanlar, yazılması gerekenleri yansıtmazlar. Anlatılanlar ise, anlatılamayanların delik cebinden dökülenlerin toplamıdır.

Gerilla yüreği; tüm zamanların ve yaşamın, en güçlü kavramlarını, etik ve estetik bir şekilde içinde barındırdığı bir yuva ve kaynak gibidir.

Yüreğinin çarpıntısı ise, içinde taşıdığı kavramların kendisinde yaratmış olduğu duyguların soluklanmasıdır ve çalışan namludan hızla kopan fişek gibi hedefi bulmaya koşmasıdır.

Zifiri bir gecede, karanlığı aydınlatacak bir intikam eylemi anında, daha önceleri baskın sonucu yitirdiğin yoldaşlarının hatıraları gelir gözlerinin önüne. Uğruna savaştıkları yaşam sevdaları, özlemleri, paylaşmış olduğun hayat değerleri, yüreğinden kopartılan birliktelikleri ve birçok şeyi yeniden anımsarsın. Ve işte hüzünlü dalışlar ardından yayından fırlamış bir ok sesi gibi savurur seni, haince kokan zulmün üstüne. Yüreğinden kopan yangınların etkisiyle kavganın içinde bulursun kendini. Bir tek sen halkının umut ve özlem diyarında yeşermek isteyen bir kardelen çiçeğisin.

Tatlımsı bir ürperti tüm vücudunda yayılırken, inanılmaz yorgunluğun vücudundan aşağıya doğru inip parmak uçlarından dışarıya aktığını hissedersin. Hafiflersin bir kelebek kadar, garip bir duyguya kapılırsın. Birden o anın tadını çıkarmak ve o anda gömülmek istercesine, rahatsız edilmek istemezsin. İlk şaşkınlığının ardından ne olduğunu anlamaya çalışırsın. Şoktan çıkmış gibi, bilincin açıldıkça yeniden kendine gelirsin. Yüreğinden kopan tatlı ve hoş bir gülümseyiş seni yeniden isyana çağırırcasına, dudaklarında belirmeye başlar. Birden en son yaşadıklarını hatırlarsın. Eylemin başlamasına ramak kala dalarsın. Tüm yaşadıkların saatin bir dakikası kadar yakın gelir sana. 60 defalık hızlı soluklanmalar kadar yaklaşır.

Düşman en çok yoldaşlığımızı hedefliyor

Gerilla, yukarıda dile getirilenlerdir. Biraz da sömürgeciler tarafından bize yakıştırılmayan hayatı, insanca yaşama mücadelesidir.

Ancak bizlere, Kürtlere insan olma hakkı, nefes alma hakkı bile verilmediğinden, gerillacılık -bedeli ağır da olsa- tek seçenek olarak kalmaktadır. Ya insan olma mücadelesi uğruna ölümü göze alacaksın ya da insanlığından vazgeçip amaçsız, öylesine bir hiç olarak yaşamayı, yaşam diye benimseyeceksin.

Yazmak her zaman kolay olmuyor. İstenilen vakitte insan yazamıyor. Ancak Özgürlük Mücadelesinin bir gereği, şehitlerin anısı ve belleğin güçlü olması için her yoldaşın bir şeyler yazmayı kendine görev bilir. Okuma yazması olmayan yoldaşlar bile birilerine, kendi tanıklıklarını ve düşüncelerini yazdırırlar. Özcesi gerilla yazmayı seven bir savaşçıdır, ancak insan her zaman kalemi eline aldığında istediklerini kağıda dökemiyor. Öyle şeyler var ki, insan yazarken, yüreğine oturuyor. Bunların bazıları o kadar kıymetli ki, insan göz nuru gibi korumak ister, paylaşmaktan bile imtina eder.

Gerilla mücadelesi içerisindeki yoldaşlık ilişkileri belki de dünyanın hiçbir yerinde olmayan içeriklerdedir. Gerillalar arasındaki ilişkinin etik yüklü, olağanüstü güzellikte olduğuna ve hiçbir şeyle değiştirilemeyeceğine olan inancımız sonsuzdur. Zamanla gerilla mücadelesi içerisinde şu tecrübeyi edindik: Düşmanların bir şeye amansız saldırıyorlarsa, sen inadına buna daha da sarıl.

Düşmanların akıl almayacak anti kampanyalar yürütüyorlarsa sen bunları sahiplen, çünkü genelde düşmanın yaptıklarının tersi doğrudur. Bir başka anlatımla çubuğu tersten bükmek gerekiyor. Önderliğimiz bu doğruyu daha ileriye taşırarak 'Kapitalist uygarlığın söylediklerinin ve yaptıklarının tersi doğrudur' dedi. Evet, düşman bize yönelirken en çok yoldaşlığımızı hedefliyor. Yoldaşlığımızı parçalamak için her şeyi yapıyor. Buradan çıkaracağımız temel ders, yoldaşlığımızın düşmana büyük bir tehlike yarattığıdır.

Sonuçta yazmak, yoldaşlarımıza ilişkinse, hele hele bu bir de şehit yoldaşlarımıza ilişkinse, orada kalemimiz tekliyor, duraksıyor, yazmaz oluyor. Çünkü hiçbir anlatım yoldaşlarımızı ifade edemez, kelimeler onları anlatamaz. Kâğıda dökülen sözcükler her türden tanımlamalar, renkli ve zengin betimlemeler bile, yoldaşlarımızın yaşam sevinci ve özellikleri yanında kifayetsiz kalır, sönük durur.

Gerilla mücadelesi oldukça zahmetli bir mücadele biçimidir. Şüphesiz dünyanın neresinde olursak olalım, adalet, eşitlik, özgürlük, ortaklık, emek ve cins özgürlüğü için verilen tüm mücadeleler kutsaldır.

Şüphesiz her mücadele şeklinin zorlukları vardır. Ve kuşkusuz her mücadele biçiminin bedelleri de vardır.

Ancak gerilla mücadelesini diğer tüm mücadelelerden ayıran belirgin yönü, sizinle omuz omuza vermiş, bugün yanınızda gülen yoldaşınızın yarın, belki de birkaç saat, hatta birkaç saniye sonra şehit düşme olasılığıdır.

Gerilla mücadelesini dünya devrimlerinden öğrenip anlatırken hep bu mücadele biçiminin zorlukları ifade edilir. Artıları ve eksileri toplamında dile getirilir. Eksiler anlatılırken; coğrafi şartlar, alt yapı, fiziki zorluklar, iklim koşulları ve tabii ki size destek sunacak olan halk ve dostların azlığından da bahsedilir ya da tersi söylenilir.

Sinan Yoldaş, PKK'nin ilk gerillalarındandır

Hâlbuki gerilla mücadelesinin en zor olan yönü nedir diye bana sorsalardı, tereddütsüz vereceğim tek cevap; şehit düşen yoldaşların acısıdır, derdim.

Uzun yıllar gerillada olan bir PKK'li olarak, birçok vakalar gördüm, nice şeyler yaşadım, sayısız olaylara tanık oldum. Ancak müteaddit şeylere alıştım demeyeceğim. Çünkü alışmanın bir kaybediş biçimi olduğunu öğrendik. Fakat birçok şeye karşı bünyemiz bağışıklık kazandı. Ve bağışlık sistemimiz güçlendi, bilendi. Soğuğa, sıcağa, yağışa, kara, fırtınaya, açlığa, susuzluğa, sert kavgalara, inanmak istemediğin ihanetlere, hiçbir zaman beynimizin alamayacağı düşkünce işbirlikçiliklere... Fizik ve biyoloji kanunlarının bile izah etmekte zorlanacağı birçok şey gördük ve yaşadık. Bağışıklık sistemimiz de bunlara karşı güçlendi.

Ancak bir şey vardır ki, ona karşı bağışıklık kazanamadık: O da yoldaş acısıdır.

Herkes bizi, sert mücadele içerisinden geldiğimiz için katı bilir. Belki haklı yönleri de vardır. Ancak her yoldaşımızın yitişi bizde acılara yol açar. Her bir yoldaşımızın bizden ayrılışı bizi daha büyük duygu sellerine götürür. Bu kadar yıl dağların doruklarında inadına direnişimizi diri tutan önemli yön; bu kaybettiğimiz ve yerleri doldurulamayacak olan yoldaşlarımızın, özgürlük sevdaları ve yaşam tutkularıdır.

Bu yoldaşlarımızdan; Sinanê Sor (Ali Aktaş), Serhat Varto (Emrullah Dursun), Navdar Sinegir (Mikayıl Özdemir), Serhat Şafak (Vehip Tekin) ve Şiyar Faraşin (Celal Öztürk) 21 Mart 2019 günü Medya Savunma Alanları'nda şehitler kervanına katıldılar.

Sinanê Sor Yoldaş nasıl anlatılacak, hangi sözlerle ifade edilecek? Onun anılarını, kahramanlıklarla yüklü ömrünü yazmaya kelimeler yetecek mi? Tam 41 yıl boyunca özgürlük saflarında inadına en ön cephede mücadelenin içerisinde yer alarak, yoldaşlarının yüreğinde kendisine yer açmıştır. Sinan Yoldaş, PKK'nin ilk gerillalarındandır, Egîd'in, Erdal'ın, Bedran'ın, nice büyük devrimcinin ve gerillanın yoldaşı ve silah arkadaşıdır. Kesintisiz olarak 20 yıl boyunca, Botan'ın her karış toprağına ismini yazmıştı. Ardından Başûr'un her yerine adımını basmıştı. Sinan Yoldaş sadece gerillacılık yapmakla kalmamış, halk çalışmalarından diplomasiye, eğitim faaliyetlerinden gümrük ve maliye işlerine kadar onlarca farklı çalışmada yer alarak, engin tecrübesine birikimler katarak, uzun gerilla mücadelesinin gelişiminde önemli bir rol oynamayı bilmiştir.

Sinan Yoldaşı en az 25 yıl önce görmüş ve tanımış olan biri olarak, çelikten iradesine hayran kalmamak elde olmadığı gibi Sinan Yoldaşı unutmak da mümkün değildir. Yaşı 60'a yaklaştığı halde dağ yaşamına sonuna kadar bağlı yaşayan Sinan Yoldaşın bu bağlamda, pratik zekâsı, güleç yüzü, insanın yüreğine nakşettiği sözleri ve bilinciyle beyin ve yüreklerimize ektikleri unutulabilir mi?

Rêber Apo'nun öğrencisi ve takipçisi olduğu gibi seçkin bir militanı olarak, Botan başta olmak üzere, bulunduğu her alanda mutlaka halkı için en ağır yükün altına girmekten çekinmeyen Sinan Yoldaş, bu bağlamda özgürlük mücadelemizin de bir özeti gibiydi. Kırk yılı aşan bir zaman diliminde bir gün bile mücadele etmekten geri durmayan Sinan Yoldaş duruşuyla, halka ve yoldaşlara olan bağlılığıyla, sevecen ve güleç yüzüyle; mütevaziliği, emekçiliği ve fedakârlığı ile yoldaşlarının yüreğine taht kurmuştu. Bulunduğu ve çalıştığı her alanda halkımızla bir olmuş, halkımızı Özgürlük Mücadelesine kendi şahsında bağlamasını bildiği gibi en zor durumlarda bile ona umut ve gelecek olmasını da bilmiştir.

Devamı 31. sayfada